HANNA LEE

Hanna Lee

SERIA
VECINI

A doua șansă

STYLISHED
Timişoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
A doua şansă / Hanna Lee. - Timişoara : Stylished, 2020
ISBN 978-606-9092-56-9

821.135.1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul I

Trecut

Niciodată nu îl vei cunoaște cu adevărat
pe cel de lângă tine, mai ales
când nici el nu se cunoaște pe sine.

Maria

Era cea mai frumoasă zi din cei douăzeci și nouă de ani ai mei.

Aveam o rochie albă, simplă, lungă, fără umeri și cu un decolteu decent, pierdut între sânii mari. Era strânsă pe talie și cobora la fel pe șoldurile plinuțe, continuând mai jos cu o croială largă ce mă transforma într-o sirenă elegantă și diafană, în ciuda formelor mele puțin mai conturate.

Părul tuns drept până la umeri îmi cădea în acea zi în onduleuri fine maronii pe lângă fața ovală, iar machiajul elegant și genele aplicate îmi făceau ochii căprui să capete o nuanță suavă de verde, făcându-i să strălucească ca două faruri micuțe.

Sau poate că era fericirea din sufletul meu cea care se reflecta în privirea pierdută în reflexia oglinzii...

Sau poate că era doar imaginația mea în acel moment, orbită fiind de iubirea care mă înconjura. De iluzia promisiunilor de dragoste eternă ce aveau să îmi hrănească sufletul și inima toată viața sau, cel puțin, până când moartea ne va despărți, așa cum se spune.

Dar atunci eram prea fericită să văd altceva în afară de momentul meu perfect, de zâmbetele celor din jur, de prietenii și familia care îmi erau aproape în cadrul celui mai important eveniment al vieții mele de până atunci, dar mai ales, de bărbatul care îmi era alături în magia acelei seri importante și care făcea parte din viața mea de aproape trei ani.

Lumea mea era perfectă, iar eu eram fericită.

Iar Paul era în centrul acestei lumi minunate. Zâmbetul lui frumos m-a cucerit din prima clipă, delicatețea cu care îmi vorbea și cu care mă atingea m-a făcut să mă îndrăgostesc foarte repede și să mă simt împlinită alături de el.

Ne-am cunoscut la aniversarea unei prietene comune, petrecerea având loc într-un club select din capitală. Locul era destul de aglomerat, dar separeul unde ne aflam oferea destul spațiu pentru a ne desfășura. Clubul aparținea unui prieten de-al lui Paul, fost coleg de liceu cu care rămăsese în relații destul de bune, iar aniversata era iubita unui alt amic de-al lor, dar totodată o colegă de-a mea de serviciu, cu care mă înțelegeam foarte bine.

Eram o fată singură la momentul respectiv, dar ochii mei nu îl căutau pe alesul inimii, chiar dacă cei prezenți erau unul mai atrăgător ca altul, de parcă veniseră special să defileze prin fața mea, iar eu trebuia să dau note concurenților. Însă preferam să mă bucur de aniversarea la care eram prezentă, fără să atrag atenția cuiva, dorindu-mi să ajung acasă, unde mă simțeam mult mai confortabil decât în acest loc, care nu repre-

zenta stilul meu de viață de noapte, iubindu-mi perna mai mult decât locurile aglomerate și foarte gălăgioase.

Doar că, uitându-mă în jurul meu, mi-am dat seama că oricum nu eu eram cea care făcea parte din juriu, ci fetele cu talie subțire și silicoane în sânii aproape dezgoliți, care le dădeau târcoale și le făceau ochi dulci acestora.

Unul dintre ei mi-a atras însă atenția când i-am surprins privirea fixată pe mine, în ciuda prezenței sexy de lângă el, care îi atingea subtil brațul în acel moment, dar el părea că nici nu o simte. Mâna ei nu se desprindea deloc de acel braț gros, trecându-și constant degetele și unghiile pe el, chiar și când cealaltă mână cu manichiură perfectă și lungă ducea paharul cu picior subțire la buzele strident colorate. Dar el continua să mă privească, de parcă încerca să citească ceva scris cu cerneală invizibilă pe corpul meu, dar în același timp făcându-mă să simt că în clubul aglomerat suntem doar noi doi.

Mi-am revenit repede când femeia s-a lungit spre el cu buzele roșii, pupându-l pe obraz, înainte de a se ridica, arătându-mi cu ocazia asta corpul ei tras ca prin inel și demn de coperta unei reviste celebre, cu femei îmbrăcate la fel de sumar precum cea care acum defila prin fața mea. Avea o rochiță scurtă și albă, ce putea fi confundată cu un maieu mai lung și prins în talie cu o curea subțire și aurie, iar părul îi era perfect coafat, blond și lung până în talie, strălucind în luminile colorate ale clubului.

Bărbatul de lângă ea era făcut pentru o astfel de femeie. Perfect ca și ea, cu umerii lați acoperiți de o

cămașă albă subțire, de parcă stabiliseră împreună să se îmbrace în culori identice, ca un cuplu ce formau. Mânecile îi erau suflecate și puteam întrezări câteva tatuaje pe brațele musculoase. Avea părul tuns destul de scurt, aproape blond, iar ochii albaștri, din ce am reușit să observ de la acea distanță. Maxilarul puternic și pătrățos împreună cu buzele pline și perfect conturate m-au dus cu gândul la o altă naționalitate pentru acest bărbat cu trăsături atipice românești. Sau, cel puțin, așa îl vedeam eu în acel moment.

Am zâmbit amar când ochii lui au rupt contactul, urmărind-o pe frumoasa perfectă care se ridicase de lângă el, amintindu-mi că el este dintr-o altă categorie, una mult prea departe de a mea, preferând femeile perfecte, în timp ce șoldurile mele plinuțe erau coșmarul unei femei precum cea care îl invita acum la dans.

Mi-am mutat privirea de pe ei exact în clipa în care prietena mea a venit lângă mine și mi-a șoptit:

— Vreau să îți prezint pe cineva.

Din cauza muzicii am deslușit cu greu cuvintele acesteia, însă prezența unui bărbat lângă mine în clipa următoare m-a lămurit.

— Maria, el e Paul, am auzit-o vorbind cât să acopere muzica tare. Mi-a zis că îi place de tine și că vrea să te cunoască. E băiat bun, a adăugat ea repede explicațiile, cât să le aud doar eu.

I-am mulțumit printr-un zâmbet și mi-am mutat privirea spre Paul, în timp ce acesta îmi strângea ușor mâna într-a lui.

— Îmi pare bine să te cunosc, mi-a zis apropiindu-se de urechea mea.

I-am zâmbit și am putut vedea de aproape trăsăturile lui fine, ochii căprui și părul șaten-închis, dar și buzele curbate într-un zâmbet cald și sincer.

Era cu un centimetru, doi mai înalt decât mine, eu purtând tocuri de zece, și din prima clipă m-a făcut să mă destind, spunându-mi o glumă despre barmanii din club.

— Ești client fidel al locului? l-am întrebat în timpul discuției noastre.

— Nu foarte des, dar ăsta e locul unde am ocazia să mă întâlnesc cu prietenii mei din copilărie. Suntem vreo trei, patru și în seara asta pe aici, a mai spus scanând separeul, iar unul dintre ei este Sebastian, patronul clubului, mai adaugă el.

În clipa aceea, privirea mea a urmărit-o pe a lui și a ridicat o mână în semn de salut spre bărbatul pe care îl văzusem mai devreme, care în acel moment ne privea cu seriozitate, chiar dacă i-a răspuns lui Paul salutându-l subtil din cap.

Pentru o clipă am avut impresia că ochii acelui bărbat sunt fixați în continuare pe mine, iar răceala pe care o emanau mă făcea să cred că mă vede ca pe un pericol pentru prietenul lui, formele mele nefiind potrivite pentru un bărbat atât de delicat și atrăgător ca Paul, care avea un corp de invidiat, din ceea ce puteam distinge pe sub tricoul negru pe care îl purta.

Jobul meu era foarte bine plătit încă de pe atunci, iar pentru această ocazie îmi alesesem o rochiță neagră, dreaptă, de la Chanel, cu niște motive pătrate pe mâneci și pe partea de jos, pe care mi-o achiziționasem în timpul ultimei călătorii în interes de serviciu la Londra,

din săptămâna ce tocmai se încheia. Cu toate astea, simțeam că locul meu nu este aici, printre acești oameni care își afișau logourile faimoase fără pic de discreție, așa cum îmi plăcea mie să o fac.

Paul m-a cucerit din prima seară, discuția noastră devenind atât de captivantă, încât nu am sesizat când mai mult de jumătate dintre invitați plecaseră, iar clubul începuse să se golească.

Prietenul lui, patronul, dispăruse pentru o perioadă de timp, iar Paul mi-a spus râzând că este în biroul lui cu noua secretară. Am înțeles imediat aluzia și am simțit un sentiment de repulsie pentru ceea ce știam că se întâmplă în încăperea aceea, care se afla aproape de intrarea în club. Când s-a întors nu părea mai relaxat decât înainte, ba chiar mai nervos, dar nu am mai stat prea mult timp pe acolo pentru a afla motivul, preferând să ne retragem spre case, fiind o oră destul de târzie.

Paul a fost un cavaler, conducându-mă până la mașină, pentru că eu, spre deosebire de el, nu băusem alcool, iar el avea să plece acasă cu taxiul. M-am oferit să îl duc eu cu mașina mea, însă m-a refuzat, spunând că o să ia un taxi sau o să îl ducă un prieten.

S-a apropiat de mine încet, mângâindu-mi brațul dezgolit, de sus în jos, până la degete, împletindu-le cu ale mele, și apropiindu-se cu pieptul tare de mine, și-a lipit buzele calde de ale mele, sărutându-mă delicat.

Era un moment minunat. El era minunat, iar eu m-am lăsat imediat cucerită de firea lui atentă, de naturalețea cu care lucrurile evoluau între noi, de sentimentele care creșteau foarte repede, fiind sinceri unul față de celălalt și acceptând cu ușurință să facem anumite

compromisuri, dacă acestea ne făceau după aceea mai fericiți.

Ne-am mutat împreună la câteva luni după aceea seară, făcându-i pe toți ceilalți să anticipeze următorul pas, care s-a întâmplat la doi ani după ce ne-am cunoscut, când eram amândoi plecați într-o vacanță romantică.

Eu nu am mai mers în acel club de atunci, decât o singură dată la aniversarea aceleiași colege și prietene în anul următor. Atunci am avut ocazia să vorbesc puțin și cu Sebastian, pe care îl mai văzusem de vreo două ori fugitiv, în anul care trecuse. Arăta la fel de bine, doar că privirea lui era acum mai blândă, chiar dacă citeam clar că în spatele ei se ascunde un bărbat dur și hotărât.

Paul continuase să se întâlnească frecvent cu prietenii lui în acel loc, dar o făcea în zilele când eu eram plecată în delegații cu serviciul. Și se întâmpla aproximativ o dată pe lună, în timp ce eu colindam trei-patru zile lumea, mai ales Europa, el avea ocazia să mai petreacă timp cu prietenii din liceu.

Aveam încredere în el și știam că nu este atras de „sirenele" din club, având câteva fete în cercul lor de prieteni care îmi deveniseră apropiate și care mă informau constant asupra fiecărei mișcări pe care el o făcea, asigurându-mă mereu că Paul nu este genul acela de bărbat, și amintindu-mi constant că mă invidiau pentru felul în care el vorbea despre mine.

Îl iubeam și el mă iubea, iar în cea mai frumoasă zi a vieții noastre deveneam soț și soție.

Era o pauză de masă, muzica ambientală fiind mai lentă, dar eu și Paul, împreună cu alte câteva cupluri, preferam ringul de dans în locul mâncării, considerând,

cel puțin eu, că fusese suficient până la acea oră, simțindu-mă sătulă chiar după aperitivul consistent.

Pierduți în muzică, ne legănam corpurile ce începeau să obosească, când dansul ne-a fost oprit de o prezență dominantă, care avea pe chip un zâmbet politicos. Sebastian.

Era îmbrăcat într-un costum albastru-închis, ce îi venea ca turnat pe corpul înalt și bine făcut, croit, probabil, de un celebru designer. În seara respectivă venise singur, spre surprinderea tuturor, chiar dacă se știa în cercul de prieteni apropiați că are o relație cu o celebră cântăreață, dar pe care încearcă să o țină cât mai secretă pentru a evita presa obositoare ce insistă constant să afle ceva concret despre cei doi, alergându-i peste tot.

— Îmi dai voie să dansez și eu cu mireasa? i-a cerut permisiunea lui Paul, acesta din urmă zâmbindu-i bunului său prieten și pasându-mi mâna din a lui în palma mare a lui Sebastian.

— Doar să nu o furi, a adăugat Paul în glumă.

— Am să încerc, a fost răspunsul puțin mai serios al lui Sebastian.

Mâna lui caldă a strâns-o ușor pe a mea, iar când Paul a făcut un pas în spate, corpul zvelt al acestuia m-a tras în brațele lui, aproape lipindu-mă de pieptul său tare.

Era un bărbat înalt, aproape la un metru nouăzeci, ce emana putere și autoritate prin toți porii, făcându-l să fie unul dintre puținii oameni care mă intimidau. Poate că mă simțeam așa în preajma lui tocmai pentru că nu îl cunoșteam foarte bine, chiar dacă era unul dintre prietenii apropiați ai lui Paul, dar totodată unul dintre

cei mai ocupați din cauza afacerilor, motiv pentru care eu avusesem ocazia să îl văd doar de câteva ori în toți acești ani.

— Relaxează-te, mi-a șoptit încet, privind peste umărul meu, dar simțindu-mi corpul rigid sub atingerea lui.

Palma caldă care îmi atingea talia și-a mișcat încet degetele, mângâindu-mă aproape insesizabil.

— Ești foarte frumoasă, îmi spune cu vocea blândă, și radiezi de fericire.

— Este o zi minunată și mă bucur că toată lumea se simte bine, răspund zâmbind. Adică sper că toată lumea se simte bine, completez uitându-mă în ochii lui albaștri, așteptând să îmi confirme.

Zâmbește, dar nu îmi răspunde, coborându-și privirea pătrunzătoare pe buzele mele pentru o secundă, înainte de a o muta imediat într-un punct gol de deasupra capului meu.

— Fericirea ta este cea mai importantă, Marushka. Nu trebuie să te intereseze de ceilalți, ci doar de tine.

Felul cum îmi pronunță numele îmi amintește de rădăcinile lui ruseşti, bunicul lui, un rus veritabil, rămânând în țară după al doilea război mondial, alături de femeia de care se îndrăgostise. Astfel, Sebastian Mihailov era poreclit de apropiați și „rusul", pentru că acesta mai avea momente în care scăpa cuvinte și înjurături în limba maternă, făcându-i pe ceilalți să îl privească confuzi și, uneori, înspăimântați.

Era un bărbat cu foarte mulți bani veniți din afaceri de familie, dar și afaceri proprii, fiind singurul copil al unei familii destul de înstărite.

Iar acum el îmi arăta latura dură și rece, chiar dacă ochii îi erau calzi când mă priveau.

— Nu pot să fiu atât de egoistă, am mărturisit sinceră. Sunt invitații mei în această zi, iar fericirea lor îmi completează acest tablou.

— Toată lumea este fericită pentru voi doi, deci nu ai de ce să îți faci griji.

— Ești tu așa sigur?

Întrebarea mi-a scăpat fără să vreau. Mereu am simțit că el mă privește altfel decât ceilalți prieteni din grupul lui Paul, chiar din prima seară în care l-am văzut în club, dându-mi impresia că nu mă considera demnă de prietenul lui minunat.

— De ce nu aș fi? m-a întrebat vizibil încurcat de întrebarea mea ce suna retoric.

— Poate că sunt unele persoane care nu mă consideră suficient de bună pentru Paul, i-am răspuns cu subînțeles, dar privirea lui era și mai pătrunzătoare, chipul devenind rigid și serios.

— Sau poate că sunt unii care consideră că el nu este suficient de bun pentru tine, a spus încet, făcându-mi inima să bată mai tare în piept.

A închis ochii o secundă, respirând adânc, iar când i-a deschis privirea lui era mai blândă, ca și când toți norii care se adunaseră în jurul nostru dispăruseră complet.

— Dar sunt sigur că voi doi o să fiți fericiți, iar Paul o să te prețuiască așa cum meriți. Îți doresc toată fericirea din lume, Marushka, mai spune înainte de a se desprinde de mine.

Îmi ridică mâna la nivelul buzelor lui, sărutând-o delicat, ca apoi să se îndrepte spre mesele animate.

Locul lui a fost luat imediat de o altă cunoștință, amintindu-mi de ceea ce se întâmplă în jurul meu.

L-am căutat pe Paul cu privirea, dar l-am găsit la aproape o jumătate de oră după aceea. Mi-a spus că l-a condus pe Sebastian, care a trebuit să plece mai devreme, dar era încântat că își primise cadoul de nuntă neoficial din partea prietenului său, acesta din urmă lăsându-l să îi conducă pentru câteva minute noua mașină de lux cu care venise.

Paul era un împătimit al mașinilor de viteză, iar prietenul său era un posesor al câtorva automobile de acest gen, la fel ca alții din grupul lor de cunoștințe.

Eu nu m-am simțit atrasă niciodată de acest aspect, cu atât mai puțin de viteza pe care acestea o ofereau, preferând o mașină mai înceată și mai sigură.

Nu am știut niciodată că pasiunea lui Paul avea să fie cel mai mare blestem al nostru. Poate că ar fi trebuit să sesizez că ceva nu este în ordine încă din acea seară, când el a preferat să își lase mireasa pentru a da o tură rapidă cu o mașină de sute de mii de euro. Sau chiar înainte când mi-a propus subit să mergem în vacanță într-un loc unde avea ocazia să înoate cu rechini, eu fiind prea orbită de piatra inelului de logodnă pe care o primisem. Sau poate după nuntă, când îmi spunea că e plictisit de vacanțele noastre prin Europa și că ar vrea să mergem în Texas să urmărim tornadele.

Dar imediat brațele lui călduroase și protectoare mă înconjurau și îmi readuceau sentimentul de siguranță pe care mi-l doream, amintindu-mi cât de fericită sunt lângă el.

Capitolul 2

Prezent

Maria

Iubirea te face orb. De fapt, iluzia creată de aceasta, reacția chimică care se petrece în corpul nostru, alimentată de imaginația stimulată de dorința de a-l vedea pe celălalt într-un anumit fel, ne fac să vedem lucrurile altfel decât sunt.

Îl vedeam întruchiparea siguranței, dar el era opusul. Însă această latură a lui se manifesta doar când eu nu eram în preajmă, iar dorința lui de a simți că îi curge adrenalina prin vene l-a dus la pierire.

Soțul meu nu mai este. Omul pe care îl iubeam a pierit într-un accident de mașină.

Mi-e dor de el și mă doare lipsa lui lângă mine, dar mai rău mă doare ceea ce a făcut. Mă simt trădată.

Putea să evite, dar nu a făcut-o.

Putea să îmi fie alături și azi, dar s-a jucat cu propria viață, până când a pierdut controlul mașinii și a intrat cu ea într-un stâlp. Daună totală. Iar el a fost zdrobit de caroseria bolidului de viteză în care se afla.

Eram în Budapesta când am primit un telefon de la o femeie cu glasul frânt, care mi-a spus printre suspine că fiul ei, Paul, este mort. Respirația mi s-a oprit, iar picioarele mi-au cedat, sperând în sinea mea că este

vorba de o glumă proastă, iar cea pe care am auzit-o nu era mama lui Paul.

Am închis apelul și am rămas jos, pe gresia rece a unui birou străin, fiind în clădirea unui client pentru o scurtă ședință. Telefonul a început din nou să sune, de data asta apărând pe ecran numele mamei mele. Mi-a cerut să respir adânc și să beau o gură de apă, știind că mintea mea este blocată, nefiind capabilă să reacționez în niciun fel.

Clientul meu m-a ajutat îngrijorat să mă ridic de jos, conducându-mă spre cel mai apropiat scaun și așezându-mă în el ca pe o legumă.

Văzând că nu mai am nicio reacție mi-a luat telefonul din mână și a reluat discuția, dându-i de înțeles după câteva secunde că deja discuta cu cineva care putea să mențină o conversație în engleză cu omul de lângă mine, care nu vorbea deloc limba română.

Eu doar mă rugam. Mă rugam la Dumnezeu să mă trezească din visul urât, să deschid ochii și să fiu în patul meu de acasă, în brațele omului iubit. Îmi era imposibil să accept că Paul e mort. Îmi era greu să cred că mi s-ar putea întâmpla o asemenea tragedie la un an și un pic de la nunta noastră. Aveam în plan să facem un copil și urma să ne uităm după o casă mai mare cu suficient spațiu pentru o familie, iar acum cineva îmi spunea că el nu mai o să fie lângă mine.

Lacrimile îmi curgeau pe obraz, în timp ce disperarea îmi sfâșia sufletul, durerea devenind tot mai palpabilă în piept, făcându-mă să rămân nemișcată pe acel scaun minute întregi. Auzeam frânturi de discuții,

familia mea încercând să mă aducă acasă cât mai repede, însă eu eram prea blocată să mă mișc. Clientul meu încerca să le explice că nu mai este niciun zbor direct spre București până a doua zi dimineață, dar ei susțineau că trebuie să găsească o rută cu escală, în ciuda protestelor acestuia, care încerca să le explice că sunt în stare de șoc și, astfel, incapabilă să zbor singură.

O mână caldă a unei femei mă mângâia absent pe brat, încercând să îmi readucă sângele în corpul livid. Am acceptat paharul cu apă întins de femeia trecută de cincizeci de ani care mă privea cu duioșie și milă, încercând să mă consoleze cu gesturile ei atente. A fost prima care m-a făcut să realizez că totul este real, iar Paul chiar a murit în noaptea precedentă, când eu dormeam liniștită într-un pat la sute de kilometri distanță.

Tăcerea s-a lăsat la un moment dat, mai multe perechi de ochi privindu-mă cu îngrijorare. Nu voiam să plec din birou, știind că o singură mișcare din partea mea va fi modul meu de a accepta ceea ce s-a întâmplat, iar eu nu eram pregătită să accept o asemenea absurditate.

Telefonul mi-a sunat din nou, dar văzând numele Carinei pe ecran, am reușit să îmi adun suficientă putere cât să îi răspund. Știam că prietena mea cea mi bună era singura care îmi putea confirma că totul este o prostie, iar Paul este teafăr. Însă vocea ei frântă se chinuia cu greu să se concentreze asupra cuvintelor.

— Mari, spune ceva, m-a îndemnat cu grijă când eu încă nu eram capabilă să scot un cuvânt, chiar dacă trecuse mai bine de o oră de când primisem vestea.

Maria, te rog să spui ceva, a insistat încercând să mă scoată din starea de șoc în care mă aflam.

— Kiki... am șoptit cu glasul stins, aproape insesizabil.

Am auzit-o oftând, iar asta mi-a adus din nou lacrimi în ochii care credeam că au secat.

— Maria, o să te aducem acasă în câteva ore, m-a asigurat ea. Vine cineva după tine. Clientul tău o să trimită pe cineva la hotel să îți strângă lucrurile, iar apoi o să te conducă la aeroport.

— Kiki, am întrerupt-o încet, de ce faceți asta? Paul nu are cum să fie mort, am spus aproape râzând, chiar dacă lacrimile curgeau pe obrajii mei, așa că de ce continuați toți cu gluma asta proastă?

— Maria, iubita mea, o auzeam cu vocea tremurândă, nimeni nu ar face o glumă atât de morbidă. Mai ai puțină răbdare și o să fii alături de noi.

Cuvintele ei îmi confirmau de asemenea coșmarul pe care îl trăiam și pe care nu voiam să îl accept. Voiam să ajung mai repede acolo, doar pentru a mă convinge că toți sunt nebuni.

— O să trecem împreună peste asta, m-a asigurat ea. O să vezi că o să fie bine, a mai spus înainte de a încheia discuția.

În jurul meu totul se mișca fără oprire, fără să înțeleg nimic sau să am putere să reacționez. Eram o păpușă moale mângâiată constant de femeia de lângă mine, ce avea mâinile calde și fine. M-am uitat în ochii ei și am văzut durerea pe care mi-o împărtășea, chiar dacă nu mă cunoștea. Am vrut să îi spun că are mâinile

calde, iar asta mă ajuta să mă liniștesc, dar cuvintele nu mi-au ieșit printre buzele uscate și lipsite de culoare. Mi-a zâmbit cald, parcă transmițându-mi că mă înțelege și că se bucură că mă poate ajuta.

Am fost scoasă din bula mea când aceasta m-a îndemnat să mă ridic, spunându-mi că o să vină cu mine la aeroport. Era singurul meu stâlp de susținere și simțeam că dacă ea îmi dă drumul, am să mă prăbușesc, iar nimeni nu mă va mai putea ridica de jos.

M-a ajutat să urc într-o mașină mare, noi două pe bancheta din spate, în timp ce clientul meu se afla pe scaunul din dreapta având câteva discuții scurte cu șoferul de lângă el în maghiară.

Nu eram atentă la drum, nu eram atentă la vreme, nu mai știam nici dacă era încă dimineață sau dacă soarele se pregătește să apună. Viața se mișca pe lângă mine, iar eu eram un simplu spectator incapabil să reacționeze.

Aveam corpul amorțit și mintea înghețată până în clipa în care mi-am dat seama că am ajuns în dreptul unor porți mari, ce se deschideau încet spre un câmp imens, singurele clădiri fiind niște hambare și un turn înalt, modern, ce avea în vârf o antenă imensă. În fața lor erau staționate câteva avioane mici, dar unul singur ieșea în evidență, motoarele lui făcând un zgomot puternic.

Eram încă absentă când am coborât din mașină, ghidată mecanic de femeia de lângă mine care mă susținea acum de talie, și atunci l-am văzut.

Era îmbrăcat într-o cămașă neagră și o pereche de blugi de aceeași culoare, iar ochii lui albaștri erau acum la fel de întunecați ca hainele de pe el. Cearcănele obosite îmi confirmau faptul că au trecut prea multe ore de când a dormit. Și atunci am realizat pentru prima dată ceea ce se întâmplase cu adevărat. Era la câțiva metri distanță când m-am desprins de lângă femeia cu suflet blând și m-am repezit spre Sebastian, aruncându-mă cu pumnii în pieptul lui tare.

— Era mașina ta, nu? Era mașina ta nenorocită!

Loveam cu ce putere mai reușeam să găsesc în mine, lacrimile făcându-mă să plâng pentru prima dată cu suspine care îmi îngreunau respirația.

— Iartă-mă, e tot ce a spus, prinzându-mi încheieturile mâinilor și forțându-mă să stau lipită de pieptul lui.

Încercam să mă zbat, să scap din acea îmbrățișare pe care o uram, pentru că venea din partea celui care îl lăsase pe soțul meu să moară, în timp ce aproape urlam din cauza rănii adânci pe care o aveam în piept, devenind pentru prima dată după aceste ore conștientă de ceea ce se întâmplase.

M-a ținut strâns în brațe minute lungi, până când corpul meu s-a liniștit și furia s-a transformat din nou în durere, împărtășită acum de cel care știam cât de vinovat se simte că își pierduse prietenul tocmai în mașina lui.

Sufletul părea că îmi sângerează atât de tare, încât credeam că am să mor și eu în scurt timp, dar știam că am lângă mine un om la fel de rănit.

Așa că brațele mele s-au relaxat încet și s-au agățat cu disperare de cămașa de pe el, ținându-l lipit de mine și dorindu-mi să nu îmi dea drumul niciodată. Mă simțeam mică în acel loc cald și ferită de monstrul negru care mă aștepta să deschid ochii și să îmi primesc soarta întunecată.

— O să fie bine, mi-a șoptit și i-am simțit buzele pe creștetul capului meu, înainte de a fi ridicată cu ușurință și purtată pe brațe până în avionul mic.

M-a așezat cu grijă pe un fotoliu, îngenunchind în fața mea, dar mi-am descleștat cu greu degetele din cămașa lui, abia când suspinele au început să se mai liniștească.

— Sunt aici, mi-a șoptit. Nu plec, dar trebuie să decolăm.

Am aprobat din cap, înțelegând că aș fi fost absurdă să am pretenția să mă țină în brațe în acest moment, mai ales că ar fi fost mult prea nepotrivit în situația respectivă. M-am uitat stânjenită la stewardesa care mi-a adus un pahar cu apă, în timp ce Sebastian mi-a prins centura de siguranță.

Înainte de a ne pune în mișcare am aruncat o privire pe geamul oval al aeronavei, prin care am zărit-o pe femeia care mi-a fost alături în ultimele ore. Avea pe chip un zâmbet pe care nu l-am uitat niciodată și care mi-a dat speranță. Nu știu de ce, ce a văzut ea atunci, dar am vrut să îi mulțumesc pentru ceea ce a făcut, iar ea mi-a dat încet din cap, înțelegând cuvintele mele de mulțumire mimate în tăcere prin geamul mic.

Am avut nevoie de mult timp după ce am decolat să îmi mut privirea de pe norii pe care îi străbăteam în liniște și să privesc în față, spre cel care privea spre același peisaj gol, cu chipul brăzdat de durere.

— Îmi pare rău pentru ce am spus, au fost primele cuvinte pe care am reușit să le formulez cu un sens.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze, mi-a răspuns încet cu vocea lui groasă.

— Nu trebuia să insinuez că e vina ta.

— Dar a fost vina mea, vocea lui vinovată și tăioasă fiind ca un bici care m-a făcut să îl privesc încruntată.

— I-ai spus tu să conducă mașina?

L-am văzut cum a pufăit nervos.

— Normal că nu.

— L-ai pus tu să apese pe accelerație?

A închis ochii o clipă, știind unde voiam să ajung.

— Trebuia să îl opresc.

— Așa cum ai făcut-o în seara nunții noastre? Așa cum ai făcut-o de fiecare dată când vă întâlneați?

A clipit de câteva ori încolțit de întrebările mele care sunau a acuzații, dar nu erau. Și am simțit că trebuie să încerc să îl eliberez de vina care îi măcina sufletul.

— Nu e vina ta, Sebastian, am vorbit, și cred că era prima dată când îi pronunțam numele în cei trei ani de când îl cunoșteam. Îi plăceau mașinile alea nenorocite și nimeni nu l-a fi putut opri să se urce în ele de fiecare dată când avea ocazia. Dovadă că nici eu nu am putut să o fac nici măcar în noaptea nunții.

M-a privit cu ochii triști multe minute după aceea, fără să mai vorbească. Am continuat să mă uit pe geam

cu privirea pierdută pe norii prin care treceam, din când în când mai ștergându-mi câte o lacrimă ce mi se prelingea tăcută pe obraz.

* * *

Două luni mai târziu, lumea din jurul meu își schimbase foarte puțin culoarea.

Din clipa în care am aterizat, lucrurile au fost haotice pentru mine. După înmormântare, Carina m-a însoțit acasă și nu s-a dezlipit de lângă mine zile întregi, până nu am insistat eu să se întoarcă la proaspătul ei soț, nunta lor având loc cu mai puțin de două luni înainte de tragedia aceasta.

Locul ei a fost luat încet de soacra mea, care locuia foarte aproape de apartamentul în care stătusem cu Paul, aceasta simțindu-se datoare să îmi facă mai multe vizite decât mi-aș fi dorit eu.

Voiam să fiu singură. Să sufăr în singurătatea mea întunecată și să mor încet, pentru a sfârși alături de iubitul meu. Nu credeam că pot să trăiesc fără el, totul părând pustiu și fără sens. Viața mea se oprise în loc și nu mai știam în ce direcție să merg.

Carina a fost cea care a venit la mine într-o zi și m-a găsit în dormitorul matrimonial, strângând la piept un tricou de-al lui Paul, care încă purta mirosul parfumului purtat de bărbatul pe care îl iubisem. Plângeam şi suspinam, dorindu-mi să existe o modalitate de a-l aduce înapoi.

Dar Carina m-a luat de mână, m-a tras în picioare și mi-a țipat cât a putut de tare:

— Nu te las să te duci după el!

M-a tras după ea în baie și a dat drumul la duș, ajutându-mă să mă dezbrac de hainele pe care nu le mai schimbasem de câteva zile. Mi-a luat tricoul din mâini, punându-l cu grijă în coșul cu rufe murdare, urmat imediat de hainele pe care le dădea jos de pe mine, una câte una cu grijă, mâinile mele fiind incapabile să coopereze.

M-am urcat fără entuziasm în cadă, așezându-mă în fund, iar ea a început să mă încălzească cu apa fierbinte, de-a lungul spatelui meu. Mi-am dat capul pe spate și am lăsat-o să îmi spele părul în tăcere, singurele sunete fiind mici suspine care îmi mai frământau sufletul după repriza de plâns din care cu greu mă oprisem.

Mi-a învelit capul cu un prosop și m-a înfășurat ca pe un copil mic într-un halat moale.

Atunci, privirea mi s-a ridicat spre chipul ei și am văzut lacrimi pe obrajii prietenei mele.

— Mi-e greu să te văd așa, mi-a explicat ea. Te iubesc ca pe o soră și mă ucide să te văd în starea asta.

Am aprobat din cap, noi lacrimi apărând pe chipul meu obosit. Știam că are dreptate, dar...

— Nu știu încotro să o iau, i-am mărturisit cu glas stins. Mă simt pierdută.

— Cred că am câteva sugestii care te-ar putea ajuta, mi-a spus și, pentru prima dată după mult timp, am întrezărit un zâmbet cald pe chipul ei, care mi-a amintit de zâmbetul femeii din Budapesta, la fel de plin de speranță, ce părea că vrea să îmi transmită ceva.

— La ce te referi?

— Hai să coborâm în bucătărie să încerci să mănânci ceva, și vorbim.

Capitolul 3

Viitor

Maria

Tot corpul mă doare, de parcă eu am fost în mașina fatală. Mă așez cu greu pe un scaun, în timp ce ea deschide frigiderul și scoate câteva caserole cu mâncare, aduse probabil de mama sau de soacra mea, amândouă fiind îngrijorate de starea mea și dorindu-și să am mâncare în frigider în cazul în care m-aș fi decis să mănânc.

Au trecut aproape două luni de când l-am înmormântat pe Paul, iar pofta de mâncare nu mi-a revenit mai deloc, făcându-mă astfel să slăbesc câteva kilograme. Nu m-am transformat într-o slăbănoagă, șoldurile mele fiind încă peste măsura fotomodelelor, dar cearcănele mele sunt demne de filme de groază, eclipsând orice altceva de pe corpul meu.

Din fericire, nu mă forțează să mănânc mâncărurile grele aflate prin frigider, dar insistă pe o felie de pâine cu pateu și câteva legume proaspete. Între timp a făcut un ceai de fructe și s-a așezat lângă mine, privindu-mă cum mă forțez să mănânc foarte încet, cu îmbucături mici, corpul meu fiind prea slăbit.

— Cred că ar trebui să te mobilizezi și să începi să te duci la serviciu, a început ea, iar eu aprob din cap, chinuindu-mă să înghit o bucățică mai mare.

Șeful meu a fost foarte înțelegător cu situația mea, spunându-mi că pot să îmi iau pauză oricât am nevoie, însă nu aș vrea să profit prea mult de răbdarea lui.

— O să fie ciudat la început, oamenii se vor uita la tine cu milă, dar asta va fi mult mai ciudat cu cât amâni acest moment. Vor fi și mai obositori peste alte două luni de zile, decât dacă revii acum, când sunt conștienți că trebuie să te lase în pace și să nu te bombardeze cu întrebări stupide.

Aprob din cap, din nou, iar ea îmi zâmbește mulțumită. După ce bea o gură din cana cu ceai, trage aer adânc în piept și continuă cu precauție:

— Și mai am o propunere, care cred că o să te ajute foarte mult, chiar dacă instinctul tău o să îți spună să refuzi.

Mă uit puțin încruntată, așteptând cuvintele ei.

— Cred că ar fi o idee bună să te muți din apartamentul ăsta, zice și, așa cum a anticipat, ochii mei se măresc și încep imediat să clatin din cap.

— Nu. Nu plec de aici.

— Ascultă-mă până la capăt, mă îndeamnă, punându-și palmele peste ale mele, liniștindu-mă. Trebuie să mergi mai departe. Dacă pleci de aici nu înseamnă că îl părăsești pe Paul. Paul nu mai este, dar tu continui să te agăți de o fantomă și de hainele pe care le are prin casă. Lasă-l să se odihnească și gândește-te dacă el ar fi vrut ca tu să stai în acest apartament care pare un muzeu dedicat lui.

Oftează și își trece o mână prin părul platinat, dându-l după ureche.

— Ești tânără. Ești frumoasă și deșteaptă și meriți să trăiești așa cum vrei. Dar să trăiești. Dacă vrei să îți petreci restul vieții gândindu-te la el în timp ce te plimbi prin parc, fă-o. Dacă vrei să călătorești și să își regăsești liniștea, fă-o. Dar fă ceva! Nu ai să depășești durerea dacă tu dormi noaptea cu poza lui pe pernă, și nici dacă mama lui continuă să te viziteze atât de des și să-și plângă pierderea fiului pe umărul tău. Îi înțeleg durerea, dar nu trebuie să te sacrifice și pe tine în acest timp, transformându-te într-un altar dedicat lui.

— Ea suferă de o sută de ori mai rău ca mine, îi spun încet. Nu vreau să îmi imaginez ce înseamnă să îți pierzi propriul copil, știind cât de mult mă doare pe mine, care sufăr după ce l-am iubit trei ani de zile.

— Înțeleg, spune ea cu blândețe în glas, dar tu ești prietena mea, sora mea de suflet și nu vreau să te duci după el. Vreau să văd din nou sclipire în ochii tăi și o să fac tot ce îmi stă în putință să te ajut să o recapeți.

Îi zâmbesc mulțumindu-i pentru cuvintele pline de iubire, venite din partea femeii pe care, la rândul meu, o iubesc ca pe o soră. Mă aplec spre ea și o sărut pe obraz, în timp ce ea mă strânge ușor de mână.

— Așa că am o propunere. Casa în care a stat Cătălin este liberă, acum că Alina locuiește cu cea mică împreună cu Lucian. Casa e cu renovările aproape de final, fiind înlocuită chiar și o parte din mobilă. O să fie nelocuită, iar ei nu sunt decișii ce să facă cu ea, nedorind să o închirieze unor străini și nici să o vândă momentan. Dar cred că ar fi un loc ideal pentru tine să o iei de la capăt acolo.

Respir adânc, încercând să procesez ceea ce îmi spune.

— Soacra ta nu te-ar mai vizita atât de des, continuă Kiki, fiind destul de departe cartierul acesta față de ea. În plus, dacă începi să te duci și la birou, chiar nu o să mai ai parte de vizite nepoftite, cum știu că mai ai și din partea alor tăi. Ai nevoie de liniște și acolo o poți găsi, iar eu sunt la câteva case distanță dacă ai nevoie de mine.

Văzând că nu sunt prea convinsă de propunerea ei, adaugă:

— Fă asta pentru o perioadă și vezi cum te simți între timp.

Rămân pe gânduri, analizând situația.

Povestea lui Cătălin, a Carinei și a Alinei este una foarte complicată, cele două femei fiind prietenele mele, iar el fiind bărbatul dintre ele. Casa despre care ea îmi vorbește este fosta locuință a Alinei, pe vremea când era căsătorită cu Cătălin. După divorț, Alina s-a mutat cu iubitul ei din tinerețe, actual soț, Lucian, în timp ce Cătălin deja se mutase în casa celei ce acum câteva luni i-a devenit soție, Carina, cea care acum mă privește cu ochii plini de speranță.

Respir adânc și deschid gura de câteva ori pentru a o refuza, însă de fiecare dată cuvintele ei mă întorc din drum și mă fac să mai analizez puțin situația. Măcar o perioadă de timp aș putea să mă rup de ceea ce este în jurul meu. Nu casa aceasta mă obosește, fotografiile lui Paul aducându-mi zâmbet pe chip, dar și lacrimi de durere, însă mama lui și durerea din ochii ei mă sfâșie.

Vreau să fiu singură și ceva îmi spune că prietena mea Kiki are dreptate. E timpul să mă ridic și să fac câțiva pași într-o nouă direcție, sensul lor urmând să îl stabilesc pe parcurs.

— Cred că ai dreptate, spun încet, aducându-i acesteia un mare zâmbet pe chip. Dar nu știu când o să fac asta, pentru că am prea puțină energie să încep să car la lucruri.

Nu apuc să termin de vorbit, că brațele ei sunt în jurul gâtului meu, strângându-mă cu putere.

— O să fie bine, Mari! O să vezi, îmi spune ea cu convingere, depărtându-se apoi de mine și zâmbindu-mi fericită. Nu îți face griji pentru mutat, pentru că oricum mai durează puțin cu renovatul. Apoi ne ocupăm noi de logistică. Tu doar strânge când ai energie suficientă strictul necesar, lucrurile personale, pentru că acolo o să găsești restul obiectelor casnice de care ai avea nevoie.

Rămâne stabilit să fac totul încet, îndată ce reușesc să mă repun pe picioare. Evit câteva zile să îi dau vestea mamei lui Paul, doamna Coman fiind încă cu sufletul frânt din cauza fiului ei pierdut. La fel ca mine, dar ea preferă să stea în această stare, în timp ce eu mă simt pregătită să fac un pas în afara ei.

În săptămânile următoare am revenit la birou. Așa cum m-a atenționat și Carina, oamenii se uitau cu milă la început, dar după câteva zile au început să se obișnuiască cu prezența mea, totul revenind încet la normal, iar privirile lor să fie tot mai relaxate. Erau drăguți cu mine și mă făceau să zâmbesc, iar șeful meu, încântat peste măsură că revenisem, mi-a spus că dacă reușesc

să resuscitez unul dintre clienții care evitase să mai colaboreze cu ei după dispariția mea din peisaj, îmi dă o primă frumoasă.

Știa că am nevoie de o motivare și nu bonusul era cel care m-ar fi scos din starea de apatie, ci bătaia de cap pe care urma să o am cu acest client. Trebuia să îmi pun în mișcare rotițele ruginite și să îl readuc pe acesta în grațiile mele, provocarea fiind exact ceea ce aveam nevoie.

Am zâmbit cu adevărat în ziua în care directoarea firmei mi-a acceptat încântată invitația de a lua prânzul împreună, mai ales când la final mi-a spus că se bucură enorm că m-am întors. Oamenii ca ea mă fac să îmi iubesc meseria, fiind în domeniul softurilor IT de peste zece ani, și să îmi readucă sclipirea despre care îmi povestea Carina.

Acest client a reprezentat primul pas făcut de mine spre un drum mai bun.

Seara i-am făcut o vizită scurtă Carinei, căreia i-am povestit cu entuziasm ziua respectivă, iar ea mă privea acum cu lacrimi în ochi.

— Ești pe drumul cel bun, scumpa mea, îmi zice emoționată și luându-mă în brațe. Te-ai apucat de bagaje?

Mă desprind din brațele ei, reluându-mi locul pe canapea și bând din paharul cu apă, pentru a trage de timp.

— Am reușit să îmi strâng câte ceva, dar nu prea reușesc să termin, îi explic. Îmi este greu să las în urmă lucrurile noastre, lucrurile lui, și după ce pun trei trico-

uri de-ale mele, mă trezesc că pun și de-ale lui, de parcă urmează să plecăm împreună undeva.

Oftează.

— Lasă-le așa momentan, iar weekendul următor vin la tine și le strângem împreună. Ce zici?

— Cred că o să îmi fie mai ușor cu puțin ajutor.

— Și eu cred la fel. Plus că ne putem mișca mai repede împreună.

— Dar trebuie să găsesc o mașină să le car, că nu cred că au loc în câteva trolere.

— În primă fază iei strictul necesar, nu haine pentru toate sezoanele. Este mijlocul lui iunie, iar hainele subțiri ocupă oricum puțin loc. Vezi cum te acomodezi și în timp mai venim pe aici și luăm ce mai e nevoie.

— Ai dreptate. Cred că în weekend reușim să face mutarea, ca de luni să îmi reiau activitatea și la birou în forță, pentru că zilele astea au fost mai mult de acomodare.

— Mă bucur mult să te aud vorbind așa.

Înainte de a pleca de la ea, trecem câteva minute împreună cu Cătălin pe la vila unde urmează să mă mut în câteva zile, acesta din urmă povestindu-mi cu entuziasm modificările făcute. Sunt surprinsă că unele dintre ele au fost făcute chiar în ultima săptămână, Carina spunând că au dorit să facă ceva mai deosebit, ținând cont că urmează să mă mut eu acolo. O parte din mobilă încă lipsește, dar cei doi mă asigură că până sâmbătă totul va fi pus la punct.

Condiția mea este să plătesc o chirie, dându-mi seama că nu am discutat cu ei acest aspect, dar după

negocieri intense, Cătălin acceptă cu greu să îi plătesc o chirie modică, însă suma stabilită sunt convinsă că este mult sub prețul altor vile din zona respectivă. Cu toate abilitățile mele de negociator, nu reușesc să îl conving să accepte mai mult.

Înainte de a mă întoarce acasă, mai fac o staționare la socrii mei, dorind să le dau vestea mutării mele iminente, știind că dacă lucrurile scapă de sub control, pot să plec imediat de acolo.

Sunt puțin surprinși de vizita mea la o oră așa târzie, fiind aproape nouă seara, dar fericiți că i-am vizitat.

După o conversație relaxată despre revenirea mea la serviciu, decid că e mai bine să dezlipesc bandajul cu o singură mișcare, dându-le vestea cât mai direct.

— Am decis să mă mut din apartament, spun cu privirea pe chipul femeii care devine albă ca varul. Mă mut într-un complex în afara orașului pentru o perioadă de timp.

— Te muți din casa voastră? vine întrebarea panicată a doamnei Coman. De ce?

Imediat mâna liniștitoare a soțului ei se așază pe brațul acesteia pentru a o calma.

— Pentru că îmi este greu să mai respir acolo, fiecare particulă de aer amintindu-mi că Paul nu mai este lângă mine, iar eu bântui ca o fantomă printre lucrurile lui. Am nevoie să mă distanțez de acel loc în care plâng în fiecare noapte singură în patul acela gol, pentru că el ar fi trebuit să fie acolo, dar nu mai este.

Cuvintele spuse aproape fără oprire îmi sunt însoțite de lacrimi care îmi curg pe obraji fără să realizez prezența lor.

Brațele ei calde sunt imediat în jurul meu mângâindu-mă apoi pe cap, în timp ce plânge la fel de tare ca mine.

— Ai dreptate, draga mea, îmi spune cu vocea tremurândă. O să îți fie mai ușor într-un loc nou.

Este tot ce am nevoie ca să plâng mai tare, dar să mă simt eliberată de o povară pe care mă simțeam datoare să o car în spate. Acum simt că pot face acești pași mărunți cu mai multă încredere în viitor.

* * *

Duminică după-amiaza, un jeep mare ne așteaptă la parterul blocului meu. Șoferul, un tip solid la vreo patruzeci de ani, ne salută respectuos pe amândouă, în timp ce ne ajută taciturn cu căratul cutiilor. După ce încarcă până la refuz mașina respectivă, mai pune câteva bagaje și în mașina mea, cu care urmează să merg spre noua casă alături cu Kiki.

Înainte de a ne pune la drum, telefonul acestuia îi sună, iar vocea unui bărbat răsună în micul aparat.

— Da, șefu', răspunde el respectuos, iar imediat mă gândesc că vorbește cu Cătălin, mai ales că prietena mea mi-a spus să nu îmi bat capul cu logistica, fiind, cum a glumit ea, „inclusă în preț". Sunt aici cu doamna, zice el imediat. Acum am terminat de încărcat și ne puneam la drum.

Apoi, privirea lui îi fuge pentru o clipă spre mine, dar se mută la fel de repede în altă direcție.

— Da, am înțeles.

Închide și ne zâmbește politicos la amândouă.

— O să am rugămintea să mergem încet, zice el. Mașinile sunt pline și nu vrem să avem surprize, explică, dar ceva nu pare în regulă cu vocea lui precaută.

— Viteza e ultimul lucru pe care mi-l doresc, spun încet, dar știu că amândoi mă aud.

Pornim la drum și datorită traficului destul de liber la această oră, fiind abia trecut de ora patru, ajungem în jumătate de oră în complex, oprind mașinile pe cele două locuri de parcare din fața casei.

Ușa ne e deschisă imediat de Cătălin, care ne primește cu brațele deschise, îmbrățișându-mă pe mine și sărutând-o prelung pe Kiki.

— Bine ai venit în noua ta casă, spune el, poftindu-mă în spațiul nou renovat, care acum arată complet diferit față de ceea ce văzusem eu cu câteva zile înainte.

Pășesc surprinsă de eleganța cu care este decorat, de culorile calde și deschise în care este amenajată sufrageria, bănuind că și etajul a suferit modificări la fel de spectaculoase.

— Acum știu sigur că vă plătesc o chirie mult prea mică, spun plăcut surprinsă de ceea ce vedeam.

Obiectele sunt luxoase și elegante, fiindu-mi teamă să mă gândesc cât trebuie să plătesc dacă stric ceva.

— Ați face bine să nu lăsați în jurul meu ceva de valoare, pentru că sunt mai neîndemânatică de felul meu și risc să le sparg.

— Nu îți face griji în privința asta, adaugă Kiki liniștită.

Suntem întrerupți de bărbatul care ne ajutase cu bagajele, care se oprește în hol cu unul dintre trolerele imense.

— Doamnă, unde le pun? mă întreabă uitându-se în jur. Vreți să le duc în dressing?

Blocată puțin de întrebarea lui, neștiind unde este camera menționată, sunt scoasă din impas de Cătălin care se duce spre tipul respectiv.

— Salut, zice el întinzându-i mâna, pe care șoferul o scutură imediat. Hai să te ajut cu ele.

— Bună seara, îl salută acesta politicos. Mulțumesc, dar nu vreau să vă deranjez.

— Stai liniștit, că nu e problemă, zice Cătălin relaxat, pornind spre mașină împreună cu bărbatul vizibil stânjenit. Oricum am chiulit azi de la sală.

Ceva nu se leagă. Îmi întorc privirea spre Carina, care vrea să se ducă și ea să ajute la căratul cutiilor.

— Tipul ăsta nu lucrează pentru Cătălin? vine imediat întrebarea mea cheie, care o oprește în loc pe aceasta.

— Nu, zice ea zâmbind forțat. Lucrează la firma de transport.

Se întoarce din nou pe călcâie, dar o opresc imediat, având un sentiment ciudat... O bănuială.

— Ce firmă de transport îți pune la dispoziție o mașină atât de scumpă?

Poate că nu mă pricep la mașini, dar tancul de afară este o mașină de top pe care o recunosc și eu din revis-

tele de specialitate ale lui Paul. Cătălin are o firmă care se ocupă cu vânzarea mașinilor din această categorie, de aceea am bănuit că și aceasta face parte din flota lui, însă am confirmarea că nu este așa, iar eu sunt foarte curioasă cu cine a vorbit șoferul înainte de a pleca de la apartament.

— Sau, mai bine spus, continuu eu mijindu-mi ochii spre prietena mea care mă privește ca un iepure prins în fața farurilor, cine e proprietarul mașinii sau a acestei presupuse firme de transport?

Îndată ce formulez întrebarea, o singură imagine mi se conturează în fața ochilor. Un singur om. Un singur bărbat.

Carina nu răspunde, dar își lasă privirea spășită în jos.

Cei doi bărbați intră în casă cu un set de cutii, dar ies la fel de repede, lăsându-mă din nou singură cu aceasta.

— Am jurat că păstrez secret, spune ea încet, cu un aer vinovat.

Din doi pași ajung aproape de ea.

— De ce? întreb încet, încercând să rămân calmă.

— Pentru că știe că i-ai refuza ajutorul.

— El este, nu-i așa?

Știe la cine mă refer. La singurul om despre care nu am vorbit deloc din ziua înmormântării. Cel pe care nu l-am mai văzut din aceeași zi, când stătea singur într-un colț al bisericii, iar la cimitir a stat la o distanță rezonabilă înainte de a dispărea de tot din acel tablou negru, dar și din viața mea.

Sau cel puțin așa credeam.

— Nu ai idee cât de mult suferă, îmi spune Carina, făcându-mă să alung lacrimile ce amenințau să îmi umezească din nou ochii.

Vrea să mai adauge ceva, dar este întreruptă din nou de apariția celor doi bărbați, cu alte cutii și bagaje.

— E totul în regulă? întreabă Cătălin oprindu-se în loc îngrijorat, ceea ce îi atrage atenția și șoferului, amândoi uitându-se la mine și la Kiki.

— Da, spun încet. Trebuie să vorbesc ceva cu Carina.

O iau pe aceasta de mână și ies cu ea pe terasa din spatele casei, unde știu că vom avea intimitatea necesară pentru a afla tot ce are de spus.

Mâinile îmi tremură atunci când ajung pe terasa noii mele case. De fapt, tot corpul îmi tremură în timp ce inima îmi sare din piept. Dar nu sunt nervoasă. Sunt surprinsă. Șocată. Și teribil de confuză.

— Spune-mi tot, îi cer prietenei mele cu hotărâre. În primul rând hai să stabilim dacă vorbim despre cine cred eu că vorbim.

— Sunt sigură că vorbim despre aceeași persoană, zice ea, zâmbind amar.

O privesc tăcută, dar ea îmi confirmă.

— Sebastian.

— De ce face asta?

— Se simte vinovat... Nu știu... zice încurcată.

— De când aveți voi legături cu el? Nici nu vă cunoșteați, din câte îmi amintesc.

— Cătălin îl cunoștea de câțiva ani, dar nu erau apropiați, însă, după cele întâmplate, Sebastian s-a simțit mult prea vinovat și a căutat ajutor la singura persoană care știa că îți va fi aproape. Eu.

Oftează, așezându-se obosită pe unul dintre fotoliile elegante de pe terasă.

— Astea sunt noi, sesizez eu imediat ce văd o etichetă uitată pe colțul mesei, cu numele unui brand renumit scris pe ea. De ce ați cumpărat pentru mine mobilă atât de scumpă?!

— Pentru că nu am ales-o noi! zice ea oarecum amuzată, făcându-mă să revin la discuția începută.

Cu ochii mari și gura deschisă, aștept ca ea să îmi povestească.

— Ia-o de la capăt, îi spun acoperindu-mi fața cu palmele, apoi trecându-le prin păr.

Trage adânc aer în piept și începe să îmi povestească tot ceea ce s-a întâmplat în timp ce eu eram pierdută într-o lume goală și întunecată.

— Am ajuns la spital în timp ce toată lumea se chinuia să găsească o soluție pentru a te aduce cât mai repede înapoi din Budapesta. Când am ajuns acolo, mama lui Paul plângea puternic, acuzându-l pe Sebastian că i-a ucis fiul. Nu l-am văzut plângând, dar avea pumnii strânși, maxilarul încordat și ochii umeziți. Lângă el mai era un prieten, tot coleg cu ei din liceu, din ce am aflat după aceea, dar și acesta arăta la fel de vinovat și îndurerat. Cred că m-a recunoscut de la nunta ta, pentru că atunci când m-a zărit ochii i s-au umplut de speranță, de parcă veneam cu o ramură de măslin în mână.

Clipește așteptând ca eu să îi arăt că sunt în regulă cu ceea ce îmi povestește, așa că îi fac semn să continue, chiar dacă inima îmi bate tare aflând ce s-a întâmplat în acele momente, dar prin ochii ei.

— Mi-a cerut numărul de telefon și mi-a spus că în maxim trei ore te aduce înapoi. El a fost cel care discutase cu clientul tău și era vizibil agitat de starea ta. „Este în șoc" mi-a spus stăpânindu-și cu greu vocea îngrijorată, „Îți dai seama cât de singură și speriată trebuie să fie?".

Clatină din cap, amintindu-și cuvintele lui, iar eu parcă retrăiesc durerea din acea zi fatidică.

— Apoi a dispărut. M-a sunat de pe drum rugându-mă să vorbesc cu tine și să te ajut să ieși din starea respectivă. Era cu adevărat îngrijorat, zice ea făcând o pauză pierdută în gânduri. După trei ore ai ajuns, însă el nu a mai avut curajul să se apropie, simțindu-se vinovat. Am mai vorbit puțin la înmormântare, dar a preferat să păstreze distanța, vina citindu-i-se pe față mereu. Era mașina lui, pe care el i-o dăduse lui Paul să o conducă.

— Nu era prima dată. Paul o făcea destul de des și cu mașinile altora, spun eu încet.

— Asta am aflat și eu ulterior de la celălalt prieten al lor. Se pare că avea o pasiune pentru viteză, iar Sebastian era „dealerul" preferat, el având mereu mașinile de viteză potrivite.

— Și ce treabă are Sebastian cu ce se întâmplă acum în viața mea?

— Mă sună destul de des să mă întrebe cum te simți, dar mereu mă roagă să păstrez secret față de tine.

— Și Cătălin ce zice?

— Crede-mă că și pe el îl mai sună, de fiecare dată cerându-și scuze că apelează la mine pentru informații, zice zâmbind în colțul gurii. Cătă' știe că nu are de ce să își facă griji în privința lui. Sebastian este cel care a venit cu ideea că ți-ar prinde bine o schimbare, bănuind că soacra ta nu este de mare ajutor în această perioadă.

Oftez gândindu-mă cu inima strânsă la cum s-a simțit el când doamna Coman l-a acuzat pe nedrept pentru cele întâmplate. Închid ochii și îmi las capul pe spate, rezemându-l de perna moale a fotoliului.

— Continuă, îi ordon blând.

— Cu ce anume? întreabă nevinovată.

Dar știu că nu e.

— Cu mobila asta.

— A…, zice încet. Din clipa în care i-am spus că tu ai fost de acord cu ideea de a te muta și că o s-o faci chiar în casa aceasta, a insistat să se ocupe de renovările pe care plănuiam să le facem. Cătă' plănuia să facă ceva reparații superficiale, dar Sebastian a vrut să creeze un spațiu mult mai călduros și lipsit de piese de mobilier zgâriate de copii.

Mârâi zgomotos, ridicându-mi mâinile spre cer.

— Trebuie să înceteze! Nu are nicio datorie față de mine și nu îl consider vinovat pentru ce s-a întâmplat cu Paul! Omul ăsta nici nu mă suporta înainte, iar acum face toate aceste gesturi care mă dor și îmi dau o stare ciudată!

— În ce sens?

— Nu știu! mărturisesc exasperată. Chiar nu știu, dar vreau să nu mai facă nimeni ceva din milă față de mine!

Rămâne tăcută câteva clipe.

— Vrea să aibă grijă de tine, spune încet cu precauție.

— Nu e treaba lui să aibă grijă de mine! Era treaba lui Paul, dar cum el a dat-o în stâlp, la propriu, a rămas datoria mea și doar a mea! Nu vreau milă.

— Nu e milă, Mari, zice blând. Cum nici gesturile noastre față de tine nu sunt din milă, ci din dragoste.

— Atunci, în cazul lui, este vorba de vină, spun limpede. Am să discut cu el.

— Așa să faci, spune ea repede, dar nu îmi scapă zâmbetul pe care încearcă să îl mascheze.

— De ce râzi?

Privirea mea iscoditoare încearcă să o citească, dar ea se ridică repede în picioare.

— Nu râd. Sunt doar fericită că nu mai trebuie să ascund aceste lucruri față de tine, chiar dacă îmi pare rău că l-am dezamăgit pe Sebastian, iar secretul lui a fost aflat.

Clatin din cap, neînțelegându-i pe oamenii aceștia care fac mai mult decât este cazul, dar sunt sigură că explicația ei este o mare minciună.

După ce toate cutiile mele sunt în casă, rămân singură în vila cu două dormitoare la etaj și un living spațios la parter, care se deschide spre bucătăria complet utilată cu ultimele modele de electrocasnice. În fiecare cameră domnește câte un televizor mare, dar cel

din living este cu adevărat imens. Dormitoarele sunt în culori deschise, unul în nuanțe de maro-deschis, dar dormitorul matrimonial are culoarea mea preferată, de piersică. Și chiar miroase așa.

S-a investit mai mult decât era cazul în tot ceea ce este în jurul meu și va trebui să discut cu „investitorul" despre cum îi voi restitui banii aruncați pe aici pentru mine.

Îmi desfac câteva cutii în timp ce mă gândesc cum să abordez situația aceasta cu Sebastian, pe care decid să o elucidez în ziua următoare cu el la un telefon.

Locul e nou și mă simt liniștită în această casă pe care am mai vizitat-o de câteva ori, atunci când era locuită de Alina. Dar când noaptea se lasă peste casele din jur, iar liniștea devine apăsătoare, mă simt din nou singură. Amintirile celui care nu mai este lângă mine încep să mă bântuie, făcându-mă să îmi fie din nou dor de el și să adorm cu lacrimi în ochi. Ca în fiecare seară.

Capitolul 4

Adevărul doare

Sebastian

Nu sunt surprins când numele ei îmi apare pe ecranul telefonului luni dimineață, în timp ce răspundeam la câteva e-mailuri. Carina m-a atenționat că o să se întâmple acest lucru, mai ales acum că Maria a aflat despre implicarea mea în mutarea ei. Aici eu am greșit, pentru că l-am sunat pe șofer exact când era cu ele, crezând că este deja singur în mașină. Dar trebuia să îl atenționez să nu meargă cu viteză și să nu le facă nici pe ele să se grăbească.

Nu am mai văzut-o de la înmormântare, iar ea nici nu cred că m-a observat atunci, orbită fiind de durerea ce îi încețoșa ochii înlăcrimați. Era dărâmată, la fel ca în ziua în care am luat-o din Budapesta, doar că atunci am putut să o strâng în brațe până s-a liniștit. În ziua înmormântării nu am mai putut să fac asta. Oricât de mult am strâns din dinți, dorindu-mi acel lucru total interzis și nepotrivit.

Carina mi-a spus că a fost nevoită să îi dezvăluie mai multe Mariei, dar m-a asigurat că adevăratul meu secret a rămas nedezvăluit. Ea este singura femeie care mi l-a descoperit, promițându-mi că nu va vorbi cu nimeni despre el.

Acum câteva săptămâni m-a rugat să trec pe la biroul ei pentru a vorbi puțin despre persoana de interes comun. Atunci a deschis subiectul secretului meu, cerându-mi să îi mărturisesc de la început. Și i-am spus. Tot.

I-am povestit seara când am văzut-o prima dată, cum am vrut să mă duc la ea, în ciuda faptului că eram cu o tipă, dar nu îmi puteam lua ochii de pe fata cu ochi blânzi care nu se simțea în elementul ei. Doream să aflu cine este, dar prietenul meu Paul s-a mișcat mai repede decât mine și din acel moment au fost nedespărțiți. Am dispărut pentru câteva minute cu partenera mea din acea seară dorind să i-o trag, sperând că voi uita privirea femeii minunate care în acele clipe zâmbea la glumele prietenului meu, dar nu mi s-a sculat. Alt secret pe care nu credeam că o să îl mărturisesc vreodată cuiva, dar în clipa aia o voiam doar pe ea, iar blonda sexoasă de lângă mine nu mă atrăgea deloc. I-am povestit Carinei despre ziua în care am văzut cea mai frumoasă mireasă din lume. După un an de zile în care am evitat să stau prea mult în preajma ei, am fost acolo să mă conving că ea era acum oficial femeia prietenului meu bun. Nu mai aveam nicio șansă la ea, chiar dacă în tot acest timp îmi amintisem destul de des chipul ei frumos și formele apetisante, care mă făceau să mă simt vinovat că râvneam la cea care era acum soția lui Paul.

Gândindu-mă la ea m-am certat cu acesta de multe ori, refuzându-l atunci când îmi cerea cheia de la mașină. Înainte de nunta lui nu avusesem rețineri, dar

după aceea, știind că el era acum responsabil și pentru altcineva, simțeam că trebuie să îl opresc. Doream să fac asta, dar nu reușeam mereu, motivele mele nefiind suficiente pentru dependentul de adrenalină care se supăra pe mine când nu-și primea „doza".

În seara aceea fatală i-am pus cheia în mână și i-am spus că este pentru ultima dată când i-o mai dau, inventând o scuză patetică că am primit o amendă după ultima lui plimbare. Știa că nu mă interesau banii, dar era o atenționare pentru el, amintindu-i că nu trebuie să mai depășească viteza legală.

Dar el m-a ignorat, probabil știind că este ultima lui șansă de a conduce mașina extrem de rapidă, și forțând astfel legile destinului.

Cineva a încercat să mă consoleze spunându-mi că poate acesta a fost destinul lui, să piară în acea seară, însă nu mi-a plăcut acea afirmație, considerând mereu că aș fi putut preveni accidentul. Mereu pleca singur, dar nu pot să nu mă întreb dacă lucrurile stăteau altfel dacă aș fi fost cu el. Poate că l-aș fi făcut să reducă viteza care l-a dus inevitabil la pierderea controlului mașinii. Sau poate că muream amândoi. Nu știu.. Nimeni nu știe.. Carina nu știa nici ea.

I-am povestit despre privirea pierdută a Mariei când a coborât din mașina ce a adus-o la micul aeroport privat din Budapesta. Despre țipetele ei de durere care mi-au rupt sufletul când a izbucnit în plâns lovindu-mă peste piept cu pumnii ei mici și despre lacrimile pe care

nu mai știam cum să i le opresc în timp ce eram atât de aproape de ea, pierduți printre nori.

Dar i-am descris Carinei și cum m-am simțit când ea s-a agățat cu degetele de cămașa mea, acceptându-mi îmbrățișarea strânsă și lipindu-se cu totul de mine, pitindu-se de lumea întunecată care ne înconjura.

I-am spus tot. Iar la final am întrebat-o pe Carina cum și-a dat seama de secretul meu, pe care îl țineam ascuns de aproape trei ani de zile, iar ea mi-a răspuns:

— Când ai adus-o la spital, te-am văzut cum o priveai. A intrat în sala de așteptare, iar tu ai rămas în ușă cu ochii ațintiți asupra ei și cu pumnii strânși, a continuat după aceea oftând. Și eu am avut un început destul de tumultuos în relația mea, însă m-a învățat să recunosc chipul unui bărbat care suferă, dar mai ales al unuia care iubește.

Avea dreptate. Eram și sunt îndrăgostit de femeia prietenului meu. De văduva care suferă după cel care a murit conducând mașina mea.

Iar acum ea mă sună pentru a-mi cere explicații de ce am vrut să o ajut creându-i un spațiu mai primitor, cerându-le zugravilor să îi facă dormitorul în culoarea ei preferată, doar pentru ca ea să se simtă mai liniștită și să iasă din starea de îndurerare în care zăcuse aproape două luni de zile. Voiam să îi fie bine. Voiam să o văd din nou fericită, toate astea pentru că îmi pasă cu adevărat de ea.

Dar nu am voie să spun asta. Nu atâta timp cât eu sunt cel care i-a pus lui Paul cheia în mână, lăsând-o pe ea fără soț.

Știu că trebuie să o las în pace, dar în același timp conștiința îmi cere să am grijă de ea, din umbră, fără ca ea să aibă contact cu mine.

Telefonul sună pentru a doua oară după ce, pierdut în gândurile mele, am ezitat să îi aud glasul, oricât de mult mi-aș fi dorit acest lucru.

— Maria, răspund cu un ton serios, dar indiferent, încercând să nu îmi trădez nicio secundă adevăratele emoții.

— Bună, Sebastian, îi aud vocea mlădioasă pronunțându-mi numele cu atâta delicatețe, încât îmi las capul pe spate și înjur de toți sfinții printre dinți. Aș putea să vorbesc cu tine câteva minute? mă întreabă ezitând.

— Da, te ascult.

Încerc să îmi păstrez tonul rece și calm.

— Aș prefera să ne vedem, adaugă făcându-mi inima să îmi sară din piept. Când ai timp să bem o cafea și să vorbim puțin?

— Despre ce să vorbim? zic puțin mai dur decât aș fi intenționat, dar speram să primesc mustrările ei prin telefon, fără să fiu nevoit să îi văd ochii frumoși și buzele cărnoase.

Femeia asta este fructul interzis din care vreau să mușc cu poftă, dar, oricât de mult încerc să stau la distanță, ea mă face să cedez tentației.

— Sunt convinsă că știi deja de la Carina despre ce este vorba, spune pe un ton certăreț.

— Mi-e frică să dau cu ochii de tine, mărturisesc sincer, neștiind cum o să reacționez dacă voi fi singur cu ea, fără alte persoane cunoscute în jur, care ar putea să mă oprească dacă aș vrea să o sărut, știind cât este de nepotrivit un asemenea gest în aceste momente.

Însă ea consideră cuvintele mele ca fiind o glumă, făcând-o să chicotească.

— Promit că nu te bat și nu te pun la colț.

Îmi mușc buza de jos, tare, și strâng din dinți. Dar reușesc să respir adânc și să vorbesc.

— Am o pauză între niște întâlniri pe la două.

— Azi? întreabă un pic surprinsă.

— Azi. Cum ai programul?

— Pot să lipsesc o jumătate de oră de la birou.

— Atunci vin spre tine, o anunț. Ne vedem la cafeneaua de la parterul clădirii tale de birouri.

— Știi unde am biroul?

De data asta nu își reține uimirea, iar vocea ei mă face să zâmbesc.

Știu mai multe decât crezi.

— Am aflat întâmplător.

— De la cine?

Adevărul este că știu de foarte mult timp unde lucrează ea. Din poveștile lui Paul am aflat multe detalii despre această femeie, cunoscând-o puțin prin poveștile lui. Dar acum nu vreau să îi reamintesc de soțul ei decedat.

— Am întrebat-o pe Carina.

Oftează.

— La ora două, punctează ea la final, iar eu aprob înainte de a termina apelul.

Sar de pe scaun ca ars, de parcă pe tot parcursul conversației am avut sub fund tăciuni încinși. Îmi trec agitat palmele peste față, încercând să respir adânc și să îmi potolesc bătăile inimii.

Dumnezeule! Dacă reacționez așa doar auzindu-i vocea la telefon, cum am să mă port peste trei ore când am să o văd față în față?

Trei ore agonizante, care îmi testează controlul și capacitatea de a-mi ascunde sentimentele. Întâlnirea pe care o am înainte de a mă vedea cu ea este un eșec total. Nu reușesc deloc să fiu atent la discuție, mintea mea fugind constant în direcția Mariei, așa că o sfârșesc cât pot de repede, spunându-le celorlalți să o reprogramăm într-o altă zi, în care mintea mea va fi mai limpede, cerându-le totodată scuze pentru neplăcerea creată.

Nu îmi place să îmi cer scuze și mereu evit ocaziile care m-ar duce în această situație, dar azi nu mă pot concentra pe nimic și știu că e cazul să fac o excepție.

Ultima persoană în fața căreia mi-am cerut iertare a fost Maria și tot din cauza ei sunt acum nevoit să o fac din nou.

Devin tot mai conștient de slăbiciunea mea, dar până ajung în parcarea clădirii ei de birouri, reușesc să îmi recapăt cât de cât stăpânirea de sine. Respir adânc și intru în cafenea cu șapte minute mai devreme decât ora

stabilită. Vreau să o surprind cumpărând deja cafelele până ajunge ea, știind deja că preferă cafeaua lungă cu lapte și un plic de zahăr brun.

Scanez cafeneaua în căutarea unui mese libere și ochii mei se opresc subit asupra unei siluete foarte familiare. Dar mult mai slabă. Părul șaten îi cade într-un stil elegant pe spate, atingându-i omoplații, dar cearcănele ei îmi dau imediat o stare de îngrijorare, care mă face să mă apropii de ea cu pași mari.

Mă opresc când ajung în dreptul mesei și își ridică ochii căprui ca de căprioară spre mine, pentru o clipă zâmbindu-mi de parcă se bucură că mă vede. *O clipă.*

Apoi, privirea ei cade imediat în ceașca cu cafea, iar când revine asupra chipului meu este mult mai reținută.

Oare vede în mine criminalul soțului ei? Știu că mi-a spus în acea zi că nu mă consideră vinovat, dar de atunci nu am mai vorbit deloc, iar ea poate că a ajuns să conștientizeze că eu sunt cel care, totuși, i-a dat cheia fatală lui Paul.

— Bună, spune schițând un zâmbet politicos. Nu am știut ce cafea bei și de aceea nu ți-am luat și ție.

— Este în regulă, spun cu vocea serioasă. Mă întorc imediat.

Respirând adânc de câteva ori, mă îndrept hotărât spre barmaniţa care îmi așteaptă comanda, unde cer o cafea lungă, dar fără lapte și fără zahăr. Îmi place cafeaua amară, dar femeia dulce, iar femeia care acum privește absentă pe geam sunt sigur că este cea mai dulce de pe lumea asta.

Doar că eu nu am să aflu niciodată dacă am dreptate sau nu.

Oftez închizându-mi ochii pentru o clipă, dornic să îmi alung aceste gânduri greșite, dar barmanița, o fată la vreo douăzeci de ani, îmi întinde imediat cafeaua, zâmbindu-mi mai politicos decât e cazul.

În altă zi, în altă situație, *în altă viață*, i-aș fi cerut numărul de telefon și aș fi fost între picioarele ei mai devreme de lăsarea serii. Dar acea viață s-a terminat de ceva timp, s-a stins încet în ultimii trei ani, ajungând la final în secunda în care am strâns-o pe Maria în brațe.

După ce achit, lăsând un bacșiș drăguț fetei, mă întorc la femeia îmbrăcată într-o rochie neagră și strânsă pe corpul mult mai slăbit decât era ultima dată când am văzut-o.

Mă așez cu grijă pe scaunul din fața ei, deschizându-mi nasturele de la sacoul gri închis pe care îl port. Valuri de căldură îmi străbat corpul și mă tentează să dau jos și sacoul, deja exagerat în această zi de august, dar după întâlnirea importantă de mai devreme nu m-am mai gândit decât cum să ajung cât mai repede în fața ei.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, spune cu reținere. Sunt sigur că ești ocupat și bănuiesc că aici e ultimul loc unde ai vrea să fii.

Privirea îi coboară pe mâinile care îmi sunt împreunate în jurul ceștii de cafea, iar eu îmi înjur în gând firea dură care probabil a speriat-o când m-am apropiat de ea, chiar dacă eram de fapt doar îngrijorat și nicidecum furios.

— Nu îți face probleme, spun pe un ton mai liniștit. Cum te simți?

— Mai bine, recunoaște încet. Faptul că m-am întors la birou mă ajută să mai uit...

Lasă propoziția neterminată, dar știu ce ar fi urmat. *Să uite de decesul soțului ei.*

— Mă bucur să aud asta. Toată lumea credea că nu o să mai ieşi din apartamentul ăla.

— Nu am vrut să îngrijorez pe nimeni, doar că nu prea am ştiut cum să ies din starea aceea. Noroc cu Kiki.

— Ai o prietenă bună, recunosc luând o gură din cafeaua mea şi punând cu grijă ceaşca la loc, doar ca să mă uit şi altundeva decât pe chipul ei frumos, pe care l-aş privi ore întregi.

— Încep să am impresia că este mai mult prietena ta decât a mea, mă acuză cu o tentă de umor în glas, lucru care îmi aduce o reală bucurie, chiar dacă ea acum încearcă să mă certe.

Cum poate să fie atât de dulce ființa asta?

— Carina a acționat mereu în interesul tău. Ai fost prioritatea ei.

— Dar tu de ce ai făcut acele lucruri?

Pentru că ești și prioritatea mea.

— Pentru că am vrut să te ajut.

— Nu ți-am cerut ajutorul.

— Nu erai capabilă nici să stai pe propriile picioare, cu atât mai puțin să recunoşti că ai nevoie de ajutor.

Clipește de câteva ori, știind că am dreptate.

— Ai făcut mai mult decât era nevoie și acum mă simt datoare, zice făcându-mă să mă încrunt.

— Nici nu se pune problema, spun cu hotărâre, dar continuu cu regret. Puteam să fac mult mai multe.

Cuvintele mele sunt cu subînțeles, dar nu sunt surprins când ea le înțelege adevăratul sens. Oftează și face un gest care mă ia prin surprindere atât de tare, încât sângele îmi îngheață înainte de a începe să fiarbă. Își pune palma peste a mea într-un gest nevinovat de consolare, dar care pentru mine este ca o scânteie aruncată în butoiul cu pulbere.

— Trebuie să încetezi să te mai consideri vinovat, Sebastian, îmi spune cu blândețe, pronunțându-mi din nou numele cu acea delicatețe care îmi face inima să tresară. Nu e vina ta, iar eu nu te consider responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu îi dădeai mașina ta, sigur o lua pe a altuia, pentru că nu se plimba doar cu ale tale, ci testa fără reținere și pe ale celorlalți prieteni din jur.

— Dar eu eram printre puținii care îl lăsa să se ducă singur în aceste plimbări, spun încet.

— Dar nu erai singurul. Și alții aveau încredere în el.

— Dacă eram cu el, l-aș fi putut tempera.

— Sau poate ai fi murit alături de el, spune agitată.

Rămân fără replică la cuvintele ei de îngrijorare. Poate că o sperie gândul că și altcineva ar fi putut pieri în acel accident, dar ceva din mine speră că o sperie gândul că acel cineva aș fi putut fi eu.

Știu că este o iluzie deșartă, dar e ceva din sufletul meu asupra căruia nu pot avea control, dar intenționez să lucrez intens la acest aspect. Speranța este cel mai mare dușman al meu.

— Nu mai încerca să te revanșezi față de mine, spune retrăgându-și mâna caldă, lăsând un val de răceală în locul ei.

— Am făcut-o pentru că am vrut să îți fie bine.

— Nu e datoria ta să faci asta, spune coborându-și privirea din nou în ceașca cu cafea.

— Pentru că nu sunt el, spun cuvintele fără să mai pun filtru, făcând-o să își ridice imediat privirea surprinsă spre mine. Nu am avut niciodată intenția de a-i lua locul, Maria, dacă asta crezi că am încercat să fac.

Gândul mă îngrozește. Nu vreau să o fac să îl uite pe Paul, vreau doar să o fac fericită. Da, e acolo undeva în suflet speranța că ea ar putea fi cu mine, dar sentimentul de vină că eu o doresc și am dorit-o mereu pe soția prietenului meu mă fac să mă simt mai vinovat decât orice altceva. Poate chiar mai vinovat decât faptul că i-am dat cheia de la mașina fatală prietenului meu și, cu toate astea, eu încă am sentimente pentru ea. Asta este adevărata mea vină. Că am vrut-o când el era în viață și că o vreau și acum, când ea suferă după el.

— Niciodată nu m-am gândit în felul ăsta, îmi spune cu hotărâre. Este adevărat că nu ne cunoaștem prea bine, dar știu cu siguranță că intențiile tale nu au fost meschine. Doar că aceste gesturi venite din partea unui om pe care l-am întâlnit doar de câteva ori mă fac

să mă simt ciudat și îmi dau o stare de disconfort. Nu vreau milă, nu am nevoie de bani, situația mea financiară fiind destul de bună, așa că mă pot descurca singură fără probleme.

Cuvântul „singură" îmi răsună ca un ecou în minte, chiar și după ce ea își termină pledoaria care mă face să îi înțeleg punctul de vedere. Și are dreptate. În ceea ce mă privește, sunt un necunoscut pentru ea și de aceea ajutorul meu nu este binevenit.

— Dacă aceste gesturi veneau din partea Carinei, le-ai fi acceptat?

— Carina este prietena mea de mulți ani și, totodată, confidenta mea.

— Și noi ne cunoaștem de câțiva ani, mai spun, deci mai trebuie să lucrăm la partea de confidență.

Rămâne blocată și surprinsă, dar o simt cum își caută cuvintele potrivite. Adevărul este că și eu sunt surprins de ceea ce am spus, intenția mea fiind, de fapt, să stau departe de ea, să o veghez din umbră, nu să sar în fața ei cu o pancartă pe care să scrie „hai să fim prieteni".

— Ce vreau să spun este că m-aș bucura dacă ai avea destulă încredere în mine să îmi spui atunci când ai probleme, să îmi povestești când ești supărată și să îmi ceri ajutorul atunci când ai avea nevoie de el.

E la fel de confuză, poate puțin mai mult.

— Dar tu nu mă suporți!

De unde dracu' a mai venit și asta?

Acum e rândul meu să mă uit șocat la ea, după ce mi-a trântit cu atâta sinceritate afirmația ei, confuză.

— Ce te face să zici o asemenea aberație?

Deschide o dată gura să vorbească, dar o închide la loc, apoi cu greu reușește să scoată niște cuvinte.

— Nu știu... zice mai încurcată ca înainte. Mereu am avut impresia că nu mă vezi suficient de bună pentru Paul.

— Este cea mai mare tâmpenie pe care o puteai spune, zic deja nervos din cauza faptului că ea are o asemenea impresie despre mine. Așa cum îmi amintesc că ți-am mai spus și în ziua nunții voastre, el nu era suficient de bun pentru tine.

Își lasă privirea din nou în ceașca de cafea înconjurată de palmele cu degete fine, ce încă poartă inelul de logodnă și verigheta.

— Ba era, spune încet în apărarea lui, însă nu simt că este complet convinsă de această afirmație.

— Dacă era, nu s-ar fi urcat în mașini de viteză toată ziua și s-ar fi gândit la tine înainte de a apăsa pedala de accelerație la maxim, mârâi printre dinți cuvintele pe care nu aș fi vrut să i le spun vreodată, dar pe care acum nu mai pot să le țin în mine.

— Dacă eram suficient de bună pentru el, l-aș fi făcut să renunțe la nebuniile astea ale lui.

— Era un dependent de adrenalină, Maria, și mai grav e faptul că îți ascundea această obsesie pe care o avea, manifestându-se doar în cercul nostru de prieteni, spun încercând să rămân calm și să îmi ascund furia pe

care o simt față de prietenul meu decedat. Nici noi nu îl puteam opri, cum nici în seara aceea nu am reușit, fiind foarte insistent, și mereu juca cartea empatiei și a prieteniei pe care o împărțeam de mulți ani. Dar nu trebuia să pună mai presus de tine nimic altceva. Dacă te iubea atât de mult pe cât spunea, s-ar fi gândit la tine înainte de a urca în mașina aia. La dracu', poate că nici nu ar fi avut ce să caute în clubul ăla, preferând să meargă cu tine în delegații, așa cum ar fi putut să o facă!

Știu că nu trebuia să spun asta. Șocul de pe chipul ei îmi confirmă că am vorbit, din nou, mai mult decât trebuia, rănind-o și mai tare.

— Vrei să spui că Paul nu m-a iubit destul? mă întreabă cu vocea frântă, care îmi rupe sufletul.

Aș vrea să îi spun că răspunsul este „da". Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, acum ar fi fost în viață și ar fi făcut-o fericită. Că de fiecare dată când el îmi cerea cheia de la mașină, eu mă gândeam la ea. Că i-am amintit de multe ori lui Paul să aibă grijă, că dacă pățește ceva ea o să aibă de suferit, iar el mi-a reproșat că mă gândesc cam mult la nevasta lui. Vreau să îi spun Mariei că eu mă gândeam cu adevărat la ea, în timp ce el era un egoist care nu se gândea deloc la consecințe. Sunt furios și în acest moment îl urăsc pe prietenul meu că a murit și a lăsat-o să sufere atât de mult.

— Te-a iubit extrem de mult, dar se pare că a iubit adrenalina mai mult, spun dur, făcând-o să se ridice imediat în picioare.

Lacrimile îi umezesc ochii și sunt pe punctul de a mă ridica și eu și de a o cuprinde imediat în brațe. Vreau să o țin aproape și să o liniștesc, arătându-i ce înseamnă să fii iubit cu adevărat.

Dar ea mă privește rănită, așteptând ceva, o scuză din partea mea, orice, dar nu sunt capabil. Ar însemna să mint dacă mi-aș cere scuze pentru cuvintele mele, ce nu au făcut decât să sublinieze adevărul. Dar îmi pare rău că aceste cuvinte au rănit-o.

Respir adânc, dar, în aceeași clipă, ea se întoarce pe călcâie și pleacă aproape fugind, lăsându-mă singur în mijlocul cafenelei. Îmi pun coatele pe masă, proptindu-mi fruntea în degetele care ar vrea să îmi pătrundă în scalp și să îmi scoată creierul idiot, care mă face să spun lucruri dureroase. Trebuia să tac. Ar trebui să fug după ea și să îmi cer scuze, chiar dacă nu ar fi sincere, dar i-ar aduce ei liniște. Îmi strâng palmele în pumni și simt o dorință imensă de a lovi masa, dar mă controlez. Mereu mă controlez, mai puțin când sunt în preajma ei.

Mă uit după ea, dar nu știu în ce direcție a luat-o. Îmi trec din nou mâinile prin păr, ciufulindu-l fără să îmi pese. Îmi pasă în schimb de ea, fiindcă am făcut-o să plângă. Sunt un nenorocit care, în loc să îi aducă alinare, îi provoacă și mai multă suferință.

O voce subțire își drege glasul lângă mine, făcându-mă să îmi ridic imediat privirea spre ea. Din păcate, e barmaniţa care mă privește cu îngrijorare și, până apuc să o întreb ce dracu' vrea, aceasta îmi spune încet:

— E la baia de la parter. Cum ieşi din cafenea, în dreapta.

Dacă acum cinci secunde îmi venea să o înjur, acum îmi vine să o pup. Dar mă ridic în picioare brusc, lovind scaunul din greşeală şi făcând-o să sară un pas în spate.

— Îţi mulţumesc mult, spun cu sinceritate, trecând pe lângă ea în direcţia indicată.

Bat la uşa toaletei, dar nu răspunde nimeni, aşa că îmi fac curaj să intru, chiar dacă acel spaţiu este destinat doar femeilor. Trebuie să o găsesc, să o văd, şi nu pot sta ca o momâie la intrare, aşteptând ca ea să iasă.

Sau poate că nici nu mai este aici.

Nici nu îmi dau seama când păşesc în încăperea vastă ce miroase a deodorant de cameră, şi o văd. Este în faţa oglinzii, ştergându-şi cu mâinile tremurânde ochii înlăcrimaţi, încercând să repare machiajul stricat. Dar suspinele ei încă îi fac corpul să tremure, iar pe mine să îmi pierd din nou controlul în preajma ei.

Mă apropii cu grijă de ea, privirile noastre încrucişându-se în oglindă, făcând-o astfel să se întoarcă surprinsă cu faţa spre mine. Ignor chipul ei confuz şi o cuprind cu braţe, ţinând-o la pieptul meu, aşa cum îmi dictează inima să fac, chiar dacă creierul urlă disperat să stau departe de ea.

— Iartă-mă, şoptesc presărându-i o sărutare pe creştet.

Nu mă respinge. Iar când degetele fine se aşază cu timiditate pe talia mea, simt cum un curent plăcut îmi

străbate tot corpul, făcându-mi inima să explodeze... de fericire.

Îi presar o nouă sărutare pe creștet, cu toate că gestul meu este deplasat, dar nu mă pot abține. Sunt încurajat de mica ei acceptare și, ca un nenorocit ce sunt, iau tot ce apuc, această mică sărutare fiind cel mai important lucru pe care l-am făcut în viața mea de până acum.

— Ai dreptate, șoptește ea cu fața încă ascunsă în pieptul meu.

— Nu trebuia să spun așa ceva, răspund la fel de încet.

— Adevărul nu este întotdeauna plăcut, mărturisește.

— Dar nu vreau să fiu eu cel care scoate la iveală lucruri care te fac să suferi.

— Cineva trebuie să o facă, așa că poți să formezi o echipă cu Carina și să mă aduceți cu picioarele pe pământ, atunci când e cazul.

Răspunsul meu este oprit de intrarea a două femei la vreo patruzeci de ani, care se opresc în loc șocate de prezența mea în toaleta lor, făcându-ne imediat să ne desprindem din îmbrățișare, de parcă eram doi hoți prinși cu mâna în seiful sultanului. Sau eu m-am simțit de parcă eram prins cu mâna pe soția sultanului...

— Doar vorbim, doamnelor, le spun acestora cu un zâmbet forțat pe chip, îndemnându-le să își vadă de treaba lor, baia fiind destul de mare pentru toți.

Ele chicotesc, privindu-mă de sus până jos, abia dându-i atenție Mariei care își lovește ușor obrajii înroșiți, alungând și ultimele lacrimi care ar fi amenințat-o. Clipește des de câteva ori, ridicându-și într-un final ochii spre mine.

— Ești bine? o întreb încet, iar ea aprobă din cap.

— Vrei să îți iei liber pentru restul zilei și să te duc acasă?

— Nu, nu! Sunt bine, mă asigură ea, încercând să îmi zâmbească, dar știu că încă suferă. Am nevoie de câteva minute și mă pot întoarce la treabă după aceea.

E semnul meu că trebuie să plec, mai ales din baia asta, până când cineva nu cheamă securitatea să mă evacueze și să apar pe prima pagină a ziarelor de scandal.

Nu ar fi în premieră o astfel de știre....

Îmi bag mâinile în buzunarelor pantalonilor, doar pentru a nu le mai întinde din nou spre ea ca să o mai ating măcar o dată înainte de a pleca.

— Sună-mă dacă ai nevoie de orice. Chiar și să vorbim, dacă vrei.

Aprobă ușor din cap, chiar dacă știu că nu o va face.

Fac un pas în spate, desprinzându-mi privirea cu greu de pe chipul ei încă înroșit, apoi ies din baie, ducându-mă direct în parcarea unde am mașina, dorind să fug mai repede de lângă ea până nu îmi pierd din nou controlul și fac sau spun alte lucruri interzise.

Capitolul 5

Dezvăluiri

Maria

Chiar și după plecarea lui Sebastian din baia femeilor, sunt la fel de tulburată ca atunci când a fost lângă mine. Sunt confuză de tot ceea ce mi se întâmplă în preajma lui, dar și mai confuză mă fac gesturile acestuia. Credeam că nu mă suportă, dar de fiecare dată mă surprinde, dovedindu-mi contrariul.

Sunt amețită de acest amalgam de senzații pe care le am atunci când mă cuprinde în brațe, ca și în ziua în care m-a luat din Budapesta, și azi am simțit că sunt în siguranță ascunsă la pieptul lui.

Inima îmi bate și mai tare amintindu-mi gestul tandru pe care l-a făcut sărutându-mă pe creștet, dar și privirea tulbure pe care o avea atunci când a plecat.

Îmi dau din nou cu apă pe față, dar acum o fac pentru a-mi liniști corpul care tremură din cauza lui și nu a cuvintelor dureroase spuse în cafenea. Cuvinte, de altfel, adevărate, pe care trebuia să le aud spuse cu voce tare din partea altcuiva. Paul a iubit senzațiile periculoase mai mult decât m-a iubit pe mine, riscându-și viața de nenumărate ori, așa cum am aflat și eu în ultima lună, când mai multe povești au început să ajungă la urechile mele.

Lângă mine era un bărbat tandru, iubitor şi atent, dar când nu eram împreună se transforma într-un om impulsiv, dornic de senzații tari și care nu se gândea niciodată la consecințe.

— Mari, ești bine?

Vocea precaută a barmaniţei mă readuce la realitate, în timp ce rămăsesem cu privirea pierdută pe reflexia mea din oglindă. Ne cunoaştem de aproape doi ani, de când ea a început să lucreze la cafenea, iar timpul ne-a făcut să fim destul de prietenoase una cu cealaltă.

— Da, Oana, scuză-mă. Eram pierdută în gânduri.

Îi zâmbesc slab, însă ea face ochii mari privindu-mă cu entuziasm.

— Dumnezeule, cine era tipul ăla? Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viața mea!

Cuvintele ei mă fac să clipesc încurcată. Nu cunoaște drama mea din ultimele trei luni, dar nici nu vreau să îi povestesc aceste detalii.

— Și cum se uita la tine... mai avea puțin și te mânca cu totul!

Afirmația mă uimește și mai tare, aproape făcându-mă să râd.

— E doar un prieten, spun zâmbind cu reținere. Nimic de genul acela.

— Ești tu așa sigură? aud o altă voce de femeie ieșind dintr-o cabină de toaletă, apropiindu-se de chiuvetă.

Vocea aparține uneia dintre femeile care ne-au întrerupt mai devreme, alăturându-i-se acum și prietena

ei. Un bărbat atât de frumos și încrezător nu riscă să intre în baia femeilor pentru oricine.

— Și nu o îmbrățișează cu atâta afecțiune dacă nu simte ceva cu adevărat deosebit pentru ea, completează cealaltă zâmbindu-mi, apoi i se adresează prietenei ei. Ai văzut cum o privea?

— Ce n-aș da să se uite și soțul meu la mine în acest fel, chicotește cealaltă cu o urmă de invidie în glas, de parcă eu nici nu mai eram prezentă.

Privirea mea fuge încurcată spre Oana, care mustăcește visătoare la ce spun cele două.

— Ești norocoasă, îmi șoptește ea.

— Nu sunt deloc, spun brusc revoltată de insinuările lor. Este prietenul soțului meu decedat de curând.

Și uite așa ies din baie, lăsându-le mute pe cele trei femei, care au o imaginație mult prea bogată pentru mine în acest moment.

Aberațiile lor îmi provoacă agitație toată ziua. Sebastian este un bărbat dorit de multe femei, inclusiv de Eva Caragea, celebra și frumoasa cântăreață, care acum era în topul căutărilor pe internet datorită rolului secundar primit într-un film produs la Hollywood, lansând-o cu ocazia asta în lumea faimoasă a cinematografiei.

Nimeni nu mai știa în ce stadiu era relația lor când Paul a pomenit de ei acum câteva luni, iar Sebastian evita, se pare, să dea detalii chiar și prietenilor lui apropiați. Paul se aștepta din clipă în clipă să își vadă prietenul cu o altă frumusețe la braț, dar singurele femei

care mai apăreau în peisaj erau simple aventuri ocazionale și destul de discrete.

Foarte multe lucruri nu știam despre Sebastian, nefiind un subiect preferat de Paul, mai ales în ultimele luni. Îmi spunea doar că s-au întâlnit, dar atât, lăsându-mi la un moment dat impresia că s-au certat, însă cu prima ocazie când eu am plecat din nou în delegație, iar Paul mi-a spus că s-a văzut cu toți prietenii lui în clubul lui Sebastian, am știut că orice altercație ar fi avut, s-a rezolvat.

Ajung acasă destul de epuizată, așteptând cu nerăbdare weekendul pentru a dormi la fel de mult pe cât o făcusem în perioada în care am stat acasă.

M-am obișnuit cu acest loc mai repede decât credeam. Vecinii sunt politicoși și prietenoși, dar îmi oferă spațiul privat și liniștea de care am nevoie. Zilele trec, iar eu ador să stau pe terasa acoperită de o pergolă din lemn și să privesc spre grădina plină de copaci înverziți și spre copiii care se scaldă în piscina comună, râsetele lor răsunând în tot careul, aducându-mi și mie zâmbete pe chip. Iubesc copiii, iar jocurile lor mă relaxează și îmi dau un licăr de bucurie de fiecare dată. Reușesc încet, încet să respir mai normal, iar zilele care trec una câte una aduc cu ele câte un strop de vindecare, dorul nebun fiind tot mai des acoperit de zilele călduroase și liniștite care îmi vindecă sufletul, dându-mi speranța că totul chiar o să fie bine.

Serile în care plâng sunt din ce în ce mai rare, iar nopțile în care mă trezesc căutându-l prin pat sunt acum înlocuite de un somn lung și tot mai odihnitor, ajutată

fiind și de niște ceaiuri calmante sau pastile naturiste cu melatonină.

Lucrurile își reiau un curs liniștit, chiar dacă încă nu am o direcție bine stabilită. Carina îmi spune că trebuie să mai am răbdare, iar discuția aceasta are loc într-o după-amiază de sâmbătă, la un ceai cu gheață pe terasa mea. De fapt a lor, dar ei se considerau simpli musafiri. În acest timp, Cătălin pregătea o friptură la câțiva metri de noi, fiindu-i dor să folosească vechiul lui grătar, susținând că este mai bun decât cel pe care îl avea la noua casă.

— Amintește-ți cum era viața ta înainte de a-l întâlni pe Paul, îmi spune ea. Care îți erau planurile acum trei ani de zile?

Rămân puțin pe gânduri înainte de a răspunde.

— Eram concentrată pe serviciu și speram să întâlnesc pe cineva cu care să îmi întemeiez o familie.

Ea se apleacă spre mine, mângâindu-mă pe mână.

— Ai suferit o mare pierdere, zice cu grijă, dar sper să nu te superi pe mine când îți spun că ești încă tânără și mai ai ocazia, într-o zi, după ce te vei vindeca, să ai aceeași speranță.

Pufnesc amuzată, dar ironică.

— Departe de mine aceste planuri.

— Nu am zis că asta se poate întâmpla mâine, chiar dacă orice e posibil, dar m-aș bucura dacă sufletul tău s-ar vindeca într-o zi și ar fi deschis la această oportunitate, lăsându-te să visezi din nou.

Respir adânc, privind gânditoare spre copacii din fața mea, ramurile lor legănându-se ușor sub adierea

unei brize calde. Mă relaxez, chiar dacă cuvintele ei mi-au dat o stare de agitație.

— Poate într-o zi, spun eu dorindu-mi să închei subiectul care îmi dă o stare de disconfort.

Au trecut aproape cinci luni de la decesul lui Paul și nu mă simt pregătită încă să înfrunt lumea sentimentală care e acolo undeva, dornică să își înfigă ghearele în mine și să mă facă să sufăr așa cum am făcut-o cu toți bărbații pe care i-am întâlnit înaintea lui.

E prea curând să mă expun, iar sentimentul de vinovăție față de el ar fi prea mare. Soțul meu a murit, iar eu să ies la întâlniri? Exclus!

— Soacra mea cred că se așteaptă, oricum, să rămân văduvă toată viața.

— Dar mama ta ce ar vrea?

— Nu știu, ridic din umeri. Probabil să fiu fericită, ca orice mama normală.

— Și atunci de ce nu îți pasă de mama ta și te gândești la soacră?

Ridic din nou din umeri.

— Mă simt vinovată. Mi-a dat sentimentul că, odată cu pierderea lui Paul eu am devenit fiica ei de care ea simte că trebuie să aibă grijă. Nu vreau să o rănesc și să o fac să sufere mai mult, iar un alt bărbat în viața mea ar face-o implicit să mă piardă și i-aș aduce din nou suferință.

— Așa că preferi să rămâi singură toată viața, de dragul ei, refuzând iubirea dacă ea va apărea în calea ta? se aude vocea contrariată a lui Cătălin, care acum este la un pas de masa noastră, după ce se pare că a

auzit discuția noastră. Eu sunt unul dintre cei care au sacrificat foarte mult pentru persoana iubită și nu am ținut cont de ceea ce spun gurile rele. Carina a fost judecată la fel de aspru pentru deciziile luate, dar cel mai important a fost faptul că noi doi, cât și persoanele la care țineam, știau adevărul și erau fericite. Cine nu ar înțelege nevoia ta de a fi iubită, mai ales că ești tânără și frumoasă, este un om egoist care nu merită să facă parte din viața ta. Ai nevoie de oameni care să îți ofere suport și iubire, indiferent de ceea ce alegi să faci, nu să te judece și să îți ceară să îți sacrifici viața pentru o fantomă.

— Cătălin, îl ceartă imediat Carina, panicată de ce reacție aș avea la cuvintele lui dure.

Dar sunt adevărate și, chiar dacă nu sunt pregătită pentru acest pas, știu că într-o zi voi spera din nou la iubire.

— Are dreptate, Kiki, îi iau apărarea.

— Normal că am dreptate. Am trecut prin situații mult prea grele și complicate alături de Carina, ca să pot spune acum aceste cuvinte. Femeia aia poate ține la tine, dar nu trebuie să o lași să te transforme în altarul dedicat fiului ei decedat.

— Cătă'! îl ceartă soția lui din nou, de data asta mai panicată.

— Iartă-mă, Carina, continuă el la fel de nervos, dar am văzut ce răutate poate ascunde.

— La ce te referi? întreb subit confuză de declarația lui.

Acesta oftează, gândindu-se bine cum să formuleze.

— Cătă', nu... încearcă ea să îl oprească, făcându-mă și mai curioasă de ceea ce îmi ascund cei doi.

— A trecut destul timp și cred că trebuie să afle și ea.

— Era o femeie care suferea, îi spune Carina. Nu mai contează ce a spus atunci.

— Crezi? o întreabă el ironic, ridicând o sprânceană.

Eu mă uit tot mai confuză la cei doi, neînțelegând un cuvânt din ceea ce vorbesc.

— Lămuriți-mă odată! le cer cu hotărâre, făcându-i pe amândoi să se uite în direcția mea.

— Minunata ta soacră, începe Cătălin să îmi povestească puțin ironic, când eram la spital, după ce a urlat la Sebastian că este un criminal care s-a afișat cu mașinile scumpe prin fața fiului ei, special pentru a-l atrage pe acesta în lumea lor riscantă și plină de tentații, a început să spună că e și vina ta, că mereu pleci în delegații, punând serviciul pe primul plan, lăsându-l singur să facă ce vrea cu prietenii lui depravați, asta pentru că nu ai fost niciodată în stare să ai grijă de el.

Sunt cu adevărat șocată de ceea ce aflu. Știam că a făcut un mare scandal în ceea ce îl privește pe Sebastian, acuzându-l pe nedrept pentru imprudența fatală a lui Paul, dar nu știam că avea o asemenea impresie și despre mine.

— Interesant, spun încet, amintindu-mi cât de grijulie a fost săptămâna trecută când mi-a făcut o scurtă vizită.

— Era o mamă care tocmai își pierduse singurul copil, o apără Carina, confirmându-mi ceea ce sper și eu să fie o explicație bună pentru comportamentul ei deplasat. A mai avut astfel de manifestații de atunci? mă întreabă ea.

— Nu de față cu mine, îi răspund. Cred că ăsta a fost modul ei de a se elibera de durere în acel moment, dând vina pe oricine. Poate că și eu aș fi reacționat la fel.

— Dar cum ai reacționat când l-ai văzut pe Sebastian? Știai că fusese vorba de mașina lui? mă întreabă Cătălin din nou, dar privirea mea fuge spre Kiki care, bănuiesc că știe răspunsul.

— Am făcut legătura când i-am văzut privirea vinovată, le povestesc celor doi. În primă fază, am început să dau cu pumnii în el, dar imediat după aceea mi-am dat seama că e la fel de rănit ca și mine și mi-am cerut scuze.

Omit detaliile îmbrățișării primite, pentru că nu vreau să interpreteze greșit gestul acela nevinovat. Eram doi oameni care sufereau, iar eu mi-am găsit atunci, dar și în baia cafenelei, confortul în brațele celui care pare că înțelege prin ceea ce trec.

Nu l-am mai văzut pe Sebastian de atunci, chiar dacă îmi amintesc de el destul de des, când privesc mobila de pe terasă, când văd canapeaua din living sau televizoarele mari, pe care știu sigur că el le-a cumpărat. De fapt, știu că el a mobilat și a amenajat toată casa în care locuiesc acum, făcându-mă să îmi amintesc destul de des de acest bărbat și de starea ciudată pe care am avut-o în prezența lui.

— Ai mai vorbit cu el, mă întreabă șoptit Carina, după ce Cătălin revine la grătarul lui, oferindu-ne din nou intimitate.

— Nu, răspund la fel la fel. Atunci a fost ultima dată.

Kiki știe despre întâlnirea mea cu Sebastian, dar nu știe toate detaliile, omițând să îi povestesc despre ceea ce s-a întâmplat la baie. Nu știu de ce am ascuns acest lucru, dar am simțit că trebuie să fac asta chiar și față de cea mai bună prietenă a mea.

— Oricum, rusul e din fier, spune deodată Cătălin, admirația fiindu-i evidentă în glas, făcându-ne pe amândouă să ne îndreptăm atenția către el. Cred că eu rupeam niște capete dacă cineva îmi vorbea în felul ăla. Dar el tăcea și înghițea lovitură după lovitură, în timp ce își suna prietenii cu bani, să facă rost de un avion și să vină după tine. Altul în locul lui pleca de acolo, se oprea în primul bar și și-ar fi plâns prietenul cu o sticlă de whisky în mână, până pica sub masă.

Cuvintele lui ne lasă îngândurate pe amândouă. Sebastian nu a fugit, ci a confruntat situația, ba mai mult, a făcut tot posibilul să mă aducă pe mine acasă cât mai repede.

Într-o zi sper să mă pot revanșa față de el pentru tot ceea ce a făcut pentru mine, atât cu închirierea unui avion privat, cât și cu renovarea completă a acestei case. *Și ce altceva o mai fi făcut, iar eu nu am habar.*

O privesc pe Kiki, care se uită la mine cu compasiune, părând că știe foarte bine despre ce vorbește soțul ei. *Sau că știe chiar mai multe decât acesta.*

Capitolul 6

Emoții

Maria

Nu știu dacă toată lumea are fobii, însă eu mă număr printre ghinioniștii care au parte de așa ceva. Nu îmi e frică de întuneric, nu sunt nici cea mai mare fană a singurătății, dar nu am murit din cauza asta în ultimele luni, nu îmi e frică de păianjeni și nici de spații închise.

Problema mea sunt vietățile mici cu codiță, care rod tot ce prind. Șoriceii. Sunt tipa aia din desene animate cu făcălețul în mână, urcată pe scaunul din bucătărie când dă cu ochii de unul. Nu îmi plac, iar atunci când întâlnesc unul, fug mâncând pământul.

Mi s-a întâmplat doar de câteva ori, când mă duceam pe la casa veche a bunicilor, dar în București am locuit mereu la apartament, așa că nu am avut astfel de surprize.

Până azi.

Eram în sufragerie, după o zi de vineri obositoare, dar frumoasă, la birou, savurând în fața televizorului mare din sufrageria mea un pahar cu suc proaspăt stors. Urmau două zile relaxante și liniștite, în care plănuiam să fac prima baie în piscina comună, de când m-am mutat aici.

Eram entuziasmată pentru prima dată după luni de zile și chiar mi-am scos din dulap singurul costum

de baie pe care l-am luat cu mine când am venit aici. Este sfârșitul lunii septembrie, dar afară este încă foarte cald, vremea fiind potrivită pentru o baie scurtă, acum cât mai îmi permite anotimpul.

Doar că fericirea mea este brusc curmată de prezența elegantă a unui șoricel care iese de sub comoda televizorului, mișcându-și mustățile în direcția mea.

O să mă muște!

Panicată, sun singura persoană care știu că îmi poate salva viața.

— Carina! strig la ea îngrozită. Trimite-l, te rog, pe Cătălin urgent la mine!

— Ce ai pățit?

Îngrijorarea din vocea ei este evidentă.

— Un șoarece! Este un șoarece în sufragerie!

Am parte de câteva secunde de liniște, apoi râsul ei se aude tare în aparatul lipit de urechea mea.

— Carina, am o mare problemă cu șoarecii, îi explic agitată, dorindu-mi ca ea să mă înțeleagă. Nu pot să respir atâta timp cât vietatea asta stă atât de aproape de mine!

— Calmează-te, Maria, că nu îți face nimic, încearcă să mă liniștească. Problema este că noi suntem plecați din oraș peste weekend și ne întoarce duminică, zice cu regret.

— Și eu ce dracu' fac între timp? întreb albă la față, mai ales că inamicul s-a apropiat și mai mult de canapeaua mea. Vine spre mine!

— Unde ești?

— Sus pe canapea!

O aud râzând din nou, dar în același timp încearcă să fie serioasă.

— Lasă-mă câteva minute, că trimit pe cineva să te salveze.

— Repede! mai adaug înainte ca ea să termine apelul.

Dumnezeule, în viața mea nu mi-a bătut atât de tare inima de frica unei rozătoare! Nenorocita creatură se holbează la mine și sunt tot mai convinsă că își creează un plan de atac, să urce pe canapea lângă mine și să mă muște. Văd în ochii ei și, dacă mă holbez mai bine, cred că are și ceva spume la gură. Dacă e turbat? Clar, ăsta îmi e sfârșitul și pentru o secundă mă gândesc că e trimis de Paul să mă omoare ca să mă duc pe lumea cealaltă după el.

Dar nu mă simt pregătită să mor sau, mai rău, să ajung pe la spitalul de nebuni după ce am fost mușcată de creatura înfiorătoare, așa că din doi pași sar peste marginea canapelei pe scaunul de la masa din bucătărie, iau cheia de la mașină și fug afară din casă, trântind ușa după mine să fiu sigură că nu sunt urmată de monstru.

Acum casa mea este toată a lui, în timp ce eu sunt pe prețul de afară, în picioarele goale și îmbrăcată doar cu un tricou și o pereche de pantaloni scurți.

La naiba!

Deschid mașina și mă așez pe scaunul șoferului, așteptând telefonul Carinei. Nici măcar nu am chef să dau drumul la muzică, tremurând încă din cauza spaimei trase. Îmi las capul pe spate, dar coada mă incomodează, așa că îmi desfac părul, lăsându-mi șu-

vițele șatene lungi să îmi cadă peste umeri, ca un șal acoperindu-mi umerii. Este cald afară, dar eu simt un pic de răcoare, probabil de spaimă.

Un ciocănit în geamul de lângă mine nu face decât să mă sperie și mai tare și să tresar de parcă monstrul din casă a venit la geamul meu după ce a crescut mai mare ca un urs. Dar șocul este aproape la fel de mare când văd cine este aplecat pentru a-mi vedea chipul mai bine. Nu este un urs, este un... rus.

Cu greu îmi revin din șoc și asta după ce el își ridică sprâncenele la mine, așteptând parcă să am o reacție, care vine cam greu. Apăs pe butonul geamului, care coboară încet.

— Bună, spun uimită de prezența lui.

— Bună, mă salută simplu, chipul lui netrădând nicio emoție.

— Ce cauți aici?

— Un șoarece, zice direct și, pentru prima dată, cred că zăresc umbra unui zâmbet pe buzele lui.

— Un ce? pun întrebarea pentru a fi sigură că am auzit bine, pentru că nu reușesc să găsesc un sens la cuvintele lui.

— Am auzit că ai o problemă cu un șoarece și am venit să văd dacă pot să îl prind.

— Tu? întreb uimită, să nu spun șocată...

— Dar cine?

— Ai vorbit cu Kiki?

Întrebările mele sunt pline de confuzie, în timp ce răspunsurile lui sunt simple și parcă un pic ironice.

— Nu am un glob de cristal ca să aflu de problema ta.

Clar ironic.

Mă strâmb, strângându-mi buzele într-o linie subțire.

— Dar cum de ai ajuns așa repede?

— Eram în zonă, vine răspunsul lui evaziv.

— Erai în zonă?

— Marushka, ai probleme cu auzul în seara asta?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu! Doar că nu înțeleg de ce te-a sunat tocmai pe tine și cum de erai tocmai în clipa asta în zonă?

Se îndreaptă de spate, punându-și mâinile în șolduri. În acest moment, ochii mei sunt la nivel cu pelvisul lui, iar privirea îmi fuge brusc spre zona aceea acoperită de o pereche de pantaloni scurți de trening, largi ca de baschet. Îmi mut imediat privirea spre volanul mașinii și îmi dau seama că el este îmbrăcat cu haine lejere și nu cu un costum sau haine elegante, așa cum l-am văzut de fiecare dată.

E momentul să aflu răspunsul la întrebarea mea, așa că mă dau jos din mașină pentru a-l confrunta. Analizându-i ținuta, observ că pantalonii scurți gri sunt de la un brand foarte renumit, ca și tricoul alb pe care îl poartă și care îi dezvăluie brațele tatuate. În picioare are o pereche de adidași tot gri, care par destul de noi. În apropierea noastră nu este nicio mașină scumpă parcată, ceea ce face ca dilema mea să fie și mai mare.

— Deci? întreb după câteva clipe, făcându-l să își întoarcă privirea spre mine, pentru prima dată de când am coborât din mașină.

Dar ochii lui se întunecă și chipul îi devine rigid în clipa în care mă privește de sus în jos, foarte rapid.

Însă nu vreau să mă las intimidată de personalitatea lui puternică și de corpul masiv care mă domină în acest moment, așa că îmi încrucișez brațele peste sâni, ridicându-mi bărbia cu o superioritate forțată așteptând lămuririle.

Care întârzie, ochii lui privindu-mă fix câteva secunde, dându-mi o stare de intimidare și... intimitate.

— Ai de gând să îmi explici? întreb încă depunând eforturi colosale de a fi autoritară, dar nu prea îmi iese.

— Îmi ceri socoteală? vine întrebarea lui însoțită de o sprânceană ridicată.

— Da.

Zâmbește din nou.

— M-a sunat pentru că eram cel mai aproape de casa ta, răspunde relaxat.

— Cum așa?

Ridică din umeri ca un nevinovat.

— Știe unde locuiesc.

Fac ochii mari, iar inima începe să o ia la galop.

— Adică? Unde locuiești?

Se întoarce într-o parte, arătându-mi cu degetul rândul de vile masive din fața mea, oprindu-se la nici măcar două sute de metri, la a treia casă din cele mai elegante aflate în acest cartier rezidențial.

Dacă eu împart piscina în acest careu cu încă opt vile, una dintre ele având chiar perete comun cu a mea, vilele acestea sunt mult mai mari și au piscina proprie, iar terenul de care dispun este aproape jumătate cât tot careul în care mă aflu eu. Sunt cele mai frumoase și mai elegante case din complex, iar el îmi arată că locuiește la o aruncătură de băț de mine.

— Poftim? întreb, nu uimită, ci de-a dreptul șocată. Locuiești și tu în cartier? De când? Eu de ce aflu abia acum?

Lucrurile îmi par scăpate de sub control și, cu cât întrebările mele sunt mai multe, cu atât realizez că acest cartier este destul de mare și oricine are dreptul să locuiască în el, eu fiind ultimul om care are dreptul de a-i cere lui socoteală pentru casa în care stă.

Se întoarce spre mine, dar nu este supărat de întrebările care l-au bombardat, ci un pic amuzat.

— M-am mutat acum câteva luni. Nu am vrut să îți fac o vizită, pentru că nu am vrut să te deranjez. Nu am știut dacă o să te supere prezența mea în zonă, motiv pentru care am rugat-o pe Carina să nu îți spună.

— Cam multe lucruri nu îmi spune Carina, zic supărată pe trădătoarea care o să îmi dea socoteală cu prima ocazie. Încep să cred că e mai mult prietena ta, decât a mea.

— Mi-aș dori să am și eu un prieten care să țină la mine la fel de mult pe cât ține Carina la tine, mă liniștește el cu vocea blândă. Acum îmi spui unde e individul care te-a dat afară îmbrăcată atât de sumar?

Oricât de mult îmi displace situația, mă tem că nu am altă variantă decât să accept ajutorul lui.

— A ieșit de sub comoda televizorului, spun capitulând în fața lui.

— Îmi dai voie să intru?

— Da, accept dându-mi exasperată o șuviță de păr peste umăr.

În acea clipă, ochii lui coboară din nou pe corpul meu, dar aproape insesizabil, înainte de a se duce direct în casă, închizând ușa în urma lui.

Ceva îmi spune să îmi privesc și eu trupul pentru a-mi verifica hainele pe care el le-a considerat sumare. Poate am vreo pată de mâncare pe mine sau poate mi-au ieșit șoldurile plinuțe din tricou, dar îmi este de ajuns să îmi cobor privirea și să îmi văd sfârcurile întărite de răcoarea serii, străpungând delicat materialul subțire al tricoului.

La naiba!

La asta se uita el, iar eu ca o neruşinată mi-am pus și brațele încrucișate sub piept, ridicându-mi sânii mari și mai mult. Dumnezeule, nu vreau să știu ce crede despre mine! Nu vreau să mă gândesc cum arătam în fața lui! Vreau să fac o groapă în asfalt și să mă ascund cu totul în ea! Îmi vine să mor de rușine!

Dar se pare că destinul meu este să am cea mai proastă seară din ultimele luni, mai ales când el iese din casă întrerupându-mi momentul intens de mustrare.

— Nu l-am găsit, spune încruntându-se. Nu știu pe unde s-a pitit.

Panica mă cuprinde din nou. Și eu ce fac acum? Nu am decât o singură variantă.

— Bine, spun scurt, dorindu-mi ca el să plece și să mă lase cu rușinea mea de mai devreme și cu șoarecele care, dacă mă mănâncă, o să îmi facă un bine în clipa asta.

Clipește o dată, apoi se lasă într-un genunchi în fața mea, făcându-mi respirația să se oprească, și pentru prima dată observ că el avea ceva în mână, punând lângă tălpile mele o pereche de balerini.

— Ăștia mi-au picat în mână, fiind chiar lângă ușă, îmi explică el cu vocea puțin mai scăzută, toată atmosfera din jurul meu schimbându-se drastic.

Panica a dispărut, fiind înlocuită de același sentiment pe care îl am atunci când el este foarte aproape de mine: siguranță. *Căldură.*

— Îți mulțumesc, spun încet, vizibil mișcată de gestul lui.

— Ce vrei să faci acum? mă întreabă însă, văzând confuzia mea, completează. Am sunat deja la firma de deratizare cu care mai colaborez, dar mi-au spus că până luni nu pot să vină.

— Sunt sigură că o să găsesc pe net o firmă care poate să vină și mâine.

— Dacă vrei să îți vină în casă niște necunoscuți și să îți dea cu soluții otrăvitoare care o să te omoare mai repede decât pe șoarece, e problema ta. Eu am întâlnit mulți șarlatani care mi-au făcut mai mult rău și erau să îmi omoare jumătate din angajați.

— Ai șoareci la club? întreb puțin speriată, dar el zâmbește relaxat.

— Nu am, dar prefer să fac, o dată pe an, câteva proceduri de dezinsecție și deratizare, preventiv.

— Am înțeles, spun simțindu-mă vinovată că am insinuat un lucru atât de urât legat de clubul lui elegant și select.

— Deci? Te întorci în casă știind că e șoarecele ăla acolo?

— Desigur că nu! exclam cu convingere.

— Atunci?

— Dorm în mașină sau îmi fac curaj să intru înapoi în casă să iau cheia de la apartament și mă duc acolo până luni, răspund cu o falsă nepăsare, însă știu că niciuna dintre variante nu îmi place. Sau mă duc la un hotel, doar că nu cred că mă vor primi îmbrăcată așa, zâmbesc forțat, știind că portofelul este în geanta lăsată momentan pe patul din dormitor.

Cheile de la apartament sunt în dulapul de la intrare, deci varianta asta ar fi cea mai bună și m-ar feri să traversez toată casa, riscând să dau nas în nas cu bestia. Însă nu am mai fost acolo de mai bine de trei luni și nu știu cât de bine îmi va face să revin în acel loc plin de amintiri dureroase.

— Sau poți să vii la mine, zice el serios. Casa este mare și îți garantez că nu am niciun șoarece.

Sunt blocată de propunerea lui.

— Nu aș putea, mă grăbesc să refuz.

— Nu trebuie să te simți stânjenită, Maria, spune cu vocea blândă, ochii lui încercând să îmi transmită aceeași căldură. Dacă te deranjează prezența mea, pot dormi în apartamentul din oraș, iar tu o să ai toată vila la dispoziție.

— Exclus! Nu te dau afară din casa ta.

— Atunci hai cu mine, dar nu mai sta în frigul ăsta că o să te îmbolnăvești!

E adevărat că s-a mai lăsat răcoarea, dar îmi dau seama, din nou, că observația lui este făcută din cauza sfârcurilor care continuă să se vadă prin tricou. Încă o dată rușinea mă cuprinde și mă simt încolțită.

— Trebuie să îmi iau niște haine din casă, spun repede. Nu pot să merg așa.

— Ne mutăm dintr-o casă în alta, nu mergem la club. Cred că găsesc prin dulap un tricou de-al meu care să îți vină bine.

Deja deranjul mi se pare mult prea mare, dacă aș ajunge să port și hainele lui.

— Simt că depășesc limitele bunului-simț, mărturisesc cu ezitare.

Stă un pic pe gânduri, respiră adânc, apoi îmi zice:

— Mai ai nevoie și de altceva în afară de haine?

— Nu, spun după o secundă, clipind încurcată.

— Ești sigură?

Stau să mă gândesc de data asta câteva clipe mai lungi înainte de a răspunde.

— Doar haine. Telefonul îl am deja, adaug ridicând aparatul, iar un încărcător cred că pot împrumuta de la tine.

Aprobă din cap, acordându-mi încă câteva secunde de gândire, apoi dispare din nou în casă, lăsându-mă singură și șocată. Din nou.

Nu pot să cred că urmează să fac asta, să mă duc în casa lui Sebastian și să dorm sub același acoperiș cu el. Nu știu ce fel de om este el cu adevărat, chiar dacă simt că pot avea încredere în el, că nu îmi va face rău, mereu simțindu-mă protejată de el, dar nu vreau să îl deranjez. Mă simt ca un intrus, chiar dacă el este cel care s-a mutat la câteva case distanță de mine. Nu știu dacă a făcut-o înainte de a mă muta eu aici sau după, cert este că am sentimentul că el este aici pentru a avea grijă de mine. Pentru că s-a purtat ca un înger păzitor de când s-a petrecut acea tragedie, chiar dacă i-am cerut să înceteze.

Nu am idee în ce condiții s-a petrecut mai exact mutarea lui, însă eu sunt tare neliniștită știind că este cea mai bună variantă pe care o am în această seară.

Sunt speriată de întorsătura pe care au luat-o lucrurile și totul e din vina unui nenorocit de șoarece!

Neavând pe cine să îmi vărs frustrările, apelez a doua persoană vinovată pentru ceea ce mi se întâmplă acum, după rozătoare.

— Kiki, te mănânc! șuier printre dinți.

— Momentan mă mănâncă altcineva, chicotește ea de parcă cineva o gâdilă, iar eu mă fac imediat roșie, știind că i-am întrerup pe cei doi îndrăgostiți.

Dar trebuie să o anunț că va fi pedepsită pentru că mi-a ascuns multe lucruri.

— Trebuia să îmi spui că Sebastian locuiește la câteva case de mine și trebuia să mă anunți că o să apelezi la el pentru problema mea de azi!

O aud șușotind către Cătălin că revine imediat, apoi continuă conversația cu mine mai serioasă.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, Mari. Nu avea niciun motiv să intervină în viața ta, chiar dacă locuiește atât de aproape. Dar când te-am auzit atât de speriată, nu am știut la cine să apelez. Era el sau niște prieteni de-ai mei din cartier, pe care tu nici măcar nu îi cunoști.

Oftez încă nervoasă.

— A reușit să prindă șoarecele?

— Nu! spun pufăind cuvântul. Și până luni nu vine nimeni să se ocupe de el și de ce prieteni o mai avea prin casa asta, așa că sunt nevoită să stau la Sebastian!

Liniștea de la celălalt capăt al liniei mă face să mă uit o secundă la telefon, crezând că s-a întrerupt.

— Alo?

— Da, răspunde, însă îi simt zâmbetul din glas.

— Râzi de mine?

— Nu, Mari, zice deranjată de reproșul meu. Doar că sunt surprinsă de ceea ce mi-ai spus, dar în același timp mă bucur că este acolo să te ajute.

— Era el sau varianta de a mă întoarce la apartament, spun cu o ușoară tristețe în glas. Nu mă simt pregătită să mă întorc acolo.

— Te cred, scumpa mea. Ai luat alegerea cea mai bună pentru tine.

— Iartă-mă că v-am deranjat, adaug cu regret și mult mai calmă decât la începutul conversației. Te las să fii mâncată de Cătălin în continuare, iar eu sper să nu fiu mâncată de vreun șoarece până luni.

— Sunt sigură că dacă o să fii mâncată, nu va fi de către un șoarece, spune încet, un pic amuzată.

— Ce vrei să spui?

— Poate de un urs. Am auzit că Sebastian are urși prin curte. Nu ține șoareci.

E enervantă și ironică, dar foarte amuzată. Nu și amuzantă.

Îmi dau ochii peste cap la glumele ei ciudate și, după ce le trimit îmbrățișări la amândoi, termin conversația cu ea, lăsând-o să se bucure de weekendul romantic cu soțul ei.

Câteva minute mai târziu, Sebastian iese din casă cu un troler mic, pe care îl folosesc de obicei în scurtele mele călătorii.

— Am luat mai multe lucruri, plus câteva chestii din baie, explică el văzându-mi privirea pe trolerul în care pot încăpea lucruri pentru două săptămâni, nu două zile cât se presupune că o să stau eu la el.

Închide ușa cu cheia, în timp ce eu închid mașina și îmi face semn cu mâna să pornim spre casa lui.

Am emoții. De ce am emoții?

Capitolul 7

Planuri

Sebastian

Imaginează-ți că dorești pe cineva atât de mult, încât ești dispus să renunți la tot ce ai obținut în cei treizeci și șase de ani, la mașinile scumpe unicat și la casele de sute de mii de euro, pentru acea persoană. Imaginează-ți acum că ai face orice ca ea să îți fie alături, iar un nenorocit de șoarece face ca acest lucru să fie posibil, însă... tu nu ai voie să o atingi.

Nici nu știe cât de mult m-a excitat când am văzut-o coborând din mașină desculță și cu o pereche de pantaloni foarte scurți, în timp ce sfârcurile îi străpungeau tricoul subțire pe care îl purta. Sânii ei mari mă chemau să îi gust, iar eu eram hipnotizat ca de cântecul unei sirene, însă am reușit să îmi opresc impulsul de a mă apropia mai mult de ea și am fost tare mândru de mine mai ales când și-a împreunat brațele sub sânii rotunzi, privindu-mă cu mândrie, neștiind că sfârcurile ei erau în centrul atenției mele.

Este atât de inocentă... sau pur și simplu nu conștientizează efectul pe care îl poate avea asupra unui bărbat.

Maria nu este femeia clasică pe care aș agăța-o în club, pentru că ea nu este o femeie pe care să o agăți în club. Paul a fost un norocos că a cunoscut-o în acea

seară, dar asta pentru că ea era venită la aniversarea colegei ei. Eu am fost blocat când am văzut-o și regret în fiecare zi de atunci că nu m-am mișcat mai repede decât prietenul meu.

Sunt un nenorocit pentru faptul că și acum, după atâta timp, încă râvnesc la această femeie minunată, cu forme voluptoase și apetisante, în timp ce prietenul meu, soțul ei, este mort. Din respect față de el trebuie să încetez să mai visez cu ochii deschiși la Maria, dar nu mă pot abține. Tot ce pot să fac este să încerc să îmi țin mâinile acasă, însă weekendul acesta va fi cea mai mare provocare a vieții mele.

Cum să stai în aceeași casă cu femeia pe care o dorești și o visezi de trei ani de zile, și să te porți ca un sfânt? *Eu, sfânt?* Eu sunt un drac în preajma femeilor, dar cu ea m-am purtat ca un înger păzitor. Pentru că ea înseamnă prea mult pentru mine și nu vreau să o rănesc. Vreau să o prețuiesc și să îi arăt că o ador, dar nu am voie. Tot ce pot să fac este să veghez asupra ei, în timp ce o salvez acum de un șoarece.

O poftesc în casa mea, iar ea intră încet, pășind cu grijă spre sufrageria mare. Se descalță de balerinii pe care am apucat să i-i înmânez când am văzut-o desculță, moment în care mi s-a rupt sufletul, dar îi întind imediat o pereche de papuci de casă, care sunt cu multe numere mai mari decât piciorul ei frumos și feminin.

Trag trolerul după mine până în mijlocul livingului, făcându-i rapid un tur ar parterului ce cuprinde bucătăria, livingul și încă o încăpere amenajată ca birou și bibliotecă. Apoi o conduc la etaj, unde sunt cele patru

dormitoare, două dintre ele mai mari, cu baie proprie, celelalte două împărțind o baie situată pe hol. Pe Maria o conduc spre unul dintre cele două dormitoare mari, cel de vis-à-vis de al meu.

Niciodată nu m-am gândit că tocmai ea va locui în această cameră, însă având-o acum în acest spațiu, încerc să nu mă gândesc la ce îi trece prin cap, văzând că are aceeași nuanță de maro ca unul dintre dormitoarele ei.

Dacă o să vadă și dormitorul meu, o să fie tare ciudat să îi explic motivul pentru care e zugrăvit în culoarea ei favorită.

— Dacă nu îți place camera, poți alege oricare dorești din celelalte.

— Nu mi-ai arătat toate camerele, spune ea pe un ton ce pare să ascundă ceva, iar eu mă simt nevoit să îi deschid și ușa dormitorului meu.

Din fericire mi-am făcut azi patul. *Sau l-a făcut menajera?*

— Dormitorul tău are aceeași culoare ca al meu, spune încet, confirmându-mi inteligența ei.

Strâng din maxilar, înjurând de mama focului faptul că nu m-am gândit înainte la o explicație.

— Este o culoare frumoasă și liniștitoare, zic scurt, dar ea se întoarce cu fața spre mine, fără să înainteze în cameră, rămânând în dreptul ușii.

— Mai exact cine s-a mutat primul în cartier? Eu sau tu?

Buzele mi se strâng într-o linie subțire.

— Ce a fost mai înainte? Oul sau găina?

Se încruntă.

— Oul, răspunde relaxată. Găina este o mutație genetică a două specii de păsări, poate între o curcă și un papagal, și ulterior a ieșit dintr-un ou.

Răspunsul ei mă face să râd. Dar râd cu atâta poftă cum nu cred că am mai făcut-o vreodată, cel puțin nu în ultimii ani, în timp ce ea mă privește zâmbind suav, uimită probabil de reacția mea.

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva, mărturisesc uimit de mintea ei frumoasă, la fel ca ochii care mă privesc încă surprinsă.

— Deci, în situația noastră, tu ești oul sau găina?

— Sunt nenorocitul de cocoș, scumpo, răspund încă amuzat. Iar tu ești primul ou care a pus piciorul în camera asta, în afară de menajeră. Așa că dacă vrei să alegi camera asta, ți-o cedez cu mare drag.

— Consider că te-am deranjat destul cu prezența mea în casa ta, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te dau afară și din dormitor.

O voce idioată din capul meu îmi cere să îi spun că nu e nevoie să ies și eu din dormitor, dar dacă toți am asculta de vocile acestea idioate, ar fi sfârșitul lumii.

— Nu m-ai deranjat deloc, încerc să o liniștesc, aproape ridicându-mi o mână pentru a o mângâia pe braț, dar mi-o retrag repede, sperând că nu a observat gestul meu. Deci? Care e norocoasa? Asta sau cealaltă?

— Cealaltă, desigur, spune zâmbind.

Îi las trolerul lângă ușă, apoi mă retrag lăsând-o să se obișnuiască cu spațiul.

— Eu sunt jos, în living, o anunț băgându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor de trening. Mă gândeam să pun un film, dacă vrei să îmi ții companie, continuu uitându-mă la ceasul care îmi arată că este trecut puțin de ora nouă. Ai mâncat?

— Da, apucasem să fac asta până a apărut monstrul.

Nu glumește, iar teama ei vizibilă mi se pare drăguță și în același timp amuzantă, așa că încerc să nu zâmbesc prea tare, dar nici de gheață nu pot fi, schițând un zâmbet mic.

— Atunci mă găsești jos dacă vrei să mai pierzi câteva ore.

— Mulțumesc, zice ea cu reținere. Și mulțumesc pentru tot, mai adaugă când ies pe hol, apropiindu-mă de scări.

— Nu ai pentru ce, Marushka.

Apelativul mi-a scăpat din nou în acest moment de sinceritate, chiar dacă mi-am impus de mai multe ori să nu îl mai pronunț în prezența ei. Nu prea reușesc să mă controlez. Este mereu încărcat de sentimentele și de dorința pe care trebuie să mi le înfrânez, pentru a nu o pune într-o situație deranjantă. Dar sper ca ea să nu sesizeze încărcătura sentimentală a apelativului.

Cobor în living, cu inima bătându-mi puțin mai tare decât de obicei. Trebuie să mă controlez. Trebuie să am grijă să nu fac nimic care m-ar da de gol sau care ar putea crea o situație stânjenitoare între noi. Sunt om în toată firea, nu fraierul ăla virgin din „Plăcinta

americană", chiar dacă acum mă simt ca toți fraierii din filmul ăla la un loc.

Mai arunc o privire la ceas. La ora asta ar fi trebuit să mă pregătesc să plec spre club, dar weekend-ul ăsta băieții trebuie să se descurce fără mine. Cred că vor fi chiar fericiți că nu voi mai fi acolo să le suflu în ceafă...

Îmi scot telefonul din buzunar și îl apelez pe manager.

— Adi, spun în loc de salut după ce am mai vorbit cu el azi de vreo două ori. Nu mai ajung în seara asta.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă îngrijorat.

— A intervenit ceva. Nimic grav.

I-aș spune că este chiar ceva frumos, însă situația nu este de așa natură încât să mă pot manifesta cum mi-aș dori. De fapt nu am voie să o fac deloc, nici măcar față de Maria, iar asta face ca entuziasmul meu să fie eclipsat de conștiința care îmi dictează să stau la distanță.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o prezență care îmi face inima să sară câteva bătăi. Nu o văd, nu o aud, dar o simt.

Nici nu îmi amintesc când am terminat discuția cu Adi, după ce i-am lăsat câteva indicații pentru weekend, dar știu că sunt cu spatele la ea, privind spre fereastră de câteva minute. O văd în reflexia geamului acoperit de o perdea subțire când se oprește în loc, uitându-se spre mine. Este îmbrăcată cu aceiași pantaloni scurți nenorociți, care nu fac decât să îmi amintească de formele ei frumoase. Nu îi văd sânii, dar dacă nu și-a pus un

sutien, o să fiu nevoit să stau cu o pernă în poală toată seara cât ea este lângă mine.

Mă întorc cu fața spre ea, având din nou mâinile băgate în buzunarele pantalonilor. Îmi dau seama că fac acest gest doar ca să nu le întind spre ea pentru a o atinge.

— Credeam că te uiți deja la film, îmi spune stânjenită. Dar mi-am adus aminte că e vineri, iar tu ar trebui să te duci la club, nu?

— Am liber weekendul ăsta, spun calm.

— Din cauza mea?

— Nu am mai avut un weekend liber de ceva timp. Acum am un pretext bun să iau o pauză.

— Chiar mă simt vinovată că te-am deranjat, zice încurcată, jucându-se cu degetele. Ți-am dat și programul peste cap.

Mi-ai dat viața peste cap, dar nu mă plâng deloc, atâta timp cât am ocazia să te văd.

— Mi-ai făcut un bine. Eu cred că trebuie să îi mulțumesc șoricelului, iar dacă luni echipa îl va prinde, o să îl iau acasă pe post de animal de companie.

Sau o să îi fac o statuie, iar dacă îl omoară ăia, o să îi fac o înmormântare cu bocitoare și salve de tunuri, pentru că datorită lui am ocazia de a petrece aceste zile alături de tine.

Chipul ei îngrozit mă face să râd ușor.

— Am glumit, îi spun. Cred că s-ar plictisi atât de tare pe lângă mine, încât mi-ar cere să îl arunc în brațele celor de la deratizare.

— Nu cred că ai o viață atât de anostă, zice apropiindu-se de canapeaua din fața televizorului.

Și apropo, nu poartă sutien nici acum. M-am dat dracu'...

— În cel mai rău caz ai uita să îi dai de mâncare, glumește ea.

— Deci prea fericit nu ar fi. Tu ce animal de companie ai prefera?

Știu multe despre ea din poveștile lui Paul. Pot spune că așa am cunoscut-o și m-am îndrăgostit de această femeie fără să o văd prea des. Nu o lăuda, dar povestea lucruri care mie mi se păreau frumoase și mă făceau să îmi doresc să o cunosc mai bine. Dar nu aveam voie, așa că sorbeam cuvintele lui Paul de fiecare dată când vorbea despre ea, oricât de indiferent mă prefăceam că sunt.

La fel ca acum. Încerc să fiu distant și relaxat, chiar dacă sunt cu adevărat dornic să aflu cât mai multe despre viața ei.

— Îmi plac câinii, spune ea.

— Ai avut vreodată unul?

— Niciodată. Mi-am dorit mult când eram mică, însă părinții mei mi-au spus că nu avem spațiu suficient pentru animalul pe care mi-l doream. Locuiam într-un apartament cu trei camere, însă eu nu voiam un pechinez, ci un ciobănesc german.

Zâmbește amintindu-și acele vremuri și se reazemă cu șoldul de marginea canapelei, continuând.

— Când am crescut mai mare... mult mai mare, am înțeles că ar fi fost un chin pentru un câine așa mare să

stea într-un apartament, chiar dacă eu intenționam să îl scot afară zilnic. Aveam școală, meditații, părinții erau cu serviciul, deci câinele ar fi stat mai mult singur și chinuit.

Zâmbesc.

— Și când ai realizat asta?

— Pe la douăzeci de ani, răspunde râzând.

— Ți-a luat ceva timp, plescăi din buze apropiindu-mă de ea, dar mai exact de măsuța din fața canapelei, pe care este telecomanda televizorului.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Și presupun că în toți acești ani ai fost tare supărată pe părinții tăi.

Luând telecomanda, mă așez pe canapea, îndemnând-o astfel și pe ea să ia un loc. Și o face, la aproape un metru de mine, continuând relaxată.

— Foarte supărată. Când venea vorba de câine, îi consideram cei mai răi și mai neînțelegători părinți din lume. Aveam o prietenă cu câine și ea îmi alimenta dorința, până când acela a murit și nu mi-a plăcut să o văd suferind.

Chipul i se întristează și nu știu dacă din cauza câinelui pomenit sau această poveste i-a amintit de decesul lui Paul. Tristețea ei îmi face inima să se strângă și să îmi doresc să o liniștesc, spunându-i că o să treacă și o să fie mai ușor în timp, dar ce știu eu? Nu am pierdut pe nimeni atât de apropiat, ca să știu cât de tare suferă ea mai exact acum.

— Ești bine? șoptesc cu grijă.

— Da, zice imediat, schițând un zâmbet forțat. Ce film vedem?

— Ce preferi?

— Ceva fără rozătoare, glumește, dându-mi de înțeles că și ea vrea să treacă peste tristețea de mai devreme. Oricum ai spus că aveai de gând să te uiți la un film. Care era în plan?

— „The gentlemen" de Guy Ritchie, spun amintindu-mi imediat de noul film pe care îmi propun de vreo lună să îl văd și nu prea găsesc timp.

— Îmi plac filmele lui, mărturisește cu entuziasm. Am auzit de el, dar nici eu nu am apucat să îl văd.

— Atunci suntem pe aceeași lungime de undă, zâmbesc și pornesc televizorul pe canalul de filme.

Ne uităm în liniște, mai ales după ce mă ofer să fac niște floricele sau să îi aduc chipsuri, dar ea refuză politicoasă propunerile mele de gustări, acceptând doar un pahar cu apă. Așa că eu îmi desfac o bere rece și încep să butonez.

La vreo jumătate de oră după ce începe filmul, se uită în direcția mea și mă întreabă.

— Tu ai avut animal de companie când erai mic?

— Da, răspund mustăcind, dar și ezitant, pentru că anticipez chipul pe care îl va avea dacă continuăm această discuție.

— Ce animal?

— Câine.

— Ce fel de câine?

Ea e tot mai intrigată de zâmbetul meu. Și e tare drăguță cum mă privește cu o sprânceană ridicată, de parcă știe și ea în ce direcție merg răspunsurile mele.

— Ciobănesc german.

— Glumești! exclamă nevenindu-i să creadă coincidența, dar în același timp îmi și zâmbește.

— Pe cuvânt de cercetaș, zic ridicând două degete. Dacă vrei, îți arăt și poze, dar le am pe undeva prin laptop.

— Norocosule...

— Locuiam la casă, îi explic ridicând din umeri, avem teren mult, iar tatăl meu mi-a zis să nu mă prindă cu o piticanie de animal, că îmi rupe picioarele. Așa că am fost puțin împins spre a-mi alege un câine mare, iar un câine lup era exact ce aveam nevoie: bun și loial.

Zâmbește fascinată de cuvintele mele.

— Cred că ți-a făcut copilăria mult mai frumoasă.

— Am fost singur la părinți, iar tatăl meu era o fire puțin mai dură, sângele rusesc din el fiind mai rece decât un sloi de gheață ca să îmi ofere atenția pe care mi-o doream la vârsta aceea, așa că Boris a fost un companion de nădejde.

— Luptător.

Cuvântul spus de ea mă face să o privesc imediat surprins. De unde știe că Boris înseamnă luptător?

— Știi rusă?

— Am colaborat cu o firma rusească în urmă cu câțiva ani, iar clientul respectiv, pe nume Boris, mi-a spus semnificația cuvântului.

— Și ce altceva te-a mai învățat?

Sunt chiar curios până unde pot merge cu cuvintele în această limbă fără ca ea să mă înțeleagă.

— Câteva formule de salut pe care l-am uitat între timp, răspunde fluturând o mână. Tu o vorbești în mod curent?

Clatin din cap înainte de a răspunde, privirea mea fugind o secundă spre televizorul unde filmul încă rulează.

— Vorbeam foarte mult cu bunicul, el fiind foarte fericit că eram singurul dispus să converseze cu el așa, mai ales după decesul bunicii mele. Tata, însă, a evitat pentru a nu o stânjeni pe mama care nu înțelegea un cuvânt, dar îl mai aud vorbind foarte rar și atunci când se întâlnește cu parteneri de afaceri din Rusia.

— Iar acum nu mai ai cu cine să o exersezi nici tu, afirmă cu regret, dar mai mult cu tristețe în glas.

— Mai scap câte o înjurătură colorată, dar în rest nu o vorbesc decât cu mine însumi.

— În fața oglinzii, glumește ea.

— În timp ce îmi spun că sunt cel mai frumos și cel mai de succes om, completez amuzat, făcând-o să zâmbească cu sinceritate.

E atât de frumoasă... Iar acum pare relaxată și liniștită, iar eu nu pot decât să mă bucur de prezența ei și să mă pierd câteva secunde cu privirea pe chipul ei senin.

— Filmul, zice, trezindu-mă din visare, dându-mi seama că a simțit momentul cu puțină stânjeneală.

Își dă după ureche o șuviță din părul lung și saten, îndreptându-și privirea spre televizor, iar eu fac același lucru.

Minutele trec, filmul rulează în continuare, dar mintea mea nu se poate concentra pe acțiunea respectivă, mergând numai în direcția femeii de lângă mine. Îi aud respirația, îi aud gândurile și o văd din când în când frământându-și degetele în poală.

Însă eu par de gheață. Chiar dacă sunt agitat, nu fac altceva decât să stau nemișcat, să încerc să îmi controlez respirația și să nu fac nicio mișcare bruscă în preajma ei, care ar putea-o speria.

— Apropo, zice deodată, aproape făcându-mă să tresar, chiar dacă vocea ei este ca o șoaptă, îți mulțumesc că ai pus și costumul de baie.

— L-am văzut întins pe pat și m-am gândit că aveai planuri cu el.

— Aveam până să apară șoarecele.

— Și acum cine te oprește?

— Tot șoarecele care locuiește acum în casa mea de lângă piscina careului.

— Iar aici ai la dispoziție propria ta piscină, zic simplu, arătând spre terasa din spatele casei. Poți să stai toată ziua sau toată noaptea în ea și nu te deranjează nimeni. Dacă vrei, mâine putem să lenevim acolo, sub umbrele.

— Chiar îmi doream mâine să fac o baie, pentru că nu am avut ocazia sau dispoziția să fac asta de când m-am mutat.

— Iar zilele călduroase se cam duc...

— Exact!

— Atunci mâine asta facem.

Aprobă încântată și ne reîntoarcem atenția spre film, încercând de data asta să mă focusez pe acțiunea lui.

Capitolul 8

Vina

Maria

Sebastian este un tip... surprinzător.

Mereu l-am perceput ca fiind un om rece și fără sentimente, iar din ce mai auzeam de la Paul îmi creasem impresia că tratează femeile ca pe niște jucării de care se plictisește imediat, aruncându-le fără regret. Mai puțin în perioada în care a fost cu celebra cântăreață, dar nu știu prea multe despre acest subiect.

Însă acum am ocazia de a vedea cum este el cu adevărat. Relaxat în fața televizorului, mâncând liniștit cerealele cu lapte de dimineață, în timp ce citește concentrat e-mail-urile pe telefon sau stând la soare, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți și cu o carte în mână, întins cu picioarele încrucișate la glezne pe șezlongurile de lângă piscină.

Orice femeie care l-ar avea în viața ei ar fi norocoasă, rusul acesta cu corp de zeu fiind un exemplar rar întâlnit. Este înalt, aproape un metru nouăzeci, cu umeri lați, brațe puternice, pe care poartă cu mândrie câteva tatuaje, așa cum are și pe pectoralii sculptați ca la carte, abdomen perfect și picioare lungi și musculoase. Sunt femeie și trebuie să recunosc că o înțeleg pe Eva Caragea că l-a ales să îi fie partener. Sau, știind cât

de frumoasă este acea femeie, îl înțeleg și pe el de ce a fost împreună cu ea, cei doi fiind perfecți și potriviți unul pentru celălalt. Acum, mai mult ca oricând, fiind în aceeași casă cu el și cunoscându-l cu fiecare minut mai bine, mă întreb unde este ea sau de ce el este singur.

Știu că nu este treaba mea și acest subiect nu trebuie să îl deschid…

În timp ce cugetam, vocea lui mă aduce la realitate, pe marginea piscinei unde ne aflam de aproape două ore, fiecare pe câte un șezlong, dar la umbra unei umbrele subțiri.

— Ce s-a întâmplat?

Are un stil unic de a vorbi. Pare rece și distant, dar în același timp blând, iar ochii lui emană o căldură care mă face de multe ori să rămân pierdută în acea privire.

— Nimic, spun repede, clătinându-mi capul, stânjenită că am fost surprinsă.

— Replica celebră a femeilor.

— Ai auzit-o destul de des, nu?

Îndată ce spun cuvintele respective îmi acopăr gura cu palma, iar ochii mi se măresc uimiți de propria-mi gafă.

— Iartă-mă, spun repede. Chiar nu e treaba mea.

Dar el zâmbește, chiar dacă pare un zâmbet trist.

— Dacă ai vreo întrebare, nu ezita să o pui, Marushka.

— Ce citești? întreb, chiar dacă nu era ceea ce mă interesa acum treizeci de secunde.

Îmi ridică să văd coperta galbenă a unei cărți intitulate „Incognito", dar pe care nu o recunosc.

— Este o carte despre creier, îmi explică văzând dilema de pe chipul meu. Am terminat „Mândrie și prejudecată" ieri.

Nu pot să mă abțin să râd la gluma lui, chiar dacă el continuă să pară sobru. Dar pe chipul lui apare inevitabil un zâmbet, lăsând cartea jos și uitându-se la mine.

— Ți-a zis cineva vreodată că zâmbetul tău e molipsitor? mă întreabă încet, făcându-mă imediat să îmi simt obrajii încălzindu-se.

— Nu, răspund lăsându-mi privirea în jos. Cred că funcționează doar la tine.

— Cu atât mai bine.

Privirea îmi sare din nou pe chipul lui, surprinsă de cuvintele pe care nu prea le înțeleg.

— Cum e apa? mă întreabă schimbând brusc subiectul, iar eu înțeleg că e cazul să nu insist.

— E bună, spun repede, ridicându-mă în picioare de pe șezlongul de lângă el, simțind nevoia să mă răcoresc un pic.

Privirea lui continuă să mă analizeze, dar fug de ea ascunzându-mă în apă. Înot dintr-un capăt în altul al bazinului de câteva ori, însă inima mea tot bate cu putere și nu din cauza efortului depus pentru a mă menține la suprafață. Îmi bate și mai tare când el se apropie de piscină, aruncându-se în apa albastră și limpede. Sunt lipită cu spatele de marginea piscinei, uitându-mă la el cum înoată spre mine. Dar se oprește foarte aproape de

mine, ridicându-se în picioare și privindu-mă adânc în ochi.

Apa i se prelinge pe părul scurt și deschis la culoare, unele picături alunecând încet pe obraji, spre buzele pline, iar ochii lui albaștri sclipesc din cauza soarelui care se reflectă în apa cristalină.

Înghit în sec și nu știu de ce mă simt atât de agitată.

Privirea lui coboară încet peste buzele mele, făcându-mi inima să bată din ce în ce mai tare.

Ce se întâmplă cu mine? De ce mă simt brusc atât de înfierbântată, chiar dacă sunt cufundată în apa răcoroasă până sub piept?

Privirea lui pătrunzătoare are acest efect asupra mea și nu pot să fac nimic să mă controlez.

Dar închide ochii și se dă brusc în spate, apoi se pierde în apa albastră, ducându-se spre celălalt capăt al piscinei, unde iese din ea.

Rămân în același loc, blocată și incapabilă să mă mișc, privindu-l cum se șterge cu prosopul mare albastru, apoi se lungește la loc pe șezlong, luându-și cartea în mână.

Am nevoie de câteva minute bune să reușesc să mă mișc, dar nu mă simt pregătită să ies din apă nici după o jumătate de oră. Când degetele de la mâini și de la picioare mi s-au încrețit atât de tare încât am impresia că voi rămâne fără ele, îmi fac curaj să ies și să mă așez cu grijă pe șezlongul meu, între mine și Sebastian fiind doar o măsuță mică pe care se aflau paharele noastre cu suc și telefoanele mobile.

— Dacă vrei să citești ceva, poți să te servești oricând din bibliotecă, spune fără a-și ridica din pagini ochii acoperiți de ochelarii de soare Ray Ban.

— Cred că o să mă uit mai târziu pe acolo, spun, închizându-mi ochii și savurând căldura acestei zile frumoase, încercând să ignor sentimentul ciudat care încă mă neliniștește.

Nu am chef de citit, nu am chef să fac nimic, decât să mă relaxez și să îmi reamintesc de planurile mele de a-mi regăsi echilibrul și liniștea interioară. Ciripitul păsărelelor mă ajută și ele să pic lin într-o amorțeală plăcută.

— Maria, aud o voce șoptită și o atingere delicată pe antebraț, toate acestea făcându-mă să îmi deschid încet ochii. Se lasă răcoarea, spune Sebastian încet.

— Am adormit? zic deodată, surprinsă, încercând să mă ridic.

— Maxim o oră, zice el. Doar că niște nori au cam acoperit soarele și nu mai este atât de cald, iar părul tău e încă ud.

Mă ridic în capul oaselor, puțin amețită după repriza mea de somn.

— Ai dreptate. Cred că e timpul să mă retrag și să fac un duș.

— Ce vrei să mănânci la cină? mă întreabă în timp ce mă ridic de pe șezlong, dar imediat mă dezechilibrez din cauza somnului care încă îmi face picioarele moi.

Însă brațele lui mă prind imediat și mă salvează de la căzătura stupidă, lipindu-mă de pieptul lui dezgolit,

acoperit de piele fină și lipsită de păr. Palmele mele sunt peste pectoralii lui încordați, iar fețele noastre la o distanță de doar câțiva centimetri. Iar inima... *wow*... inima mea bate mai tare ca niciodată.

Pentru prima dată îmi dau seama cât este de masiv în comparație cu mine. Cred că nu m-am mai simțit atât de mică față de el de când am dansat împreună în ziua nunții mele, dar acum, fără tocuri, realizez că este cu vreo douăzeci și cinci de centimetri mai înalt. Cu toate acestea, respirația lui caldă îmi atinge buzele, cu o aromă dulce de ananas, de la sucul băut.

Ziua nunții. *Ziua nunții!* Creierul meu deja urlă la mine. *Ce fac?* Nu am ce să caut în brațele prietenului răposatului meu soț! Sper ca el să nu creadă că mă dau la el!

Mă desprind repede din îmbrățișare și schițez un zâmbet forțat, cum nu cred că m-am mai chinuit vreodată.

— Iartă-mă, spun încurcată. Sunt o neîndemânatică adormită.

Și mă răsucesc imediat pe călcâie, luând-o la pas grăbit spre camera mea.

— Maria, îmi strigă din spate, făcându-mă să mă opresc în loc, apoi mă întorc încet spre el exact în clipa în care îl văd cum își trece o mână prin păr, ezitând să vorbească. Nu mi-ai spus ce vrei să comand pentru cină, spune într-un final cu vocea un pic tristă.

— Ce îți iei și tu, spun total blocată de întrebarea lui.

Sunt lipsită de orice inspirație gastronomică în acest moment. Dispar în casă, urcând treptele în mare grabă. La adăpostul camerei mă reazem cu spatele de ușa din lemn masiv și îmi duc mâna la inimă. Bate de la urcatul în grabă a scărilor, dar bate și de la altceva. Din cauza altcuiva. A lui. Mă face să mă simt... emoționată. Mă face să simt că inima mea bate într-un ritm nebunesc cum nu cred că a mai făcut-o vreodată. Nu mă sperie, dar e ceva ce îmi dă un sentiment ciudat în tot corpul, făcându-mi stomacul să tresară.

Nu îmi pot explica ce mi se întâmplă, însă ceva îmi spune să fug de aceste senzații și să nu stau să le analizez nici măcar o secundă. Să mă ascund în camera asta și să mă gândesc la unicorni și zâne sau la ce probleme au copiii săraci din Africa. La orice, dar nu la bărbatul de lângă piscină, care mă privește cu ochii lui albaştri tulburi, făcându-mă și pe mine să capăt aceeași senzație.

Sunt nebună. Reacționez ca o fetișcană, când eu sunt o femeie în toată firea, văduvă de câteva luni de zile, care se emoționează la apropierea acestui bărbat, prietenul și colegul de liceu al fostului meu soț.

Toată povestea asta este plină de conotații dubioase, de care trebuie să stau departe.

Mă desprind de ușă și intru în baia mare și elegantă, unde las apa caldă să îmi spele senzația ciudată de până acum și să îmi redea controlul asupra corpului și a bătăilor inimii.

O jumătate de oră mai târziu cobor în living, proaspăt spălată pe cap și îmbrăcată într-o rochiță verde-închis, care mereu mi-a dat impresia că îmi evidențiază nuanța subtilă de verde din ochi. Mă uit la ceas și observ că este puțin peste ora șase fără un sfert și bănuiesc că Sebastian a dat deja comandă la mâncare la restaurantul din complex, cel la care am mâncat și la prânz. Mi-a spus că gătește foarte rar, dar nici nu a acceptat propunerea mea de a face ceva de mâncare, spunând că oricum optează de obicei pentru cea livrată, iar eu sunt aici să mă liniștesc, nu să stau la cratiță.

M-a făcut să zâmbesc, fiind primul bărbat care îmi spune că preferă mâncare comandată, în detrimentul celei gătite acasă. Din câte știu sunt o bucătăreasă destul de bună, Paul fiind unul dintre fanii mei, și știu sigur că mi-a dus faima și printre prietenii lui, spunându-mi cum se lăuda cu mâncărurile mele.

Așadar, Sebastian ori nu știe de această calitate a mea, ori chiar preferă să mă lase să mă odihnesc. Cum el mi-a adus argumente legate de a doua variantă, tind să cred că asta este.

În living este liniște. De fapt, în toată casa pare să fie liniște. Ies pe terasă și văd că nu mai sunt nici paharele noastre acolo, dar aruncând o privire în jur, îmi văd telefonul pe masa din sufragerie. Nici nu m-am gândit să îl iau cu mine când am plecat de lângă piscină… de lângă el.

Dar unde este?

A plecat?

M-a lăsat *și el* singură?

Eu l-am făcut să plece din propria casă, doar pentru că nu mai suporta să mă vadă?

A plecat și el de lângă mine?

— Sebastian?

Inima începe să o ia din nou razna, dar de data asta din cauza unei senzații neplăcute date de lipsa unui răspuns. Cred că și mâinile îmi tremură și am impresia că sunt cuprinsă de un atac de panică. Mă uit în jur confuză, sperând să găsesc un indiciu sau ceva care să mă liniștească, să îmi arate că el este încă în casă și nu a plecat intenționat de lângă mine.

Au trecut doar două minute, dar am impresia că a trecut o veșnicie de când mă uit în gol spre colțurile parterului.

Dar pașii lui pe scara ce duce la etaj îmi fac din nou rotițele blocate ale minții să se pună în mișcare. Ceva pe chipul meu îl face să mă privească brusc cu îngrijorare și să grăbească pașii spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spun imediat, dar depun toate eforturile omenești posibile pentru a-mi reveni cât mai repede, dar mai ales pentru a-i ascunde starea mea de agitație care trece mult mai repede decât aș fi crezut, acum că prezența lui îmi spulberă toate motivele de spaimă de mai devreme.

— Maria, lasă vrăjeala, zice serios. Ești albă la față!

— Probabil de la foame, găsesc imediat minciuna perfectă, pe care o întăresc cu un zâmbet cald, ce vine instinctiv ca răspuns la grija pe care el o manifestă față de mine.

Chipul lui rigid îmi spune că nu mă crede, dar după câteva clipe în care mă fixează cu privirea, respiră adânc și umerii îi cad greoi.

— Bine. Cum spui tu, cedează, întorcându-se cu spatele la mine și ducându-se spre bucătărie.

Îl urmez la câțiva pași în spate, urmărindu-l cum scoate farfuriile și tacâmurile din diferite sertare, pentru a le pregăti de cină.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb cu grijă, știind că el e supărat pe mine că îi ascund adevăratul motiv al momentului meu ciudat de mai devreme.

— Doar să ai grijă de tine atunci când eu nu o pot face, spune încet, însă îl aud.

Dar nu am replică la aceste cuvinte, iar el nu insistă. Continuă să își facă de lucru la bancul din bucătărie, cu spatele la mine, până când se aude soneria la ușă, iar el se duce să ia mâncarea livrată.

Cina decurge în liniște, dar tensiunea este palpabilă. La fel de palpabilă ca friptura de vită gătită exact așa cum îmi place și care acum se topește în gura mea. Stăm unul în fața celuilalt, având astfel ocazia de a vedea că friptura lui este gătită mai în sânge, în comparație cu a mea care este medie, așa cum îmi place de obicei. Acum nu pot să mă întreb dacă el știe cum o prefer sau a mers pe varianta cea mai des întâlnită.

Sunt de aproape douăzeci și patru de ore aici și am senzația că el cunoaște despre mine mai multe lucruri decât cred eu. Iar eu știu atât de puține lucruri despre el...

Oftez cu regret, știind că timpul meu aici se poate termina mâine după-amiază când Carina se va întoarce în complex, iar eu aș putea să mă duc să dorm la ea, știind că este un deranj mai mic decât să stau în casa lui Sebastian.

Sunt confuză în legătură cu ceea ce o să fac, dar și mai confuză de starea mea de mai devreme, când am crezut că a plecat.

Termin cu greu de mâncat, iar el mă ajută să strâng resturile, așezând farfuriile în mașina de spălat vase.

— Film? mă întreabă cu aceeași expresie de ne-descifrat.

— Am putea, răspund cu blândețe, urmându-l spre aceeași canapea.

Dar el se oprește brusc, apoi se întoarce spre mine și mă privește cu ochii lui de un albastru-intens, care mă fac să mă opresc din respirat.

— Spune-mi de ce erai albă la față mai devreme, zice cu un ton impunător, dar nu înspăimântător, grija lui resimțindu-se în cuvinte.

Oftez. O să mă creadă patetică dacă îi mărturisesc, însă știu că nu o să renunțe până nu îi spun adevărul.

— O tâmpenie, zic scuturând ușor capul.

— Spune-mi, mă îndeamnă din nou.

— Am crezut că ai plecat.

— Unde să plec?

— Nu știu... răspund încurcată, privind în jos la degetele mele dezgolite. Am crezut că ai plecat de tot.

Într-o secundă este în fața mea cu palmele mari așezate pe brațele mele.

— Nu plec nicăieri, Marushka, șoptește, dar cu o voce hotărâtă, care mă face să îmi ridic privirea spre ochii lui albaștri și sinceri.

Atât de sinceri, încât inima mi se oprește pierdută în acea nuanță senină ca o zi de vară. Un sentiment calm și cald pune stăpânire pe mine, făcându-mă să simt că plutesc, coborându-mi privirea de-a lungul nasului drept, până la buzele pline, care în clipa asta îmi par foarte aproape și extrem de ademenitoare.

Pierdută în spațiu, nu realizez când timpul se oprește în loc, iar buzele lui se lipesc de ale mele. Moi și calde, umede și dulci, le las să se contopească cu ale mele, de parcă este cel mai normal lucru care trebuie să se întâmple. Și îi răspund la acest sărut senzual și blând fără reținere, sentimentul minunat făcându-mă să îmi așez palmele pe talia lui, simțindu-i mușchii contractându-se sub degetele mele, care strâng ușor tricoul de pe el. Mă lipește de pieptul său tare, iar o mână se ridică spre obrazul meu, cuprinzându-mi ceafa, aducându-mă și mai aproape. Limba lui îmi atinge buza de jos, iar eu îi permit accesul în gura mea, lăsându-mă gustată în stilul lui impunător, care crește cu fiecare atingere mai mult, copleșindu-mă cu dorința ce se aprinde în mine și pare că mă consumă.

Un geamăt slab îmi scapă printre buze, dar în acea clipă se desprinde de mine, făcând brusc un pas în spate și luându-mi tot aerul din jur. Dar ochii lui sunt în continuare fixați pe buzele mele înroșite.

Mâinile i se strâng în pumni, în timp ce eu abia îmi recapăt răsuflarea și sunt incapabilă să mai clipesc.

— Îmi pare rău, spune încet, încruntându-se. Nu trebuia să fac asta...

— Ă...

E tot ce pot să spun, ducându-mi confuză degetele la buzele care încă îl simt, în timp ce el își trece agitat mâinile prin păr, spunând printre dinți niște cuvinte în rusă, ce bănuiesc a fi câteva înjurături foarte urâte.

Dumnezeule, ce a fost asta? De ce m-a sărutat și de ce eu am răspuns sărutului? Este un bărbat frumos, impunător care mă face să mă simt ciudat, însă este prietenul lui Paul!

Soțul meu a murit de cinci luni de zile, iar eu mă sărut deja cu prietenul lui! Este atât de greșit!

Dar și mai greșit este faptul că mi-a plăcut...

— Iartă-mă, Maria, mă imploră cu vocea scăzută. Nu știu ce a fost în capul meu... Ultimul lucru pe care îl vreau este să te simți stânjenită în prezența mea.

Scuzele lui mă ajută să clipesc și să îmi recapăt încet controlul asupra gândurilor care îmi fug prin cap, lovindu-se de toți pereții.

— Este în regulă, spun încet, dar nici eu nu cred asta. A fost o scăpare de moment din partea amândurora.

— Eu sunt cel care a inițiat totul, deci nu trebuie să te simți vinovată. E greșeala mea.

— Nici eu nu am stat cu mâinile în sân, șoptesc încercând să zâmbesc ironic privind în orice altă parte decât chipul lui.

Nu spune nimic, iar tăcerea lui mă face să îmi găsesc curajul de a-l privi din nou. Însă ochii lui mă privesc cu aceeași intensitate cutremurătoare, analizându-mi chipul, ochii, nasul, buzele.

— De ce mi-ai răspuns la sărut? mă întrebă atât de încet, încât abia înțeleg întrebarea ce pare că nici nu îmi este adresată.

Răspunsul îl știu, dar nu o să pot recunoaște niciodată în fața lui. Înghit în sec căutând o explicație bună, dar nu o găsesc nici după ce deschid gura de vreo două ori, fără să fiu capabilă să articulez vreun cuvânt.

— Putem să nu mai vorbim despre ce s-a întâmplat? spun clar, sperând ca el să fie pe aceeași lungime de undă cu mine și să vrea să încheie subiectul ce devine tot mai stânjenitor.

— Da, zice clipind des de câteva ori, parcă trezindu-l din momentul lui de visare. Ai dreptate.

Respiră adânc și, chiar dacă încearcă să pară mai relaxat, seriozitatea nu îi părăsește ochii tulburi.

— Hai să ne uităm la un film și o să ne revenim imediat.

Ușor de spus pentru el, care pare pe drumul cel bun, însă eu și inima mea nu prea suntem de părere că

ne vom liniști prea curând, cu atât mai puțin cu cât el o să stea pe aceeași canapea, la un metru distanță.

Alternativa ar fi să mă duc în camera mea, însă asta ar face lucrurile și mai ciudate a doua zi. Așa că accept, dând ușor din cap și încercând să zâmbesc, apoi mă așez pe canapea, în același loc ca și ieri.

Dar el se așază mult mai departe de mine, preferând latura scurtă a canapelei sub formă de „L", cea din colțul opus față de mine.

— Azi decizi tu ce film vedem, îmi spune luând telecomanda și rulând printre acestea.

Mintea mea se concentrează cu greu la ceea ce îmi arată, apoi îi spun să se oprească la ultimul film al lui Keanu Reeves, doar pentru că poza lui este singura care îmi sare în ochi, recunoscându-l și bănuind că este un film bun.

— Ai văzut primele două părți? mă întreabă Sebastian.

— Primele două?

— Da, răspunde zâmbind vag. „John Wick" este o serie de trei filme, momentan. El e asasin.

— Îmi amintesc acum, realizez eu imediat. L-am văzut pe primul, dar atât.

— Atunci continuăm cu al doilea și, dacă mai avem energie, poate ne uităm și la partea a treia.

Aprob, iar el pornește filmul, amintindu-mi pe parcurs cele întâmplate în prima parte. Nu este un subiect foarte plăcut pentru mine, pentru că toată acțiunea acestei trilogii se petrece după ce soția eroului principal

moare de cancer, dar durerea lui și iubirea pe care i-o poartă, și în numele căreia pornește un război cu toată lumea, îmi amintesc de pierderea mea și, implicit, de sărutul cu un alt bărbat.

Simt că îl înșel pe Paul, chiar dacă acesta nu mai este printre noi. Simt că îi trădez iubirea ce i-am purtat-o și încă i-o port. Unii ar zice că el nici nu s-a răcit în mormânt, iar eu mă sărut cu altul.

Mă simt vinovată.

Dar în același timp mă uit cu coada ochiului la acest bărbat care nu a făcut decât să se poarte minunat și extrem de atent cu mine, ajutându-mă din umbră și încercând să facă gesturi frumoase fără ca eu să aflu de implicarea lui. Mă uit la acest bărbat frumos, cu ochii albaștri, care privește în gol spre televizorul mare, părând absent la acțiunea care se derulează pe ecran.

Ochii mei coboară încet peste buzele lui încă înroșite, chipul rigid netrădând nicio emoție, apoi mai jos spre gâtul gros, privind *mărul lui Adam* ridicându-se încet, mai jos asupra brațelor încrucișate peste pieptul acoperit de un tricou alb în contrast cu pielea acoperită de tatuajele negre, continuând cu privirea până la picioarele acoperite de o nouă pereche de pantaloni de trening gri deschis, tot ca de baschet, din care îi ies membrele musculoase întinse de-a lungul canapelei. Stă rezemat de spătar cu o pernă la spate, părând destul de comod, în timp ce eu stau în șezut, încordată ca un arc.

Dar tensiunea este încă palpabilă, ecouri ale sărutului nostru părând că vibrează în toată încăperea. În toată casa. *La naiba, în toată lumea!*

Multe sentimente contradictorii îmi fac corpul să fie la fel de agitat și, după o jumătate de oră, decid să mă duc în camera mea, să fac un duș cald care să mă liniștească și să încerc să mă uit la televizor, la ceva ce mă va face să uit ceea ce s-a întâmplat.

Mă ridic aproape brusc de pe canapea, făcându-l să se ridice imediat în capul oaselor. E la fel de încordat și el...

— Cred că eu o să mă duc în cameră, spun schițând un zâmbet. Se pare că m-a prins oboseala după o zi întreagă la piscină.

— Te cred, spune încet. Cred că și eu o să mă retrag, mai spune, punând pauză la film. Noapte bună, Maria.

— Noapte bună, Sebastian.

Și cu asta mă duc în camera mea, unde continuu să mă simt vinovată pentru ceva ce știu că a fost greșit, dar frumos, în timp ce las lacrimile să îmi ude obrajii.

* * *

Ies din duș și îmbrac doar un halat subțire alb, scuturându-mi părul încă umed după ce l-am șters cu un prosop moale. Senzația de răcoare este minunată și îmi place mirosul gelului de corp găsit în baia lui Sebastian, iar acum pielea se simte foarte fină la atingere.

Deschid ușa ce dă spre noua mea cameră, dar Sebastian stă drept în fața mea, privindu-mă pe sub

sprâncene. Este serios, dar ochii lui albaştri ce par de gheață, de fapt ard. Mă ia de mână și mă lipește cu spatele de perete, iar el este la câțiva centimetri de mine, și îi simt respirația fierbinte pe buze.

Nu spune nimic, dar mâinile lui îmi transmit tot ce este nevoie, când îmi înlătură halatul de pe un umăr, dezgolindu-mi sânul. Îl ia în palma mare și îl strânge, trecându-și degetul mare peste sfârcul deja întărit, ca apoi să mi-l sugă tare și zgomotos cu gura flămândă.

Cealaltă mână coboară direct între picioarele mele, atingându-mă fără ocolișuri peste labiile dezgolite. Mă freacă cu podul palmei și îmi tachinează clitorisul, făcându-mă să îmi las capul pe spate și să mă agăț cu degetele de umerii lui. El este îmbrăcat complet în negru, iar eu sunt aproape goală, dar nu mai simt nimic altceva decât senzațiile fierbinți care îmi străbat corpul și pe care nu le pot opri.

Dar nici nu vreau. Îmi place. Mult. Iar el știe asta și îmi oferă tot ceea ce îmi doresc când mă pătrunde cu două degete pe care începe să le pompeze în mine tot mai rapid. Continuă să îmi tortureze sfârcul intensificând plăcerea care îmi cuprinde corpul, iar în momentul în care orgasmul mă cuprinde, gura lui se lipește de a mea, savurându-mi țipătul de plăcere care îmi eliberează sufletul.

Mă ridic brusc în capul oaselor, inima bătându-mi cu putere, iar corpul îmi tremură de parcă ceea ce tocmai am visat a fost mai real ca orice altceva pe lumea asta. Îmi lipesc palma de piept, de parcă aș putea să

opresc bătăile inimii, dar măcar încerc să îmi potolesc gâfâielile ce încă mă urmăresc din lumea viselor.

La naiba cu mintea mea nebună...

Cum am putut să visez aşa ceva? E numai vina lui! Şi a ochilor albaştri care mă bântuie în cel mai intim mod posibil...

Mă uit la ceas. Este trecut de patru dimineața, dar sper să nu mă prindă zorile încă sub influența visului care se simte în tot corpul meu fierbinte.

Trebuie să plec din casa asta, altfel îmi pierd şi ultimul gram de luciditate pe care îl mai am.

Capitolul 9

Schimbări

Sebastian

Am nevoie de un duș rece. Și, eventual, să mă dau cu capul de toți pereții, pentru că sunt cel mai mare idiot care există în tot universul, după ce m-am pierdut în ochii ei blânzi și am ignorat complet regulile impuse de mine, de a sta departe de ea și de a nu-i arăta nicio secundă ceea ce simt. Am eșuat lamentabil, sărutând-o așa cum am visat de ani de zile, dar cum știu că nu trebuia să o fac.

Mustrările de conștiință mă urmează toată noaptea, adormind foarte greu spre dimineață, pe la cinci.

A doua zi după micul-dejun, Maria m-a anunțat că prietena ei revine în complex după-amiază, iar ea o să se ducă acolo, mai ales că au trecut câteva zile de bune de când nu s-au mai văzut.

Era o scuză plauzibilă să plece din casa mea și, implicit, de lângă mine, evitând astfel să mai dea cu ochii cu mine sau să mai stea lângă bărbatul care o face acum să se simtă stânjenită după episodul de aseară.

Am dat-o în bară, asta e cert. Am vrut să profit de aceste zile și să îi câștig încrederea, pentru a avea ocazia de a o păstra în viața mea măcar ca prietenă, însă eu,

ca un adolescent prost din filmul ăla cu nătărăi virgini, aproape am sărit pe ea, cedând tentației.

A fost cel mai dulce sărut, gustând cu ocazia asta și cele mai frumoase buze.

Mă simt vinovat față de ea, față de Paul, dar dacă mor acum, mor împlinit că am avut ocazia să o sărut. Un sărut pe care nu pot să îl regret, dar care îmi aduce în minte o singură întrebare ce începe să mă obsedeze: *de ce mi-a răspuns la sărut?*

* * *

Maria

Sebastian mă conduce spre Carina cu una dintre mașinile lui, un Mercedes AMG Brabus G-class imens și pătrățos, negru lucios, întunecat ca o noapte fără stele. Este îmbrăcat la fel de lejer ca în zilele precedente, dar spațiul mic îmi dă ocazia să îi simt mirosul proaspăt al gelului de duș, care îmi reamintește de sărutul nostru.

Dar și de visul de azi-noapte...

Obrajii mi se aprind imediat, dar îmi întorc imediat chipul spre geam, pentru a nu fi prinsă de privirea lui ageră.

Drumul e scurt, având de parcurs doar o străduță cu câteva case, însă aspectul foarte nou din interiorul vehiculului mă face să rup liniștea apăsătoare, care pare că nu se mai risipește încă de aseară.

— E nouă mașina? întreb uitându-mă la bordul impecabil.

— De vreo două luni, zice scurt. E mai sigură, adaugă după aceea mult mai încet.

— Se vede, spun cu adevărat impresionată de *tancul* în care mă aflu.

Imediat o zărim pe prietena mea, ieșită în fața casei pentru a ne întâmpina, iar cu ocazia asta discuția scurtă și politicoasă ia sfârșit. Cobor când oprește mașina, primindu-mi îmbrățișarea de la Kiki, în timp ce Sebastian îmi aduce din spate trolerul micuț, lăsându-l lângă noi.

— Nu vrei să intri? îl invită imediat aceasta. Cătălin este prins două minute cu un telefon pe terasă, dar te așteaptă la o bere.

Sebastian se uită la ea, apoi pentru o secundă la mine, cu chipul lui rezervat și un pic sobru, deja caracteristic.

— Altă dată, răspunde el zâmbind politicos. O să îi dau mai târziu un telefon să discut cu el legat de niște mașini.

— Cum vrei. Aveai ocazia acum să vorbiți.

— Vă las să vă liniștiți după drum. A fost aglomerat?

— Așa cum e întotdeauna drumul de la mare spre București, răspunde ea dându-și ochii peste cap obosită.

— Înțeleg, zice Sebastian, mutându-și acum privirea spre mine. Te va contacta mâine dimineață cineva de la firma de deratizare. Au zis că vor încerca să vină înainte ca tu să pleci spre birou.

— Mulțumesc mult, răspund politicoasă. Pentru tot.

— Oricând.

Toată discuția este politicoasă, dar ciudată, iar zâmbetul lui de la final nu pare foarte sincer. Se duce spre mașină și, după ce ridică o mână pentru a ne saluta, mai aruncă o privire tulbure în direcția mea, care îmi trimite imediat fiori în stomac. Apoi pleacă.

Privirea acestuia mi-a adus aminte din nou de visul rușinos de azi-noapte, parcă simțind-o la fel de mistuitoare și fierbinte, însă plecarea lui lasă un sentiment ciudat în sufletul meu, pe care nu prea pot să mi-l explic.

După câteva secunde mă întorc spre prietena mea, care se uită la mine cu un zâmbet misterios pe chip.

— Și cum au fost cele două zile la Sebastian acasă? întreabă privindu-mă cu ochii iscoditori, în timp ce eu apuc mânerul trolerului și o urmez în casă.

— Liniștite, spun încet. Ieri am stat la piscină aproape toată ziua.

— Te-a supărat cu ceva?

— Nu! spun repede, luându-i apărarea.

— Atunci de ce te-ai uitat după el de parcă ai fi vrut să o facă?

Nici nu realizez că sunt cu gura căscată, până când degetul ei îmi ridică bărbia căzută.

— Închide gura că intră musca, *Marushka*.

Alintul folosit în mod normal de Sebastian mă face să mă încrunt imediat la prietena mea.

El deja i-a dat raportul legat de ceea ce s-a întâmplat?

— Chiar îți spune tot?

— Aș prefera să aud varianta ta de poveste, adaugă în timp ce ne așezăm pe canapeaua din mijlocului sufrageriei ei, după ce las micul bagaj lângă scara ce duce la etaj.

Cătălin este încă pe terasă, cu telefonul la ureche și laptopul deschis în față, așa că îmi reîntorc atenția spre prietena mea care așteaptă să îi povestesc.

— Nu am ce să mai spun, zic încercând să par relaxată. A fost o greșeală și nu o să se mai întâmple. Doar ne-am sărutat, nu e ca și când am dansat pe mormântul lui Paul cu el.

— V-AȚI SĂRUTAT?!

Respirația mi se oprește când văd reacția ei șocată, dar e o uimire amestecată cu multă încântare. *Prea multă încântare, aș spune.* Dar mă face să realizez că am căzut în capcana ei. Mă încrunt.

— Nu știai nimic, nu?

— De unde să știu? zice cu un chip nevinovat.

— De la el! Că doar sunteți cei mai buni prieteni, din câte am observat!

— Nu e chiar așa... Nu îți imagina că sunt confidenta lui zilnică. Vorbim ocazional despre tine, asta pentru că nu are destul curaj să te sune direct să te întrebe ce faci. Sau nu vrea să te supere cu telefoanele lui, mai bine spus. Speram ca acest weekend să vă aducă mai aproape, iar el să te poată suna fără reținere de acum înainte.

— Acum cred că nu o va mai face deloc, mai ales după episodul de aseară, zic cu un pic de dezamăgire

în glas, știind că acum amândoi suntem într-un cerc încărcat de vină și stânjeneală, unul față de celălalt. A fost o greșeală pe care o regretăm amândoi, iar acum abia ne uităm unul la celălalt.

— Te simți vinovată față de Paul, spune ea, și nu este o întrebare, ci o afirmație.

Aprob din cap, rămânând tăcută.

— Pentru că ți-a plăcut.

Sângele îmi îngheață, iar respirația mi se oprește, de parcă aș fi auzit urletul unui leu lângă mine, nu cuvintele prietenei mele.

— Altfel nu te-ai simți vinovată, îmi explică ea consolându-mă cu un zâmbet, apoi oftează înainte de a continua. Viața e scurtă, Maria. Paul ne-a dovedit tuturor cât de scurtă poate să fie. Nu trebuie să o umplem cu regrete, ci să înfruntăm și să acceptăm ceea ce simțim.

— Soțul meu e mort de nici măcar jumătate de an, iar eu mă sărut cu prietenul lui. Nu este bine. Nu este corect, Carina, spun epuizată.

— Corect? mă întrerupe ea serioasă. Corect față de cine?

— Față de Paul... Față de cei care suferă după el...

— Corect față de omul care a preferat să se dea cu mașinile de viteză înainte de a se gândi la nevasta lui? Corect față de oamenii care suferă? Și tu suferi! Nimeni nu a vrut să se întâmple așa ceva, Maria, continuă ea aproape revoltată, dar încercând să fie convingătoare luându-mi mâinile între ale ei. Paul a fost un bărbat minunat și iubitor, care te-a făcut fericită, dar în adâncul

sufletului lui își dorea mult mai mult adrenalina care l-a ucis, lăsându-se astfel singură. Și pentru că tu suferi din egoismului lui, refuz să îmi doresc să te văd în doliu toată viața, așa cum vor să facă... alții. Să o facă cine nu mai are viață de trăit și cine nu are puterea de a merge mai departe! Tu meriți să mergi mai departe și să te bucuri de viața ta. Ai treizeci și unu de ani, în puii mei, doar nu vrei să te călugărești în amintirea lui sau de dragul celor care te-ar putea judeca că vrei să fii fericită. Trăiești! Bucură-te de această șansă! Puteai să fii cu el în mașină! Putea să dea cu mașina peste tine sau peste alt suflet nevinovat!

Se oprește, trecându-și o palmă peste față, ștergându-și lacrimile care se preling pe obrazul ei, așa cum și chipul meu este umezit de lacrimi ce se preling tăcute.

— Dumnezeu să mă ierte, Maria, că vorbesc așa despre un om care nu mai este printre noi, continuă ea încercând să se calmeze, dar tot el știe cât de rău îmi pare că Paul s-a dus. Și tot Dumnezeu știe cel mai bine și cât țin la tine, iar din acest motiv îmi doresc să te văd din nou cu acea sclipire în ochi. Și Paul te-a iubit și a încercat să te facă fericită, de aceea sunt sigură că nu vrea să te călugărești din cauza lui, ci să încerci să îți recapeți adevăratul zâmbet. Oricine te iubește cu adevărat vrea acest lucru pentru tine. Nu este lipsă de respect față de el, dacă accepți fericirea din nou în viața ta. Sub orice formă ar veni ea.

— Nu cred că sunt pregătită pentru asta...

— Nu zice nimeni că trebuie să se întâmple azi. Mai ai nevoie de timp să îți vindeci inima care încă suferă după pierderea suferită. Dar nici nu trebuie să fii pregătită pentru atunci când o să se întâmple. Trebuie doar să fii cu inima sinceră și deschisă.

Oftez ștergându-mi lacrimile și zâmbind la prietena mea cu suflet mare, care îmi dovedește de fiecare dată cât de norocoasă sunt că o am în viața mea.

— În timp, e tot ce spun, iar ea aprobă din cap, luându-mă în brațe.

* * *

Este adevărat că timpul vindecă toate rănile, însă din propria experiență pot adăuga că un mare ajutor vine și din partea celor apropiați. Suportul venit din partea Carinei, cât și a colegilor sau a familiei, m-a ajutat enorm în următoarea lună de zile.

Multe lucruri s-au petrecut în acest timp: am scăpat de șoarece, datorită echipei de deratizare, am fost plecată într-o delegație la Roma pentru cinci zile, unde mi-am încărcat bateriile cum nu credeam că am s-o fac vreodată, revenind în București cu un chef de nou, de schimbare și... a venit toamna în adevăratul sens al cuvântului.

Ploi, frig, vânt, dar toate astea nu mă aruncă într-o stare de disperare și depresie cum credeam că o să se întâmple, ci mă ajută să mă simt din nou în viață.

Așadar m-am dus la un coafor unde se fac cele mai accesibile și mai ușoare schimbări, care îți pot oferi în-

crederea de care ai nevoie. Un nou început. O nouă eu. Cu un look încrezător, care să-mi readucă adevăratul zâmbet pe chip, cât și speranța că totul o să fie din nou bine și frumos în viața mea.

Părul lung și șaten, care depășea omoplații, a fost tuns acum până la umeri, drept și colorat ombre, devenind aproape blond spre vârfuri. Fata de la salon m-a învățat și cum să fac după fiecare baie câteva bucle lejere, pentru a-i da mai mult volum, iar asta m-a bucurat și mai tare.

Eram pregătită să înfrunt din nou lumea.

Dar elanul meu a fost tăiat de vizita soacrei, pe care nu o mai văzusem de două săptămâni și care a reușit să mă facă să mă simt prost de faptul că îmi arde de coafat, în timp ce, probabil, ar fi trebuit să umblu cu un batic negru pe cap.

A fost un moment neplăcut, dar după plecarea ei am decis că aceste vizite trebuie să se rărească și mai mult, simpla ei prezență aruncându-mă într-o stare de tristețe și depresie cum nu aveam nevoie și mă făcea să mă gândesc la singurătatea care mă înconjura. Dar în același timp luptam cu aceste stări, dorindu-mi să nu mai fiu atât de singură.

Gândurile mi s-au îndreptat de fiecare dată spre Sebastian, făcând ca durerea din piept să se accentueze.

Nu l-am mai văzut de când m-a lăsat în fața casei Carinei, dar am vorbit scurt la telefon de vreo două ori în zilele următoare, după ce echipa de la deratizare a refuzat să îmi ia banii, susținând că au fost deja plătiți.

Știam că este vorba despre el și m-am oferit să îi restitui suma cheltuită, dar a refuzat categoric. De atunci nu am mai vorbit cu el și nici nu l-am mai văzut. I-am zărit mașina de câteva ori parcată în fața casei, însă în celelalte cazuri mă gândesc că poate era în garaj și astfel nu știam dacă mai este acolo sau nu. Dar gândul meu fuge de foarte multe ori în direcția lui. *De prea multe ori.*

Din fericire, starea încărcată de vină pe care mi-a insuflat-o fosta mea soacră a dispărut treptat, odată cu vizita delegației din Budapesta. Am avut ocazia astfel să mă reîntâlnesc cu clientul care m-a ajutat în acel moment critic, dar și cu colega lui, doamna cu ochi blânzi care mi-a fost alături. Amândoi m-au luat în brațe când ne-am revăzut în sala de ședințe a sediului nostru, făcându-mă să îi simt și mai aproape de sufletul meu.

Urmează să stea trei zile, sejurul lor culminând cu o cină și ceva distractiv pentru echipa venită, printre ei aflându-se câțiva tineri dornici să cunoască viața de noapte a Bucureștiului. În cadrul cinei la unul dintre cele mai elegante restaurante din oraș, ce oferă o vedere panoramică superbă asupra orașului, Vanda, doamna cu suflet cald din Budapesta, s-a așezat lângă mine, având astfel ocazia de a o cunoaște mai bine. Mi-a povestit despre familia ei și despre cei doi copii pe care îi are, o fată și un băiat de douăzeci și șase, respectiv douăzeci și opt de ani, confirmându-mi astfel bănuiala legată de vârsta ei, fiind puțin trecută de cincizeci de ani. Am înțeles astfel de ce s-a purtat ca o mamă cu mine, mul-

țumindu-i cu ocazia asta din suflet pentru că mi-a fost alături în acele momente cumplite.

— Cum te mai simți acum? mă întreabă vizibil preocupată.

— Mai bine, răspund sincer. Am încercat să fac o schimbare, sperând că o să mă ajute să îmi ridic puțin moralul, spun trecându-mi cu mâna prin părul frumos aranjat.

— Arăți minunat, îmi spune cu căldură. Mă bucur să văd că încerci să te ridici și să îți continui viața.

Îmi amintesc de soacra mea și chipul îmi scapă o grimasă tristă, oftând.

— Nu toată lumea trebuie să fie de acord, spune ea citindu-mă ca pe o carte deschisă. E timpul să îți trăiești viața prin ochii tăi, nu ai altora.

— Asta încearcă să mă convingă și prietena mea, zic ușor amuzată.

— Atunci este o prietenă bună, îmi zâmbește la rândul ei. Dar, pot să te întreb ceva? zice cu grijă.

— Desigur, răspund acordându-i atenția cuvenită, fiind curioasă de interesul ei precaut.

— Cine era bărbatul care a venit după tine cu avionul?

Stomacul îmi tresare la auzul cuvintelor ce îmi reamintesc imediat de Sebastian.

— Un prieten, spun coborându-mi privirea spre mâinile așezate în poală.

Ea aprobă din cap, privindu-mă cu atenție.

— Ține foarte mult la tine.

Nu vreau să îi explic ei circumstanțele decesului soțului meu și legătura cu mașina lui Sebastian, așa că zâmbesc reținut la cuvintele ei.

— El și soțul meu au fost prieteni buni încă din liceu, așa că a fost unul dintre puținii care au simțit cu adevărat pierderea lui Paul.

Mijește ochii foarte puțin, dar îmi zâmbește la fel de cald ca până acum.

— Nu este locul meu să spun mai multe și nici momentul potrivit, dar mă bucur că face parte din viața ta.

Sunt intrigată de cuvintele ei.

— Dar dacă ar fi momentul potrivit, ce mi-ai spune? o întreb, dar ea îmi zâmbește câteva secunde, amânând răspunsul care îmi face inima să bată mai tare în așteptarea lui.

— Că o să fii fericită, răspunde cu aceeași voce călduroasă deja specifică, atinsă acum de o urmă de mister.

Nu mai insist și oricum discuția noastră este întreruptă de unul dintre colegi care ne anunță că s-au decis unde vor să meargă după cina care este pe terminate: Club LOST. *Clubul lui Sebastian*

* * *

Era ultimul loc unde aș fi vrut să merg. Era ultimul loc unde trebuia să merg. Dar Vanda a insistat să nu o las singură și mi-a promis că după jumătate de oră ne retragem, însă era cu adevărat curioasă să meargă

într-un club din Romania, deoarece nu mai fusese niciodată.

Șeful meu a insistat, pretinzând că în maxim o oră ne vom retrage lăsându-i pe cei tineri să se distreze, iar afirmația lui a fost întărită și de clientul nostru. Eu fiind o văduvă de treizeci de ani, eram deja considerată bătrână, doar pentru că pofta mea de a petrece toată noaptea, dansând, era la fel de scăzută ca a lor, care aveau peste cincizeci de ani.

Din respect față de Vanda, care mi-a fost alături într-un moment foarte greu, am acceptat să îi însoțesc. Din fericire se ocupaseră să rezerve și o masă între timp, ceea ce însemna că puteam fi o prezență respectuoasă, fără să mă lovesc în coatele celor care ar fi dansat pe lângă mine.

Când am ajuns, locul era arhiplin, reușind cu greu să ne strecurăm printre prezențele pline de energie până la masa noastră, ghidați de una dintre gărzile de corp ale clubului. Din clipa în care am ajuns, privirea mea l-a căutat pe Sebastian, chiar dacă încercam să fiu subtilă în tot acest timp sau atentă la discuțiile pe care pe aveam cu ceilalți. Unii dintre colegi dansau, clientul meu era în continuare prins în discuție cu șeful, dar ceva îmi spunea că nu mai discutau afaceri, ci despre rochițele scurte și decoltate ale unor fete de pe ringul de dans, privirile lor mișcându-se în același ritm cu șoldurile domnișoarelor.

Ținuta mea nu prea era de club. Din fericire aveam o rochie albastră, o nuanță destul de închisă, strânsă

în talie și mai largă în partea de jos, până deasupra genunchilor, dar dintr-un material satinat foarte ușor, ce îmi acoperea șoldurile măricele, iar în picioare nelipsiții pantofi cu toc cui de unsprezece centimetri, negri cu talpă roșie. Pe cât de celebri erau pantofii mei Louboutin, pe atât erau de comozi în orice altă zi, mai puțin azi.

Oboseala ultimelor zile își spunea acum cuvântul, cu atât mai mult cu cât ne apropiam de ora unu noaptea.

Din fericire, timpul trece mai repede decât mă așteptam, discuția cu Vanda fiind plăcută, chiar dacă muzica este foarte tare, iar cuvintele sunt repetate de câte două ori pentru a fi înțelese. Mă uit la ceas, iar Vanda își cere scuze că m-a reținut lângă ea atât de mult, fiind trecute acum aproape două ore de când am ajuns.

Dar nu oboseala e cea care mă preocupă acum, ci starea de agitație și furnicăturile pe care le simt pe piele de minute întregi. Continuu să îl caut subtil pe Sebastian prin mulțimea de oameni situați la mesele VIP, dar nu îl zăresc. Nu zăresc pe nimeni cunoscut, nici măcar pe prietenii lui sau ai lui Paul, dar acest lucru mă bucură, nedorind să fiu judecată de nimeni pentru faptul că mă aflu într-un club la câteva luni după decesul soțului meu. Sticla de apă din mâna mea este o dovadă în plus că nu sunt acolo să mă îmbăt, chiar dacă o parte din mine și-ar dori să o facă. Dar cum nu am fost niciodată o fană a alcoolului, seara aceasta este la fel de nepotrivită ca oricare alta pentru a mă aventura în băutură.

Deci sunt trează și cu toate simțurile alerte, iar instinctul îmi spune că el este aproape. Foarte aproape.

Și îl văd. De parcă l-aș fi invocat să iasă la suprafață, bărbatul cu părul blond-închis și ochi albaștri, îmbrăcat într-o cămașă albă și pantaloni gri mă privește cu o intensitate arzătoare ca a unui demon. Este la câteva mese distanță, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, sobru și impozant așa cum l-am văzut de cele mai multe ori. Nu se clintește, nu clipește, doar mă arde cu privirea lui fixă din care nu mă pot desprinde. Îmi muşc buza de jos, iar el înghite în sec. Trag adânc aer în piept, iar el se încruntă puțin.

Și îmi dau seama în acea clipă că mi-a fost dor de el. Că mi-am dorit să îl văd în săptămânile care au trecut, așa cum mi-am dorit să îl văd și în seara asta. Iar acum că este în fața mea, inima îmi bate cu putere, făcându-mi sângele să fiarbă. Da, fierbe. Și simt cum tot corpul meu, ce pare înghețat la suprafață, este aprins, de fapt, de privirea lui pătrunzătoare.

Amintirea sărutului nostru este mai vie ca oricând, fiecare detaliu al acelui moment derulându-mi-se într-un plan secund al minții mele, în prim-plan fiind el, și se apropie de mine, cu pași hotărâți, nedezlipindu-și ochii de pe chipul meu.

* * *

Sebastian

Privirea ei... E ceva în privirea ei care mă face să simt cum pierd controlul. Se uită fix la mine, cu aceeași intensitate ce pare să se reflecte în a mea.

Nu are cum să fie așa... Îmi pierd mințile, iar sentimentele mele neschimbate în ultima lună, ba chiar intensificate și mai mult simțindu-i constant dorul și dorindu-mi cu fiecare fibră să mă duc la ea și să o sărut din nou, mă fac acum să văd lucrurile altfel decât sunt. Ea nu mă vrea. Ea nu mă place. Ea mă vede ca un nenorocit de curvar, care i-a dat mașina fatală soțului ei.

Ea nu știe că în ultimele luni am scăpat de toate acele mașini sinucigașe, înlocuindu-le cu unele mult mai sigure și stabile, doar pentru ea. Doar pentru gândul că într-o zi o să mai am ocazia să o conduc cu mașina undeva, iar ea trebuie să se simtă în siguranță. Doar pentru speranța că într-o zi ea o să îmi fie alături. Dar încerc să alung această speranță de fiecare dată când reapare, chiar dacă mă lovește mai des decât mi-aș dori, mai ales în ultima lună, după sărutul care pare că mi-a marcat viața, condamnându-mă să o iubesc numai pe ea câte zile voi avea.

Iar acum ea este în clubul meu, în fața mea, mai frumoasă ca niciodată, cu părul schimbat, tuns și vopsit diferit, dar știu că orice și-ar face, ea ar continua să fie perfectă.

Însă ochii ei mă cheamă, buzele ademenitoare mă atrag, fiecare celulă din corpul ei pare că răspunde dorinței mele de a o avea și văd că trage aer adânc în piept. Inima îmi spune că ea simte la fel.

Oare greșesc?

Mă încrunt. Atât de departe să meargă dorința mea pentru ea, încât să nu mai știu să citesc semnele și

totul să fie doar în imaginația mea? Sau oare e posibil ca ea să simtă măcar un mic procent din ceea ce simt eu? Ochii ei îmi spun că da. Corpul ei îmi spune că da. Buzele ei, la fel.

Răspunsul la o singură întrebare mă va face să văd lucrurile în adevărata lor profunzime și îmi va reda liniștea. Iar întrebarea răsună ca un ecou în mintea mea de aproape o lună: *de ce mi-a răspuns la sărut?*

Corpul îmi pare decis să afle răspunsul, iar inima, de data asta, nu opune rezistență, cerându-mi să mă duc la Maria. Sunt un om terminat, iar în seara asta știu sigur că am să îmi pierd controlul și am să cedez sentimentelor mult prea puternice.

Capitolul 10

Cutremur

Maria

Se oprește în fața mea, privindu-mă la fel de intens și serios, și se apleacă spre urechea mea, invadându-mă cu mirosul parfumului delicios și masculin ce îl învăluie.

— Este ultimul loc în care mă așteptam să te văd.

Realizez că foarte rar folosește formule de salut, mereu inițiind discuțiile cu o replică sau se rezumă la o aplecare ușoară a capului ca răspuns la salutul primit. Dar întotdeauna vocea lui a fost caldă, ca și acum.

— Suntem aici cu delegația din Budapesta, îi explic întorcându-mă spre ceilalți care acum se uită la noi cu un mare semn de întrebare pe chip.

Este un moment potrivit de a-l prezenta pe prietenul meu, patronul acestui club, clientului din Ungaria, după ce ei au conversat la telefon în acea zi neagră. Dar i-l prezint și Vandei, care mă privește pe sub gene cu un zâmbet mustăcit. O ignor amintindu-mi de discuția de la cină, și îl prezint șefului, dar și câtorva colegi, restul grupului fiind pe ringul de dans sau absorbiți în alte discuții.

Sebastian schimbă câteva cuvinte cu clientul nostru, pe care nu le aud, în timp ce Vanda profită de acest moment să vină lângă mine. Dar nu zice nimic, con-

tinuând amândouă să ne uităm spre acest bărbat înalt și bine făcut, cu corp de zeu, care zâmbește în timpul discuției cu clientul și șeful meu.

O colegă vine imediat lângă mine entuziasmată și cu un zâmbet imens pe chip.

— Îl cunoști pe Sebastian Mihailov?

Sesizez uimirea din întrebarea ei curioasă.

— Da, răspund scurt, fără a-i da alte explicații pe care nu e cazul să le știe.

— Fă-mi cunoștință cu el!

Sunt luată prin surprindere de stilul ei agresiv de a-l aborda. Are până în douăzeci și cinci de ani, un corp subțirel acoperit de o rochiță neagră, mulată pe șoldurile micuțe. Este una din colegele noi angajate în compania noastră, distribuită pe proiectul cu Ungaria și, din câte observ, o mare cititoare a revistelor de scandal sau o clientă fidelă a acestui club.

Nu ne cunoaştem prea bine, dar brusc nu mai îmi place de ea deloc. Din fericire pentru aceasta, Sebastian se apropie de noi în acel moment, iar eu nu am cum să o mai refuz.

— Sebastian, ea este o altă colegă de-a mea, Corina, spun pe un ton ce încearcă să pară detașat și relaxat.

Însă privirea lui nu se mută de pe chipul meu și observ cum se încruntă puțin. Chiar și așa, ochii lui pătrunzători îmi fac inima să bată mult prea tare. Își întoarce capul spre ea și o salută politicos, dar după o secundă revine spre mine.

— Am înțeles că plănuiești să pleci, îmi spune mai mult ca o afirmație, decât ca o întrebare, cu o voce un pic cam rece.

— Plănuiesc de vreo oră, mă plâng.

— Te duc eu.

— Nu e nevoie să îți termini seara din cauza mea...

— Nu mai am chef să stau, oricum, mă întrerupe fără să schițeze ceva pe chipul serios. Trebuie doar să verific niște acte în birou, apoi putem pleca.

— Ok, accept cu o mică ezitare. Mulțumesc!

Zâmbește scurt, apoi continuă.

— Vrei să mă aștepți aici până termin și mă întorc după tine în câteva minute sau vii direct cu mine?

Gândul ca el să se întoarcă și să dea din nou cu ochii de Corina... nu îmi place. Mai ales că în tot acest timp mă va bombarda cu întrebări enervante, pe care intenționez să i le retez scurt luni la birou, dacă va încerca să afle ceva. Așa că accept să plec cu el, dar nu înainte de a-mi lua la revedere de la cei aflați la masă, mai ales de la Vanda, care continuă să privească spre mine și spre Sebastian cu un zâmbet drăgăstos, fără a mai spune altceva.

Sebastian își pune palma pe talia mea, conducându-mă spre biroul situat în apropierea intrării în club. Ușa are un mic panou cu cifre, unde el tastează un cod ce permite deschiderea biroului. Dar ușa nu are broască în care să intre o cheie despre care auzisem câteva povești de la prietenii lui Paul.

— Ai schimbat încuietoarea? formulez întrebarea, curioasă, în clipa în care intrăm în birou, dar imediat îmi dau seama că nu trebuia să amintesc de ea.

Sebastian e deja în dreptul biroului lui din metal și sticlă, întorcându-se încet spre mine. Pare nervos și îmi blestem în gând curiozitatea și prostia care m-au făcut să vorbesc.

— Da, răspunde scurt. Nu mai există nicio cheie de câteva luni bune.

Clipesc și înghit în sec, privindu-l cum semnează apăsat o hârtie, dar fără să își ia ochii de pe mine. Apoi se îndreaptă de spate privindu-mă la fel de nervos, nările lui mișcându-se în timp ce respiră. Muzica de afară abia se aude în această încăpere, dar inima mea pare că bubuie mai tare ca orice bas.

— Acum îmi faci lipeala cu colegele tale, Maria?

Nu „Marushka" spus cu blândețe, ci „Maria" spus cu dezamăgire și o umbră de furie în glas. Își așază palmele pe șolduri, devenind astfel și mai impunător în fața ochilor mei.

— Mi-a cerut să vă fac cunoștință, îi explic clipind des și mutându-mi privirea în altă direcție.

— Și tu ai acceptat fără nicio ezitare, zice cu o tentă de reproș în glas, care mă face să îmi reîntorc ochii spre el.

— Nu aveam niciun motiv să o refuz...

— Ce-ar fi să îți dau eu unul? spune dur, dar tace o secundă, două, trei, respirând adânc, ca și când încearcă să se controleze. Se pare că nu ai nici cea mai mică idee despre genul de femei care îmi plac.

Uh... asta a durut.

E răutăcios și acum îmi pare rău că l-am supărat cu ceva ce nici eu nu am vrut să fac.

— Ai dreptate, zic rece. Nu cunosc nimic despre gusturile tale legate de femei, decât ce am văzut prin câteva reviste și ce am auzit de la prietenii tăi.

— Ceea ce e complet fals. Dacă ai deschide puțin ochii, ai vedea care e femeia care îmi place cu adevărat.

Privirea i se schimbă în timp ce îmi spune cuvintele misterioase și confuze, devenind mai pătrunzătoare. Vocea îi scade cu câteva tonuri, devenind mult mai intensă și mărind tensiunea din cameră.

— Vreau să îți pun o întrebare, zice apropiindu-se de mine periculos de mult. Și vreau să îmi răspunzi sincer, iar dacă o să simt că mă minți, o să te fac să îmi spui adevărul.

Înghit în sec, avându-l la mai puțin de un metru în fața mea.

— De ce mi-ai răspuns la sărut în acea seară?

Sunt blocată. Respirația mi se oprește, iar mintea mi se golește, în timp ce inima îmi face sângele să fiarbă. Se apropie şi mai mult, aproape lipindu-se de mine, făcându-mi capul să se dea pe spate pentru a continua să îl privesc în ochii albaștri.

— Îmi pierd mințile, Marushka, șoptește lipindu-se încet cu fruntea de a mea, iar eu mă pierd în această atingere, închizând ochii și savurând mirosul amețitor al parfumului lui. Te rog, spune-mi de ce ai făcut-o.

— Nu pot, șoptesc la fel de încet ca el, înghițind cu greu saliva din gură.

— Ba poți, mă îndeamnă atingându-mi cu vârful degetelor pielea dezgolită a brațului stâng, într-o mângâiere care îmi distruge într-o secundă mai mult de jumătate din zidurile pe care îmi imaginam că le am ridicate în jurul meu.

— Nu am voie... zic la fel de pierdută în această senzație mult prea plăcută.

— Spune-mi, Marushka. Suntem doar noi doi pe lumea asta, așa că, spune-mi...

Doar noi doi... ce bine ar fi...

— Pentru că mi-a plăcut, mărturisesc cu greu.

— Sărutul? Momentul? Sau...?

Sunt hipnotizată de vocea lui caldă și groasă, de căldura corpului său lipit acum cu pieptul de al meu, în timp ce cu o mână îmi mângâie brațul, iar cu cealaltă îmi atinge delicat obrazul cu un deget, ridicându-mi bărbia.

— Tu, șoptesc aproape insesizabil, dând pe față toate cărțile pe care le-am avut ascunse chiar și de mine.

— Și pentru mine ai fost tu, zice atingându-mi scurt cu buzele colțul gurii. Doar tu...

De data asta buzele lui le ating pe ale mele, însă sărutul nostru delicat capătă foarte repede o nevoie arzătoare, accentuată de limba care îmi pătrunde în gură atingându-mă într-un mod erotic, care mă face să vibrez în locul ascuns între coapse. Brațele lui mă strâng acum la pieptul său cald și tare, dându-mi ocazia de a-i simți bătăile puternice ale inimii care sună în același ritm haotic ca al meu. Mă agăț cu degetele de umerii lui, dorindu-l, dacă se poate, și mai aproape.

Răspund fără ezitare și fără rușine acestui sărut plin de pasiune și dorință, lăsându-i palmele să coboare pe spatele meu și să îmi cuprindă fundul, lipindu-mă de întăritura din pantalonii lui, trimițându-mi astfel un mesaj clar. Mă vrea. Oricât de incredibil mi se pare acest lucru, el putând să aibă orice femeie dorește, acum știu că mă vrea pe mine, iar asta mă face să mă simt și mai excitată. Toate gândurile și mustrările de conștiință dispar într-o secundă.

— Nu mă mai pot abține, Maria, spune cu vocea frântă de dorință. Nu mai pot să ascund.

Cuvintele lui sunt cu greu deslușite de mintea mea pierdută în cel mai pasional sărut primit vreodată. E dulce, suav, dar impozant și dominant, ca bărbatul care mi-l oferă. Este, într-un cuvânt, fascinant, iar eu nu pot decât să mă bucur de el și de ceea ce simt acum.

Inima mea egoistă îmi cere să trăiesc așa cum vrea ea, măcar azi. Să nu mai mă gândesc la reproșurile conștiinței și să gust din plin momentul acesta, mult prea frumos și călduros pentru a-l refuza. L-aș regreta toată viața mea mai mult decât dacă aș continua acum să mă las purtată de palmele lui care mă ating fără reținere pe fund, coborând de-a lungul coapselor, și se strecoară pe sub rochia mea creață.

— Nu aici, spune cuvintele șoptite printre buzele lipite, în timp ce atingerile lui continuă să îmi ardă pielea. Meriți altceva decât locul ăsta murdar.

Știu că face referire la acest birou folosit ca refugiu al aventurilor de-o noapte ale lui sau ale prietenilor. Acest loc murdărit de partide de sex insignifiante.

Faptul că Sebastian se gândește la mine, dorind să îmi ofere ceva mai bun, mă bucură enorm, dar dorința mea pentru el este prea mare ca să mă mai intereseze cine a fost aici înaintea mea.

— Nu îmi pasă, șoptesc gustându-i buza de jos.

— Mie îmi pasă, Marushka, spune dezlipindu-și buzele de ale mele.

Mă ia de mână, conducându-mă spre ieșirea din birou, apoi afară din club, spre parcarea VIP, unde aceeași mașină neagră mare cu care m-a condus la Carina ultima dată când l-am văzut, lucește sub luminile difuze ale terasei exterioare.

Îmi deschide portiera din dreapta, eliberându-mi mâna abia atunci când sunt așezată pe scaun, cu mica mea geantă în poală, apoi se urcă la volan, pornind motorul zgomotos al bolidului. Dar îndată ce mașina pleacă de pe loc, mâna lui o caută pe a mea, împletindu-și degetele cu ale mele și așezându-le pe pulpa acoperită de rochiță.

Îi simt atingerea caldă prin materialul subțire, arzându-mi pielea, făcându-mă să fierb cu fiecare secundă care trece. Coapsele mi se apropie, încercând parcă să oprească dorința ce mocnește în miezul meu, dar el îmi surprinde gestul și mă privește zâmbind.

Acea privire care spune tot ceea ce cuvintele nu pot și pe care acum o citesc atât de limpede. Dorință. Dorință pură, care mă excită cum nu a mai făcut-o nimeni.

Da, știu că este un lucru urât ceea ce spun acum, dar nici Paul nu a avut un efect atât de puternic asupra mea. Săruturile lui nu au fost niciodată atât de pasionale, ci blânde. Atingerile lui nu au fost niciodată atât de carnale, ci atente și gentile. M-a iubit și l-am iubit, dar acum trăiesc ceva total diferit, ceva ce nu poate fi controlat de minte, ci dorit de trup și de inimă. Ceva deosebit. O chimie pură care mă face să uit de lumea exterioară și să simt că suntem doar noi doi, așa cum a spus și el.

— Mai poți să aștepți până ajungem acasă? mă întreabă cu vocea scăzută și încărcată de dorință.

— Nu, răspund privindu-l în ochi, fără să îmi mai înfrânez gândurile mele fierbinți.

— Nici eu, șoptește, reîndreptându-și atenția spre drum, dar virând pe o altă stradă decât cea care ne-ar fi dus spre casa care se află la nici jumătate de oră distanță.

Degetele lui îmi mângâie piciorul, dar îmi fac marginea rochiței să îmi dezgolească și mai mult pielea, strecurându-se încet între coapsele mele. Apoi urcă mai mult și mai mult spre locul cald și umed ce anticipează momentul în care el mă va atinge.

Și o face, iar eu scap un geamăt rupt din dorința care crește necontrolat. Îl vreau mai mult ca orice, iar el pare la fel de nerăbdător când oprește mașina pe marginea unui lac, în apropierea unei păduri.

Își desface centura, apoi se năpustește asupra buzelor mele cu aceeași poftă arzătoare ca mai devreme, continuând astfel sărutul întrerupt în birou. Mă elibe-

rează de centura mea și mă cuprinde cu brațele, trăgându-mă ca pe un fulg în poala lui, cu genunchii de-o parte și de cealaltă a coapselor lui puternice. Îi cuprind fața cu palmele, apoi ceafa, lăsându-le să se piardă în părul lui moale și scurt, în timp ce palmele lui mari îmi strâng șoldurile și mă apasă cu locul meu sensibil peste întăritura din pantalonii lui.

L-am văzut în pantaloni scurți la piscină, dar niciodată nu am privit în această zonă, unde acum am impresia că există ceva enorm.

Limba lui pătimașă îmi gustă fiecare geamăt, iar zona privată în care ne aflăm îmi permite să mă manifest fără rețineri. Aici sunt ferită de privirile oricui m-ar putea judeca. Aici sunt doar eu cu el. La propriu și la figurat.

Îmi cuprinde unul dintre sâni cu o palmă, și după ce îmi desface fermoarul de la spate, îmi lasă umerii rochiei peste brațe, descoperind sutienul ce îmi acoperă sânii plini. Îi privește cu admirație câteva secunde, trecându-și încet degetele peste sfârcurile deja întărite, făcându-le să iasă în evidență prin materialul subțire, apoi coboară cu gura peste ele, umezindu-mi sutienul, dar și locul deja înfierbântat dintre picioare. Îndepărtează cupele, dezgolindu-mi pieptul și îmi savurează sânii ca și când ar fi mâncarea lui preferată. Fiori de plăcere îmi străbat tot trupul, făcându-mă să îmi las capul pe spate și să mă las cu totul în voia lui, plină de dorință.

Îmi strecor o mână printre corpurile noastre spre nasturii pantalonilor, descoperind astfel un penis gros

și lung, ce avea deja vârful umezit, ieșit din spatele boxerilor strâmți. Mă îndrept de spate, privindu-l fix în ochi, eliberându-mi sânii dintre buzele lui lacome, gem de plăcere când văd frumusețea care stă să iasă din boxerii lui negri. Capul rozaliu și fin este mult prea tentant ca să nu fie gustat, dar, din păcate, poziția în care sunt acum nu îmi permite să îl savurez așa cum mi-aș dori.

Îmi ridic ochii spre chipul lui Sebastian și citesc dorință pură și admirație, care mă copleșesc și mă fac să îl vreau în mine cât mai repede. Geme înfundat când mâna mea îi freacă încet membrul gros, moment în care își strecoară palma direct spre locul meu din ce în ce mai fierbinte, descoperindu-mi chiloții umeziți. Îi dă într-o parte și, după ce îmi tachinează clitorisul, smulgându-mi câteva gemete, mă pătrunde cu un deget de câteva ori, jucându-se cu corpul meu ce este la un pas de a exploda.

— Te rog, Sebastian, îi șoptesc, dorindu-mi să îmi ofere orgasmul după care corpul meu tânjește.

— Știu, iubire, spune încet, mușcându-mi încet unul dintre sfârcuri.

Alintul lui nu îmi scapă. Nu este un simplu „iubito", „scumpo", „frumoaso" sau „baby" folosite de aproape toți bărbații pe care i-am întâlnit, unele dintre ele fiind spuse îndeosebi atunci când partenerul nu își mai amintește numele tău, așa că trântesc un alint de acest gen, lipsit de sentimente sau obligații. Cuvântul spus de el pare mult mai personal, mult mai intim și deosebit. La fel ca momentul nostru. La fel ca bărbatul

acesta care mă face acum să dărâm toate zidurile rămase în prezența lui, dându-mi sentimentul că lângă el nimic rău nu mi se poate întâmpla, nimeni nu mă poate răni. Sper să nu mă înșel...

Mă ofer lui cu tot trupul și, după ce își lasă scaunul mai pe spate, mă ajută să mă ridic puțin, pentru a-și putea scoate membrul întărit, și apoi îl ține drept cu o mână în timp ce cu cealaltă îmi ghidează șoldurile să coboare. Îl simt umezindu-și capul umflat de labiile mele, frecându-se de punctul meu sensibil, apoi mă pătrunde încet, dându-mi ocazia de a mă acomoda cu „intrusul" mult prea gros pentru locul meu neatins de multe luni.

— Ești atât de strâmtă, spune cu vocea răgușită. Atât de dulce și strâmtă...

— Oh, Sebastian! exclam când el se adâncește și mai mult, iar pereții mei interiori par că se rup, făcându-mă să mă simt ca și când nu ar mai fi fost nimeni acolo vreodată.

— Ține-te de gâtul meu, îmi spune cu hotărâre, iar eu mă agăț cu brațele de el, lipindu-mi pieptul dezgolit de cămașa lui albă, în timp ce intră tot în mine, umplându-mă cu membrul impresionant.

Dar în singurul meu moment de luciditate din ultimele minute, niște cuvinte răgușite îmi ies printre buze:

— Prezervativ...

Mârâie printre dinți și împietrește.

— Nu am la mine, spune ridicându-și ochii spre chipul meu, privindu-mi buzele pe care le simt umflate din cauza săruturilor noastre.

Dorința e prea mare, iar mintea mea, prea învăluită în plăcerea pe care o simt acum și de care nu mă pot sătura, ca să mă opresc tocmai acum. Îl simt cum pulsează în mine, chiar dacă trupurile noastre sunt încremenite, dar alte cuvinte șoptite îmi ies printre buze.

— Nu vreau să mă opresc...

— Nici eu, spune apropiindu-și fața de a mea, sărutându-mă pe bărbie. O să am grijă, dar dacă vrei să ne oprim, trebuie doar să spui.

Dau din cap, pentru că abia mai pot să respir, cuvintele fiind un efort mult prea mare pentru mintea mea blocată pe membrul care continuă să pulseze în mine.

— Nu te opri, reușesc să șoptesc și e tot ce are nevoie să își înceapă asaltul.

Fața lui este pierdută în scobitura gâtului meu, lingându-l și sugându-l, apoi își ridică privirea spre mine și ne pierdem unul în ochii celuilalt, în timp ce el se adâncește tot mai mult. Începe să își miște șoldurile, ghidându-le și pe ale mele astfel încât să îi vin în întâmpinare. Conduce acest dans într-un ritm tot mai fierbinte și tot mai rapid, ducându-mă pe culmi și mai înalte, ametită de dorința cu care mă învăluie. Mă simt neputincioasă în brațele lui și mă predau captivă buzelor sale umede care le regăsesc pe ale mele, sărutându-mă cu o nevoie mistuitoare de a exploda împreună.

Momentul meu vine destul de repede, dar în forță, luându-mă pe nepregătite ca un cutremur ce îmi face tot corpul să vibreze în brațele lui.

— La dracu'! mârâie printre dinți. Te simt, iubire, mai spune, intensificându-și și mai mult pătrunderile, apoi iese din mine și își dă drumul pe abdomenul meu dezgolit, chiar sub marginea ridicată a cămășii.

Îmi lipesc fruntea de a lui și rămânem nemișcați, în timp ce inimile noastre își liniștesc bătăile zgomotoase, fiind singurele sunete din jurul nostru, acum că gemetele de plăcere s-au risipit în aerul întunecat al nopții. După câteva minute îmi fac curaj să îl privesc, dar ochii lui îngrijorați îmi dau un sentiment de liniște.

— Ești bine? mă întreabă încet, iar eu aprob din cap, zâmbindu-i slab.

Apoi îmi cobor privirea spre marginea rochiei, care s-a lipit de abdomenul lui.

— Mi-ai murdărit rochia. Băiat rău ce ești! spun încet gluma, încercând să evit ca atmosfera să devină ciudată.

Dar chipul lui blând îmi să un sentiment plăcut, iar ochii lui îmi cercetează buzele, pe care le atinge cu degetul mare, conturându-le încet, apoi obrajii, nasul, făcându-mă să mă pierd din nou în albastrul acela hipnotizant și liniștitor.

— Orice băiat rău are nevoie de o fată bună, răspunde șoptit.

Capitolul 11

Posesivitate

Sebastian

Lumea mea s-a oprit în loc, cu ea în brațele mele.

Nici în cele mai erotice vise nu mi-am imaginat că poate să fie atât de bine, atât de unic. Mi-am dorit să se întâmple, să am ocazia să mă pierd în ea, am visat de sute de ori un astfel de moment, dar realitatea m-a luat prin surprindere și mi-a oferit o experiență cu adevărat unică, chiar dacă mașina nu era cel mai potrivit loc, limitându-mi astfel fanteziile pe care le-aș fi pus în practică dacă eram în patul de acasă. Dar nu am mai putut aștepta. Nici nu mă puteam concentra la condus, dorindu-mi să rămân în oaza noastră de intimitate cât mai mult, până când mirajul s-ar fi risipit, iar eu aș fi pierdut-o din nou.

Nici după ce pornim din nou la drum spre casă, nu îmi vine să cred că s-a întâmplat. Tot drumul îi țin mâna strânsă în a mea, pentru a rămâne ancorat în această realitate incredibilă. Nu vreau să îi mai dau drumul.

Știu că lucrurile nu sunt simple, mai ales pentru noi doi, și nu pot considera că din clipa asta vom avea o viața liniștită și fericită, chiar dacă alături de ea așa ar fi, mai ales dacă aș putea să o duc departe de cei care o vor singură și văduvă pentru tot restul vieții.

Însă nu știu ce simte ea. E liniștită și privește în față drumul aproape gol, dar ceea ce s-a întâmplat între noi, reacția ei, gemetele ei dulci m-au surprins, pentru că niciodată nu am crezut că ea mă va vrea în acest fel. Nu știu care îi sunt așteptările și ce vrea mai exact de la mine. Nici nu știu dacă își dorește aceleași lucruri ca mine, dar intenționez să aflu. Momentan sper că nu vrea să fugă. Iar ăsta este adevăratul motiv pentru care nu îi dau drumul la mână până nu parchez mașina în fața casei mele.

Cobor repede, dar până ajung în dreptul portierei din dreapta, ea deja s-a dat jos. Are în mâinile fine mânerul gentuței mici, pe care o ține de parcă are acolo întreaga avere. *E emoționată.* Mă opresc în fața ei și o privesc câteva clipe, nepăsându-mi că ne poate vedea cineva. Este trecut de două noaptea și, pentru binele lor, vecinii mei ar face bine să își vadă de treabă. Eu îmi văd de femeia frumoasă care stă în fața mea, așteptând ca eu să spun ceva, în afară de a o privi cu un zâmbet în colțul gurii.

Zâmbesc pentru că razele lunii îi ating șuvițele de păr blond, făcându-le să strălucească, iar rujul nude este întins pe lângă buzele apetisante. E perfectă.

— Ești atât de frumoasă... șoptesc scurt, nedorind să o sperii cu toate gândurile mele.

Nu o las să îmi răspundă, nici nu are ce, căci o iau de mână, conducând-o în casă.

— Poate că ar trebui să mă duc la mine, spune ea încet, îndată ce ușa se închide în spatele nostru, dar cuvintele ei mă fac să mă întorc cu fața spre ea.

E atât de aproape, încât trebuie să își lase capul pe spate pentru a mă privi, chiar dacă poartă o pereche de pantofi cu toc înalt și ai dracului de sexy, meniți să mă amețească și mai tare.

— Nu.

E tot ce spun. Simplu, relaxat, dar autoritar. Apoi continuu să o trag după mine spre canapea, așezând-o cu grijă, după ce îmi pun mâinile pe brațele ei, pentru a verifica dacă îi e frig. Toamna a început să își spună cuvântul, iar ea poartă o rochie cu mânecă scurtă, cam subțire pentru temperaturile reci ale acestei ore din noapte.

Eu sunt fericit după ceea ce s-a întâmplat în ultima oră, însă ea încă pare confuză, iar acum nu știu cum să reacționez. Sunt în fața ei, pe vine, dar nu mă pot abține să îi depun un sărut pe frunte, înainte de a mă ridica.

— Îți aduc ceva de băut?

— Apă, te rog.

— Ai brațele reci, mai adaug. Vrei să aduc și ceva de îmbrăcat mai gros?

— Nu, sunt bine, încearcă ea să mă liniștească cu un zâmbet.

Așa că mă duc repede în bucătărie, iau două sticle mici de apă și mă întorc la ea, așezându-mă pe canapeaua unde am lăsat-o, aceeași canapea unde acum ceva timp ne uitam amândoi la filme. Doar că acum nu mă așez în capătul opus, ci lângă ea, cu un picior sub mine și întors în direcția ei. Îi întind sticla de apă, după ce îi desfac capacul, iar pe a mea o las pe masa scundă din față.

Niciunul nu spune un cuvânt, doar ne privim în ochi, în timp ce în jurul nostru ceva începe din nou să fiarbă.

— Eu nu regret, îi spun încet, dorind să o asigur de ceea ce simt, pentru că nu vreau să aibă o altă impresie.

Nu sunt cel mai priceput la exprimarea sentimentelor. Sunt un rus cu sânge rece, cum îmi spun prietenii, și tratez totul cu austeritate. Doar că alături de ea sentimentele mele capătă cu adevărat culoare și îmi doresc să fiu mai bun. Pentru ea. Doar pentru ea.

— Eu sunt încă confuză, îmi spune zâmbind vag, dar mărturisirea ei sinceră mă bucură.

Mă apropii de ea și o iau în brațe, iar Marushka mea se lasă moale în îmbrățișarea caldă.

— De ce ești confuză? o întreb încet, cu buzele lipite de părul ei moale.

— De ceea ce s-a întâmplat, răspunde calmă. Încă nu îmi vine să cred ce am făcut.

— Nici mie. Dar, cum am spus, nu regret.

— Nici eu, spune după câteva secunde în care inima mea cred că nu a mai bătut. Însă nu știu cum să mă port acum în preajma ta.

— Eu zic că te porți destul de bine, spun strângându-mi și mai tare brațele în jurul ei, dându-i de înțeles că e de ajuns faptul că nu mă refuză. Și, dacă ai vreo dilemă, sunt aici să te ajut sau să îți fac sugestii. De exemplu acum, spun pe un ton nevinovat, dar evident fals, ai putea să îți așezi palma pe pieptul meu, apoi să îți ridici privirea spre mine și să mă săruți.

O simt cum zâmbește, apoi își așază palma pe care o avea în poală pe pieptul meu și își ridică chipul senin spre mine.

— Așa? întreabă ea zâmbind.

— Ești pe drumul cel bun, Marushka, răspund, dar îmi opresc dorința de a mă apleca spre ea pentru a-mi lua sărutul așteptat, pentru că vreau să o văd pe ea inițiindu-l.

Își ridică buzele lipindu-le de ale mele, dar mai departe preiau controlul, sărutând-o cu aceeași poftă deja caracteristică săruturilor noastre. O sărut îndelung, minute întregi, trăgând-o din nou în poala mea așa cum am făcut în mașină. Maria începe să își miște șoldurile invitându-mă să o regăsesc, iar eu sunt mai mult decât fericit să accept ceea ce îmi oferă. Ridicându-mă cu ea în brațele mele, urc cu atenție scările la etaj, spre dormitorul meu, iar acolo o așez cu grijă pe pat, cuibărindu-mă între picioarele ei fine. Mă împing cu întăritura în ea, făcând-o să icnească de dorință, și, chiar dacă am intenția de a nu mă grăbi, nu am idee când fac ca hainele de pe ea să dispară, lăsând-o goală sub mine, în timp ce eu sunt aproape complet îmbrăcat, doar cu pantalonii desfăcuți. Mâna ei este deja în boxerii mei, peste membrul întărit, frecându-l cu podul palmei, în timp ce eu mă delectez cu sânii ei plini, gustând sfârcurile întărite și dulci. Sărutările mele coboară spre abdomen, apoi mă așez comod între coapsele ei, decis să gust din fructul oprit.

Este udă, sensibilă și foarte, foarte gustoasă. Îi ating delicat clitorisul cu vârful limbii, masându-l ușor,

apoi devin mai avid și o gust cu buzele, sorbindu-i sucul de care devin dependent. Gemetele ei de plăcere mă încurajează să o pătrund cu două degete, pe care le mișc tot mai repede în miezul ei fierbinte, acompaniindu-le cu limba care îi apasă în același ritm bumbul sensibil.

Tot corpul ei răspunde la atingerile mele, bucurându-mă că este atât de receptivă la ceea ce îi ofer.

— Uită-te în ochii mei, Marushka, îi spun cu hotărâre când simt că orgasmul ei se apropie. Și strigă-mi numele când îți dai drumul.

— Oh, Doamne, geme ridicându-și cu un efort colosal capul de pe pernă, pentru a se conforma ordinului meu.

Are buzele întredeschise și pot vedea plăcerea din ochii ei, dar și efortul pe care îl depune pentru a-mi menține privirea. Mă vede când o pătrund cu limba, revenind apoi pe bumbul dulce, lăsând degetele să o satisfacă așa cum tot corpul ei îmi cere. Apoi las o gură de salivă să se scurgă peste labiile ei, iar Maria trage adânc aer în piept, vizibil aprinsă de gestul meu erotic. Apoi îmi lipesc din nou gura flămândă de acel loc delicios, continuându-mi festinul.

— Sebastian... spune cu vocea tremurândă, atenționându-mă de momentul iminent. Oh, da! Sebastian!

Închide ochii strâns timp de două secunde, apoi îi redeschide uimită de efectul orgasmului care îi cutremură corpul lipit de buzele mele. Cred că are unul dintre cele mai lungi orgasme din câte am întâlnit, convulsiile ei aducând valuri de suc delicios peste buzele mele care se bucură de fiecare strop.

Capul îi cade pe spate când se liniștește, iar eu îmi dau jos repede restul hainelor de pe mine și revin deasupra ei gol și extrem de excitat.

Îmi lipesc buzele de ale ei, sărutând-o cu nerăbdare, fiindu-mi deja dor de limba ei jucăușă.

Sunt din nou egoist și îi cer mai mult.

— Vreau să te simt din nou fără prezervativ, îi șoptesc. O să am din nou grijă, dar după ce te-am avut fără plastice între noi, nu știu dacă mai pot altfel.

Se uită atentă la mine, apoi spune cu subînțeles:

— Și dacă nu o să ai atât de multă grijă pe cât crezi?

Știu că se gândește la o eventuală sarcină, pentru că metoda mea este destul de riscantă și poate am lăsat-o deja însărcinată, dar ea nu știe că aș fi cel mai fericit om dacă ar deveni mama copilului meu. Și este prea curând să îi mărturisesc tot ceea ce simt eu pentru ea.

— O să am și după aceea grijă, Maria. Întotdeauna o să am grijă de tine.

Își dă ochii peste cap, un pic ironică, dar eu o pedepsesc intrând în ea tare și destul de adânc, luând-o prin surprindere și făcând-o să scape un geamăt scurt și ascuțit.

— Ăsta nu este un joc pentru mine, Marushka, spun cu seriozitate, ieșind din ea și intrând tot adânc, dar la fel de dur. Știu că poți să ai grijă de tine, continuu, intrând din nou în ea, mișcându-mă la fel de adânc și la fel de dur, pentru a puncta ceea ce îi spun. Dar îmi place să am grijă de tine și am să o fac mereu.

Nu aștept niciun răspuns din partea ei, nici nu îi dau ocazia, pentru că îi acopăr gura cu a mea, sărutând-o ca

un om care și-a primit șansa vieții. Pentru că așa mă simt acum având-o pe ea lângă mine și mi-aș dori să am această șansă pentru tot restul vieții mele, și să am ocazia să îi arăt de fiecare dată când de mult înseamnă pentru mine.

Sărutările noastre, atingerile pline de dorință, pătrunderile adânci și tot mai rapide îi aduc un nou orgasm, acompaniat de gemete și numele meu strigat printre buzele înroșite. Momentul este atât de erotic și plin de pasiune, încât sunt luat de val și aproape uit să mă retrag când orgasmul meu mă lovește ca un tanc, dar reușesc să ies din ea în ultima clipă și să îmi dau drumul pe abdomenul ei, stropii albicioși ajungând până aproape de sânii ei mari.

Mă desprind încet de buzele ei gustoase și mă ridic în genunchi între picioarele ei, admirându-mi capodopera. Goală, în patul meu, cu buzele roșii și sfârcurile încă ridicate, iar corpul îi este acoperit de sămânța mea, dându-mi sentimentul că ea este cu adevărat femeia mea. Este superbă.

* * *

Maria

Corpul meu trece prin senzații nemaiîntâlnite. Mintea mea o urmează îndeaproape, pe un drum al pierzaniei și al nebuniei. Pentru că așa simt acum, când realizez că mi-am pierdut de tot controlul în prezența lui. Și nu doar controlul, ci și conștiința. Dar... mi-a plăcut. La nebunie!

Sebastian mi-a oferit cele mai puternice orgasme din viața mea, prin stilul lui dur, dar extrem de pasional. Nu am simțit că fac sex, ci dragoste, iar sentimentul acesta mă face acum să fug de lângă el, de teamă că încep să simt ceva ce nu trebuie.

Dar am depășit de mult limita lucrurilor nepermise, din clipa în care i-am răspuns la primul sărut sau la al doilea...

Însă acum, văzându-i trupul de zeu gol între picioarele mele, privindu-mă de sus și admirându-mi corpul acoperit de sămânța lui, mă simt în continuare dorită și fără niciun regret pentru ceea ce s-a întâmplat între noi. Dacă ar fi să o iau de la capăt, aș face exact la fel, pentru că alături de Sebastian am ajuns să savurez fiecare clipă la maxim și să experimentez plăceri cum nu îmi amintesc să o fi făcut vreodată cu atâta intensitate.

Iar acum acest zeu stă între coapsele mele, cu o privire de parcă ar vrea să o ia de la capăt.

— Nu ai idee cât ești de frumoasă, spune încet.

— Nu, nu prea am idee.

— O să îți spun eu până o să îți intre în cap, mai zice, înainte de a sări din pat. Nu te mișca, îmi ordonă înainte de a ieși din dormitor, ducându-se la baie, de unde vine după câteva secunde cu un prosop ud și cald, cu care începe să îmi curețe corpul.

— Ești foarte atent.

— Așa trebuie să mă port cu tine.

— Cu atenție?

Își ridică privirea spre mine, iar după ce termină se lungește pe pat trăgându-mă la pieptul lui.

— Ești foarte prețioasă pentru mine, Maria, zice cu sinceritate în glasul gros. Mai mult decât crezi.

— Vorbești de parcă mi-ai ascunde ceva.

— Poate că îți ascund, dar pentru binele tău. Însă promit că într-o zi, sper eu foarte curând, să le afli.

— De ce nu îmi spui acum?

— Pentru că nu le-ai înțelege și te-ar speria. Și nu vreau să fac asta. Îmi place să te am aproape.

— Nu îmi plac secretele... spun încet, cu dezamăgire că nu reușesc să aflu nimic de la el.

— Nici mie. Dar avem nevoie de timp, iar când o să fii pregătită, îți voi spune.

Nu am cea mai plăcută stare în timpul discuției noastre și nici după aceea, însă în foarte scut timp el mă trage spre baie, pentru a face un duș înainte de culcare, unde mă sărută la fel de pătimaș ca până acum, făcându-mă să uit mica noastră conversație.

Sub apa caldă mâinile noastre își regăsesc locurile preferate pe corpul celuilalt și sfârșim prin a face din nou sex în cabina mare a dușului. Dar nu e sex, ci dragoste, pentru că așa se simte, la fel de intim ca și alintul lui „iubire".

Întorși în dormitorul mare, mă așez lângă el pe pat, lăsându-mă cuprinsă de brațele groase și calde. Dar pentru prima dată după multe ore, conștiința mea pare că se trezește, venind peste mine cu toate afirmațiile șocante.

Urmează să dorm în același pat cu el.

Nu am mai dormit cu altcineva decât cu soțul meu, de peste trei ani.

Soțul meu a murit acum câteva luni, iar eu tocmai m-am culcat cu prietenul lui.

Mi-a plăcut atât de mult să îl simt în mine gol, încât am acceptat să o facem fără prezervativ.

Mâine s-ar putea să dispară și să îl mai văd peste o lună sau chiar deloc.

Sunt o curvă care și-a tras-o cu prietenul soțului decedat și care va trebui să ascundă asta pentru tot restul vieții, dacă nu vrea să fie alungată cu pietre din oraș.

Sar ca arsă din pat, trăgând după mine singurul cearșaf care ne acoperea și pe care îl înfășor rușinată în jurul meu, ascunzându-mi rușinată corpul gol.

Dumnezeule... Ce am făcut?

Îmi trec o mână prin păr, în timp ce strâng bine cearșaful mătăsos pe lângă corp. Abia aud cuvintele lui și cu greu sesizez că este deja lângă mine, încercând să îmi găsească privirea.

— Maria, ce s-a întâmplat? Maria?

E îngrijorat. Cine nu ar fi? Mă port ca o nebună, dar nu doar acum... Mă port astfel mereu în preajma lui. Ochii albaştri în care mă pierd pentru o secundă sunt tulburi, dar mă ajută să îmi găsesc echilibrul în momentul prezent, pentru că mintea mea a fugit spre două momente din trecut, ce nu își găsesc semnificația: primul când l-am văzut prima dată în club, iar al doilea este o secvență din seara nunții mele, când am dansat împreună.

De ce acele momente îmi bântuie mintea în clipa asta?

Pentru că și atunci, ca și acum, m-am pierdut în acești ochi...

Observând că nu sunt capabilă să scot un cuvânt printre buzele înghețate, mă lipește de pieptul lui, amintindu-mi de clipa în care m-a luat în brațe pe aeroportul din Budapesta, făcându-mă să mă simt în siguranță. Azi are același efect.

— Nu îți face griji. O să fie bine, dar nu fugi de mine, te rog.

Încerc să nu fug. Încerc să înțeleg de ce m-am lăsat purtată de val atât de departe, dar nu pot. Acum doar căldura corpului lui Sebastian e tot ce îmi face inima să bată și presimt că acest moment se va alătura celor menționate mai sus.

Depun eforturi colosale să ignor toate semnalele conștiinței mele de mai devreme. Mă voi ocupa de ele mâine. Acum vreau să dorm, vreau să uit de tot ce e în jurul nostru și să mă cuibăresc în locul cald și liniștit pe care el mi-l oferă.

Sebastian mă ridică din nou în brațe, așezându-mă pe pat, dar vine lângă mine și continuă să mă țină ca pe un copil speriat la pieptul lui.

Nu am mai dormit niciodată goală în pat cu un bărbat, Paul preferând mereu să poarte pijama, făcându-mă și pe mine să îmi acopăr corpul. Însă Sebastian pare că preferă să rămânem amândoi goi, simțind pielea lui caldă lipită de a mea și degetele care îmi mângâie spatele neîncetat, minute lungi, până când reușesc să cad într-un somn adânc.

Capitolul 12

Agonie

Maria

Mi se pare ciudat ceea ce trăiesc acum. E un sentiment de euforie, de normal, însă totul pare a fi liniștea premergătoare furtunii. Mă simt protejată alături de el, dar pare că zidul construit în jurul nostru este dintr-un cristal foarte subțire și în fiecare clipă încerc să anticipez când totul o să se spargă în milioane de bucățele.

Păşesc pe un teren minat, iar fiecare pas alături de Sebastian poate fi ultimul.

Din acest motiv sunt extrem de precaută, și când sunt cu el, dar și singură, de teamă să nu spun ceva care să scoată la iveală ceea ce se întâmplă între noi de aproape o lună.

Carina este singura care bănuiește ceva, însă am rugat-o să nu pună întrebări până când nu sunt eu pregătită să vorbesc. Așa că nimeni nu știe ce s-a întâmplat în acea noapte după club, cum nimeni nu știe ce s-a petrecut în zilele care au urmat.

Eu și Sebastian suntem aproape de nedespărțit. Dormim împreună aproape în fiecare noapte, de obicei la el, de teamă să nu avem parte de vreo vizită surpriză în casa mea din partea rudelor sau a prietenilor. În schimb, la el nu vine nimeni, din câte susține el. Și a

avut dreptate, casa lui devenind astfel refugiul aventurii noastre și a atingerilor vinovate.

Prima dimineață a fost ciudată... Eram amândoi intimidați de ceea ce gândește celălalt, însă el a fost primul care a spart gheața, luându-mă în brațe pe neprecătite după ce am ieșit din duș și mi-a șoptit cât sunt de frumoasă și cât de mult i-a plăcut să doarmă alături de mine. Nu mi-a dat drumul până când corpul meu nu s-a relaxat, iar palmele și-au regăsit locul pe talia lui. Mi-a zâmbit, m-a sărutat și mi-a înșirat planurile pe care le avea cu mine pentru weekend. Primul pas a fost să mă duc rapid acasă să îmi iau niște haine, apoi am lenevit amândoi pe marginea piscinei, cu câte o carte în mână. Am făcut dragoste în apă și din nou folosesc acest cuvânt pentru că a fost mult prea intens pentru a fi numit sex. Dar cred că voi încerca să folosesc cuvântul „sex" pentru că nu vreau să mă gândesc în acest moment la sentimentele care înfloresc în mine mai repede decât mă așteptam și care mă fac cu adevărat să îmi fie frică.

Mi-e frică de iubire...

Așa că am făcut sex în piscină, sperând că nu ne văd vecinii din vila alăturată, după care am mers din nou în dormitor, unde am dormit câteva ore, apoi am luat-o de la capăt cu noi partide de sex.

Este fenomenal. Sexul. El. Sexul cu el.

Are un stil ușor dominant, puțin mai dur decât ceea ce am trăit eu până acum, dar în același timp poate să fie și foarte senzual. Ador când este deasupra mea, mare și puternic, dominându-mă cu umerii lui lați, și se înfige în mine prin mișcări dure și adânci. Dar în același timp

mă pierd în marea albastră a ochilor lui, care îmi stimulează fiecare celulă a corpului doar privindu-mă. În timp ce mă pătrunde în ritmul lui puternic, mă sărută cu o senzualitate delicioasă, care îmi face imediat degetele de la picioare să se îndoaie, iar orgasmul să mă lovească puternic.

De o lună trăiesc în acest Rai ascuns. Și nu vreau să mai plec.

Ne-am găsit refugiul unul în celălalt, chiar dacă nu am vorbit prea mult despre asta. Paul este adus câteodată în discuție, dar sub forma unor amintiri plăcute și nu pentru a ne da stări de regret sau vinovăție. Cu toate astea, simt că amândoi suntem precauți când vorbim despre el.

Nimeni nu a pomenit despre sentimente, nu am vorbit despre viitor, pentru că este evident că o discuție serioasă ne-ar aduce nori deasupra capului, așa că ne bucurăm de fiecare clipă ca și când ar fi ultima. Sau cel puțin eu asta fac. Sunt încă lucruri nespuse între noi, secrete, din ce mi-a spus el, dar chiar și cu ele, pentru prima dată după mult timp, am început să sper din nou. Să sper că o să fie bine.

Aici, în Raiul meu ascuns, este bine.

* * *

Sebastian

Sunt cele mai frumoase săptămâni din viața mea. Menirea mea este să adorm și să mă trezesc alături de ea.

Aș zice că viața mea acum este perfectă, dar știu că nu este așa. Pășim pe un strat subțire de gheață și, dacă eu sunt extrem de fericit că o am alături, ea încă pare să aibă rețineri. Poate din cauza lui Paul, poate din cauza mea... Nu știu. Tot ce știu este că Maria nu are cum să fie la fel de îndrăgostită ca și mine. Timpul nostru împreună a fost prea scurt pentru ca ea să nutrească astfel de sentimente, mai ales după drama trăită acum câteva luni.

Sunt fericit alături de ea, însă de fiecare dată când o las singură, mă gândesc dacă ea plânge după Paul, cerându-i iertare pentru ceea ce i se întâmplă alături de mine. De fiecare dată când o văd mai obosită și îmi pare supărată, mă aștept să îmi spună că totul este o greșeală și că ea încă își iubește soțul decedat prea mult, ca să mai continue povestea noastră.

Așa că prețuiesc fiecare moment alături de ea, sperând la o viață întreagă împreună, dar așteptându-mă la un final în orice clipă.

Și chiar dacă încerci să fii realist și știi că se poate întâmpla oricând așa ceva, niciodată nu ești cu adevărat pregătit pentru clipa în care totul ia sfârșit, și inima ta se transformă în cenușă.

O zi normală de marți. Sunt în culmea fericirii fiindcă azi i-am promis Mariei că îi pregătesc o friptură de vită perfectă, așa cum am învățat de la bunicul meu și cum nu am mai gătit pentru nimeni altcineva. Săptămâna trecută a fost plecată două zile la Paris, apoi am petrecut weekend-ul împreună, iar acesta este

modul prin care vreau să îi arăt că mă bucur să o am din nou lângă mine.

Să fac o paranteză, a fost un weekend superb, cu ploaie afară, dar mult sex în casă, citit până târziu împreună sau vizionat filme la tv, iar eu am fost la un pas să îi spun că o iubesc. M-am abținut cu greu, de teamă să nu o sperii, dar sper ca timpul petrecut împreună să o facă și pe ea să simtă la fel, iar pe mine, destul de încrezător să îi pot mărturisi. Câteodată am impresia că ea încă mă vede ca rusul mare și serios, de multe ori taciturn, dar este doar o mască în spatele căreia eu urlu tare cât de mult o iubesc.

Așadar, după aceste zile minunate, a reînceput o nouă săptămână obositoare atât pentru mine, cât și pentru ea la birourile noastre, abia având timp să facem schimb de câteva mesaje pe parcursul zilei. Lipsa de comunicare dintre noi mă face să îmi fie și mai dor de ea, pentru că acum m-am obișnuit să îi aud vocea la telefon în fiecare zi sau să facem schimb de mesaje vorbind despre toate nimicurile, de la ce mănâncă fiecare la masa de prânz, până la ce film vedem în seara respectivă.

Îmi imaginez că așa se comportă un cuplu normal, dar noi nu ne putem considera unul, deoarece încă avem limite, limite care mă deranjează, și mi-aș dori să le depășim mai repede. Noi nu putem să ieșim la o cină sau în orice loc public, pentru că nu vrem să fim văzuți împreună. Cel puțin asta mi-a dat de înțeles Maria, care nici măcar prietenei ei Carina nu i-a povestit despre noi.

M-a deranjat când mi-a cerut să păstrez secretul, făcându-mă să mă simt ca un prost pe care îl ține ascuns, însă supărarea mi-a trecut când am reușit să înțeleg și punctul ei de vedere, pentru că ea încă are nevoie de timp să înțeleagă ceea ce se întâmplă între noi. Ea nu cunoaște sentimentele mele și probabil vede relația aceasta ca fiind una pur sexuală, bazată pe chimia nebună care există între noi. Dar sper ca în timp să vadă lucrurile altfel și să o fac să se îndrăgostească de mine.

Așadar am acceptat să fiu secretul murdar pe care ea îl are și care, foarte probabil, o face să se simtă destul de vinovată față de cei din jur și... față de cei din pământ.

Oftez și mă concentrez pe carnea perfect asezonată pe care intenționez să o pun pe grătarul electric îndată ce ajunge și ea. Este aproape ora opt seara, iar Maria m-a anunțat că o să mai întârzie, așa că stau relaxat în fața televizorului. Când aud ușa de la intrare, sunt surprins că a ajuns mai devreme și mă ridic repede pentru a-mi primi în brațe frumusețea.

Doar că tot corpul îmi îngheață când în holul de la intrare o văd pe Eva.

Toată un zâmbet, îmbrăcată într-o rochiță albă, scurtă și decoltată, cu cracii lungi evidențiați de o pereche de cizme strălucitoare și multe pietricele de la Saint Laurent. Vine direct spre mine, agățându-se cu brațele de gâtul meu.

— Mi-a fost dor de tine, frumosule! îmi spune cu o sinceritate care mă dezarmează, dar mai mult mă ia prin surprindere.

— De când?

Ignoră faptul că o iau peste picior, dar cum îmbrățișarea ei se lungește tot mai mult, devenind inconfortabilă pentru mine, o dezlipesc cu delicatețe, căutându-i ochii perfect machiați și abia vizibili printre genele false mult prea dese.

— Nu fi rău, mă ceartă, țuguindu-și buzele roșii, care parcă nu erau așa cărnoase ultima dată când erau în jurul membrului meu. Chiar mi-a fost dor de tine.

— Ce cauți aici, Eva? o întreb, încercând să mă desprind de tot de ea, dar parcă are brațele de caracatiță și se trage și mai aproape.

— Ți-am spus că o să te caut când o să mă întorc în țară. Ultima dată când am venit, ai fost mult mai primitor, zice ridicând o sprânceană, reproșându-mi astfel comportamentul meu rece de azi.

Dar ea nu știe și nici nu trebuie să știe motivul schimbării mele.

Nu pot să vorbesc cu superficialitate despre povestea mea și a Evei. Am fost o pereche perfectă în ochii multora, chiar dacă eu preferam ca relația noastră să fie cât mai privată. Însă ea era o persoană mult prea dornică de atenție, mai ales din cauza carierei ei, iar asta devenise prea obositor pentru mine. Cred că am iubit-o în felul meu, ea la fel, dar nu am simțit niciodată cu ea ceea ce simt cu Maria. Nici măcar nu a egalat ce am simțit legat de Maria din prima clipă când am văzut-o pe aceasta în clubul meu, înainte ca Paul să se dea la ea.

Dar cu Eva a fost ceva distractiv, care s-a terminat la puțin timp după nunta femeii pentru care simțeam ceva interzis. Din respect pentru Maria, am venit singur la nunta ei, iar asta a supărat-o pe Eva destul de mult, dorind să nu lipsească la un asemenea eveniment cu multă lume, unde ar fi putut să își etaleze noua rochie sau noile bijuterii, dar mai ales statutul de vedetă internațională ce tocmai devenise. Nu e ca și când ea îmi cunoștea prietenii, cel puțin nu atât de bine cât să fie lezată că nu era prezentă la nunta unuia dintre ei.

Soarta a făcut ca filmările ei să o ducă pe un alt continent, iar eu am profitat de moment pentru a pune punct relației, însă la câteva luni după aceea, când s-a întors în București pentru o săptămână, nu am avut motiv să o refuz, așa că ne-am petrecut câteva nopți în același pat, în apartamentul meu sau la ea acasă. Nu în această casă, achiziționată recent și de care ea nu știa...

— De unde ai aflat adresa asta?

— Dacă îmi dai un sărut îți spun.

— Lasă vrăjeala, Eva, și spune-mi.

— Dă-mi un sărut și îți spun lucruri pe care nici tu nu le știi, chiar dacă ar trebui.

Mă încrunt. Deodată, inima îmi bate mai tare, gândindu-mă la Maria și la o eventuală asociere între noi doi, acesta fiind singurul secret pe care îl avem față de toți ceilalți. Am evitat să ieșim împreună, dar dacă cineva ne-a văzut, iar ea a fost sau avea să fie pusă într-o situație penibilă din acest motiv?

Împins de curiozitate și de grijă, îmi lipesc cast buzele de ale Evei, însă spre ghinionul meu nu scap atât de ușor pe cât speram, pentru că aceasta insistă pe sărut și își freacă apăsat buzele de ale mele.

Mârâie când vede că nu îi răspund și că încerc să o desprind de mine.

— O să vrei să mă fuți după ce îți spun ceea ce am aflat, Sebastian, zice amenințătoare. Așa că sărută-mă dracului ca la carte și o să vezi că merită informația pe care ți-o voi da.

Blocat de cuvintele ei, cedez. Nervos și intrigat de faptul că deține o informație atât de importantă, aprofundez sărutul. Știu că nu e bine, la dracu', nici nu îmi place, dar o fac, pentru că în ziua de azi, mai ales în lumea mea, informația este totul. Iar Eva știe că nu se poate juca cu mine și că ar fi foarte rău pentru ea dacă ar face-o, așa că sper din suflet să merite informația ei pentru costul exagerat pe care îl plătesc acum, lăsându-mi buzele menite doar pentru Maria să o atingă pe fosta mea iubită.

Limba îmi pătrunde dur în gura ei, iar aceasta se prinde de gâtul meu, lipindu-se toată și gemând enervant printre buzele noastre. Deja mi-e silă de mine și vreau să o dezlipesc de corpul meu, care nici nu tresare la atingerile ei, și simt că ceva nu este în regulă și că mai este cineva în încăpere.

Îmi deschid ochii și o văd.

Inima mi se oprește.

Ochii ei sunt înlăcrimați, iar eu simt cum tot stomacul mi se strânge și sunt pe punctul de a vomita peste Eva și sărutul ei. Dar privirea Mariei mă omoară pe loc, cu durerea care se citește pe chipul ei.

Nici nu realizez când o împing pe Eva și pornesc pe Maria, care în același timp face cale întoarsă și iese din casă, trântind ușa în graba ei.

— Maria! strig după ea, dar degeaba, pentru că nu se întoarce, așa că fug pentru a o prinde din urmă.

Pe lângă noi, niște vecini parchează mașina și încep să coboare cu mic, cu mare, cu cățel și purcel și cei doi copii ai lor, uitându-se la noi ca la o piesă de teatru. Maria îi salută, semn că îi cunoaște, dar eu nu dau doi bani pe ei, mărindu-mi pașii pentru a o prinde din urmă cât mai repede.

— Maria, așteaptă! strig din nou, fugind de data asta, prinzând-o de braț și întorcând-o cu fața spre mine la doar câțiva metri distanță de casa ei.

Privirea ei are puterea să mă omoare pentru a doua oară în ultimele două minute, doar că acum o face cu răceala din ochii căprui, dar încă înlăcrimați.

— Vreau să mă lași în pace, zice dur, lovindu-mă în inima care îmi bate precum cea a unui iepure înainte de execuție.

— Iar eu vreau să mă asculți, zic la fel de dur, luând-o din nou de brațul din care s-a eliberat forțat și ducând-o spre casă.

— Nu am ce să mai ascult, Sebastian. Imaginile fac cât o mie de cuvinte, nu așa se spune?

— Ai înțeles greșit. Nu este nimic între mine și Eva. Deschide ușa dacă nu vrei să afle și vecinii tăi povestea, îi ordon printre dinți, iar ea scoate cheile casei.

— Sunt și vecinii tăi.

— Doar că pe mine mă doare în cur de ei.

În secunda în care ușa se închide în spatele meu, ea intră în living dându-și jos sacoul albastru și rămânând într-o bluză albă ce îi evidențiază pieptul generos și o fustă neagră strânsă pe șolduri. E de ajuns să mă uit la ea o secundă și corpul meu să se trezească în ciuda situației urâte în care mă aflu.

Acesta este efectul ei asupra mea. Mereu l-a avut, atât asupra corpului, dar mai ales a inimii, care acum îmi bate ca nebuna.

Nu vreau să o pierd.

— Repet, spun încercând să îmi recapăt calmul. Nu mai este nimic între mine și ea. M-am trezit cu ea în casă...

Sunt oprit brusc de o mână care se ridică în aer între noi doi și mă reduce la tăcere. Degetele îi tremură și mi-aș dori ca palma aia mai degrabă să îmi lovească obrazul, decât să mă oprească din a-i explica că Eva nu înseamnă nimic pentru mine.

— Tu spui că nu mai este nimic între voi, vorbește cu seriozitate și o răceală care îmi dă fiori, dar ai tot rujul ei roșu pe buzele tale, Sebastian.

Nici dacă îmi trăgea un glonț în inimă nu mă durea atât de tare.

Abia deschid gura să mai spun ceva, mâinile mele fiind prea fără vlagă ca să încerc să le ridic pentru a-mi șterge gura mânjită de rujul scump care, probabil, o să se șteargă doar cu sodă caustică.

— Ea m-a sărutat, spun încet, ca o scuză patetică.

— De unde eram eu, se vedea că îți place la fel de tare.

— Ești geloasă? poate sună ca o întrebare retorică, însă eu am doar speranță în ea.

— Eram curioasă când o să apară ea sau alta. Era doar o chestiune de timp.

Mijesc ochii. Asta a crezut ea despre mine în tot timpul ăsta? Că aș fi capabil să mă uit după o altă femeie, când o aveam deja pe ea lângă mine?

— Pentru că sunt un afemeiat, completez în locul ei.

— Ești un bărbat care nu ratează nicio ocazie. Nu te condamn, zice repede, și eu aș face la fel dacă aș avea libertatea ta.

De unde atâta răutate? De ce vorbește așa, de parcă sunt ultimul om demn de o femeie ca ea?

— Asta crezi tu că am făcut și cu tine, Maria?

Deja furia clocotește în mine și îmi dezgheață sângele amorțit. Nu pot să cred că în tot acest timp m-a văzut ca un bărbat atât de ieftin, în timp ce eu o vedeam ca pe o zeiță.

— Da, zice la fel de serioasă și cu vocea glaciară. Chiar mă întreb ce am fost eu: bomboana de pe colivă?

Aproape îmi pierd echilibrul, lovit în plin de cuvintele ei dureroase.

— Greșești enorm, Maria. Ceea ce a fost între noi nu a avut nicio legătură cu Paul. Chiar dacă m-am simțit vinovat față de el, am adorat fiecare clipă alături de tine. Ceea ce a fost între noi...

— A fost o mare, mare greșeală! mă întrerupe aproape strigând la mine cuvintele.

Dar nu pot să nu observ lacrimile din ochii ei.

— Soțul meu este mort de jumătate de an, iar eu mi-o trag cu prietenul lui de aproape o lună, pe ascuns, mințindu-mi familia și pe cea mai bună prietenă! Dar cel mai rău este că mă mint pe mine, crezând că este perfect normal ceea ce trăiesc, simțindu-mă alături de tine ca într-un glob de cristal, dar azi globul s-a spart și eu m-am trezit! M-am purtat ca o curvă care nici nu și-a lăsat soțul să se răcească în mormânt, că m-am aruncat în patul tău! Ce naiba a fost în mintea mea? Poate am crezut că alături de tine o să trec mai repede peste durerea decesului lui Paul, dar nu am crezut că o să ajung...

Și se oprește. Face ochii mari, acoperindu-și gura cu palma și se întoarce cu spatele la mine.

— O să ajungi să ce? Nu ai crezut că o să ajungi să regreți și mai tare fiecare clipă alături de mine, nu?

Ce prost am fost să sper că ea o să mă iubească! Ce prost am fost să cred că ea o să treacă peste iubirea pentru Paul! Știam că este prea devreme, că ea nu este pregătită pentru o relație adevărată și, cu toate astea, am

luat cu ambele mâini tot ce mi-a oferit. Iar acum îmi ia și aerul din plămâni cu cuvintele ei nerostite.

— Te rog să pleci, îi aud vocea rece, dar nu se întoarce cu fața spre mine. Iubita ta te așteaptă.

„Credeam că iubita mea e deja aici" am vrut să îi spun, dar cuvintele mi-au rămas împietrite pe buze.

— Te rog, întoarce-te cu fața la mine și spune-mi că vrei să plec, spun cu vocea frântă, dorindu-mi să o mai văd o singură dată.

Sau sperând că o să văd ceva în ochii ei care o să mă readucă la viață.

Și o face, iar tot ce văd eu este durere. Atâta durere, încât îmi blestem zilele pentru că eu sunt cel care a rănit-o atât de mult. Lacrimile i se preling pe obraji și vreau să mă duc la ea, să o cuprind cu brațele așa cum am făcut-o de fiecare dată când am avut ocazia, dar ea face imediat un pas în spate, anticipându-mi intenția.

— Îmi pare rău, spun încet, capitulând. Tot ce am vrut a fost să te fac fericită.

Nici nu clipește. Cred că nici nu respiră. Dar nici nu spune nimic.

Mă întorc pe călcâie, cu umerii lăsați, agățându-mă de ultima speranță, aceea că ea mă va opri.

Nu o face.

Mă opresc îndată ce ies din casă, trecându-mi mâinile prin păr și dorindu-mi să urlu cât pot de tare. Vreau să lovesc, vreau să trântesc, vreau să distrug tot ce e în jurul meu și din cauza căruia sau căreia am pierdut-o pe Maria.

De parcă ai și avut-o... îmi zice o voce, dar o contrazic imediat. Da, am avut-o. Așa cum a fost, era a mea și eram fericit, chiar dacă ea nu mă iubea. Dar aveam de gând să îi câștig încrederea și iubirea, iar într-o zi speram să o pot prezenta ca fiind soția mea, nu a lui Paul.

Mă îndrept cu pași apăsați spre vila unde sper să o mai găsesc pe blonda care e la un pas să ajungă vedetă la știrile de la ora cinci, drept cea mai cheală actriță din ultimii ani.

Ar face bine să aibă o informație a dracului de bună, ca să scape neciufulită după sărutul ce mi-a ucis ultima fărâmă de suflet pe care o mai aveam.

Capitolul 13

Știri

Maria

Ultimele treizeci de minute mi se derulează în fața ochilor cu încetinitorul, în timp ce stau ghemuită pe parchetul rece, cu spatele lipit de perete. Sunt în șoc. Cred că devine starea mea de bază pe anul acesta, iar eu încep să mă obișnuiesc cu ea.

— M-am purtat ca o curvă care nici nu și-a lăsat soțul să se răcească în mormânt, că m-am și aruncat în patul tău! Ce naiba a fost în mintea mea? Poate am crezut că alături de tine o să trec mai repede peste durerea decesului lui Paul, dar nu am crezut că o să ajung...

Și m-am oprit. Am făcut ochii mari și mi-am acoperit gura cu palma pentru a opri cuvintele care erau pregătite să iasă în momentul meu de sinceritate stupidă. Continuarea era așa: „dar nu am crezut că o să ajung să mă îndrăgostesc din nou și că o să sufăr atât de tare văzându-te cu alta".

M-am oprit la timp, șocată de ceea ce realizasem în acea clipă, în fața bărbatului care era cu mine doar pentru că se simțea vinovat față de soțul meu decedat. Nu puteam să îi mărturisesc așa ceva. Cunoscându-l pe Sebastian după ultimele săptămâni petrecute împreună, ar fi capabil să mă ia de nevastă, dar nu pentru că m-ar

iubi, ci pentru că ar face-o gândindu-se la prietenul lui și la datoria pe care crede că o are față de el. Se simte atât de vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat cu Paul, încât a fost capabil să se culce cu soția acestuia, doar ca să îi țină de urât? Din milă? M-a văzut vulnerabilă, mi-a citit dorința din ochi și s-a sacrificat.

Toate sentimentele dureroase se amestecă în mintea și în sufletul meu în timp ce continuu să derulez în fața ochilor clipele dureroase de mai devreme.

— O să ajungi să ce? Nu ai crezut că o să ajungi să regreți și mai tare fiecare clipă alături de mine, nu?

Părea rănit, dezamăgit, dar știam că nu mai pot continua acest joc, mai ales după ce l-am văzut cu iubita lui în brațe, sărutând-o cu atâta ardoare.

Acea imagine mi-a dat puterea să îmi stăpânesc vocea și să îi cer să plece, chiar dacă lacrimile îmi curgeau pe obraji, însă încercam să le ascund rămânând cu spatele spre el.

— Te rog să pleci, am reușit să spun rece. *Iubita ta te așteaptă.*

— Te rog întoarce-te cu fața la mine și spune-mi că vrei să plec, l-am auzit rugându-mă și mi-am dorit să îl mai văd măcar o dată, știind că este, foarte probabil, și pentru ultima dată.

Mă privea cu chipul brăzdat de durere și cred că înțelegea și el că acesta era sfârșitul nostru sau a ceea ce a fost între noi.

— Îmi pare rău, a spus cu voce gravă. *Tot ce am vrut a fost să te fac fericită.*

Cuvintele lui mi-au făcut sângele să înghețe și inima să se oprească pentru o clipă. Era felul lui de a-mi spune adio și, pentru prima dată în viața mea, pentru o clipă, mi-am dorit ca inima mea să nu mai bată deloc.

A ieșit pe ușă, iar eu am făcut un pas în direcția lui, dorindu-mi parcă să îl opresc, să îl strig, dar m-am oprit în loc. Apoi m-am lăsat în jos pe parchetul rece și am început să plâng.

Asta fac de jumătate de oră. Plâng.

Plâng pentru că Paul m-a lăsat singură. Plâng că el nu mai trăiește și că îmi este dor de el, de omul cu care vorbeam despre orice fără rețineri. Plâng pentru că mă simt vinovată și simt că îl trădez recunoscându-mi sentimentele greșite ce au luat naștere pentru Sebastian. Plâng pentru că mi s-a dat o nouă șansă să mă îndrăgostesc, dar am făcut-o pentru persoana nepotrivită, oricât de perfectă ar fi fost.

Plâng. Minutele se transformă în ore, iar orele duc spre miez de noapte. Cu greu ajung pe canapea și mă întind.

Canapeaua cumpărată de Sebastian. În fața mea am o măsuță. *Măsuța cumpărată de Sebastian.* Peste tot este amprenta lui. În toată casa, pe tot corpul meu, în inima mea. El e peste tot și, cu toate astea, mă simt pustie.

Și plâng.

* * *

— Parcă mă văd pe mine acum doi ani de zile, când plângeam după ce Cătălin a plecat.

Vocea tristă a prietenei mele mă face să clipesc după multe momente de privit în gol.

Stăm amândouă pe terasa casei mele, cu picioarele ghemuite sub fund și cu câte o pătură învelită în jurul corpului. Azi e frig, plouă mărunt de ore întregi, dar stropii nu ne ating datorită pergolei din lemn de deasupra noastră.

E liniște. Mi-aș dori să ningă, însă mai avem de așteptat până la primii fulgi. Dar iarna s-ar potrivi perfect cu trupul meu rece și inima înghețată, chiar dacă vremea ploioasă e la fel de mohorâtă ca starea care m-a cuprins de trei zile.

— Ți-ai luat liber de la serviciu?

— Da, șoptesc răspunsul.

— E bine că acum e weekend și mai ai câteva zile să te liniștești.

— Sunt liniștită, spun cu privirea în gol și vocea la fel de slăbită.

— Ești prea liniștită. Ești blocată și aștept să mă luminezi cu o poveste.

Kiki m-a sunat a doua zi după cele întâmplate și știam că, dacă nu îi răspund, îl va suna pe Sebastian. I-am spus că nu mă simt bine, dar să nu vorbească cu nimeni despre acest lucru. Se pare că nu a făcut-o, pentru că a plecat direct de la serviciu și a venit la mine să vadă ce am pățit. Plângeam. Am rugat-o să nu mă

întrebe nimic și să aibă răbdare să mă liniștesc și îi voi povesti la momentul potrivit. Au fost singurele cuvinte spuse de mine până azi, legate de supărarea mea. M-a vizitat în fiecare zi, fără să mă întrebe ceva, dar am simțit că știe despre ce este vorba. Nu vorbea cu mine decât mărunțișuri fără sens, în timp ce eu o ascultam fără să spun un cuvânt. Eram din nou în starea mută ca după decesul lui Paul.

A vrut să rămână cu mine, însă știam că o așteaptă persoana iubită acasă și nu am vrut să mă simt vinovată că o rețin departe de Cătălin, așa că formulam cu greu dorința de a rămâne singură după ce o asiguram că vreau doar să dorm. Mâncam doar când ea era de față, apetitul meu fiind mai scăzut ca niciodată.

Eram din nou singură, la jumătate de an după prima mea pierdere fatală.

Sunt blocată, așa cum spune și ea, cu inima pustie și mintea, pentru prima dată în trei zile, goală. E o liniște dureroasă, dată de trecutul sumbru lăsat în urmă, de viitorul ce se așterne ca o pătură neagră din cașmir și de prezentul ce îmi străpunge inima ca un spin.

— M-am culcat cu Sebastian, șoptesc, dar știu că mă aude. Aproape o lună. Apoi l-am văzut sărutându-se cu iubita lui actriță și am pus punct.

Liniștea continuă să domine atmosfera, zgomotul picăturilor de ploaie ce cad din cerul plumburiu fiind singurele care se aud. Îmi ridic privirea spre Carina, care se uită la mine calmă, deloc surprinsă, de parcă tocmai i-am spus ceva legat de ploaia de afară. Aștept o

reacție, ceva, dar nu vine. *Poate că între timp a vorbit cu Sebastian.*

— Ai vorbit cu el, nu?

— Nu, răspunde calmă. Aștept să termini de povestit.

— Asta e tot.

— Dacă asta era tot, nu erai în starea asta de trei zile. Îți dau un pont: are legătură cu timbrul din vocea ta când ai amintit de duduia cu care s-a sărutat Sebastian.

De fiecare dată când revăd acea imagine, stomacul mi se strânge și tot corpul parcă mi-e străpuns de sulițe.

— Asta este o parte a poveștii despre care nu vreau să vorbesc.

Oftează.

— Bine. Nu insist pe latura asta, momentan, dar sper ca într-o zi să fii capabilă să mărturisești cu voce tare acele lucruri.

Știm amândouă foarte bine despre ce este vorba: sentimente. Din fericire, nu face presiune pe mine să pronunț acele cuvinte, iar pentru asta îi mulțumesc în gând.

Totuși, știu că acea zi despre care ea pomenește nu o să vină. Sunt decisă să dau uitării tot ceea ce s-a întâmplat și să încerc, pentru a doua oară pe anul acesta, să mă ridic de jos și să o iau de la capăt.

— Nu pari surprinsă!

— În ultima lună v-ați dat amândoi dispăruți. E adevărat că nu țineam legătura cu el prea des, însă după primele două săptămâni în care nu am mai primit un

telefon din partea lui, iar tu erai mai tot timpul ocupată, dar vizibil liniștită, să nu spun veselă, completează ea aproape șoptit, am început să am ceva bănuieli.

— A fost o greșeală, afirm cu hotărâre.

— O greșeală care ți-a plăcut să o repeți timp de o lună, zice un pic amuzată, făcându-mă să îmi întorc privirea nervoasă spre ea.

— Toată luna a fost o greșeală, zic supărată pe cuvintele ei, dar nu și pe ea.

Se întoarce spre mine, menținându-și picioarele pe canapea, sub pătura călduroasă.

— Mai exact ce consideri că a fost o greșeală?

— Că m-am lăsat purtată de val. Eram îndurerată după decesul lui Paul și mi-am găsit alinarea în brațele lui Sebastian, uitând că el este un om independent și cu o iubită plecată prin alte țări. Eu eram rănită, el se simțea vinovat din cauza lui Paul, și toate astea au dat curs unor acțiuni asupra cărora s-a pierdut controlul.

— Ceea ce mă surprinde în toată povestea asta este tipa. De unde a apărut în peisaj, când știu sigur că nu mai erau împreună?

— Nimeni nu știe exact ce a fost între ei și dacă mai erau sau nu împreună.

— Eu știu, zice cu certitudine în glas, făcându-mă să o privesc din nou, după ce îmi mutasem privirea spre peisajul trist din fața ochilor mei.

— Îmi dau seama că ați vorbit mai multe decât mi-am imaginat. Sigur nu ești și prietena lui cea mai bună?

Se strâmbă la ironia mea, dându-și ochii peste cap.

— Sper ca într-o zi să afli și tu de la el toate lucrurile pe care mi le-a spus mie, zice calmă, amintindu-mi de cuvintele lui Sebastian, mărturisindu-mi că îmi ascunde ceva. Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea văzându-mi privirea încruntată.

— Și mie mi-a vorbit despre niște lucruri pe care se pare că mi le ascundea și pe care cândva urma să mi le spună. Zicea că nu sunt pregătită pentru ele, iar acum tu vorbești la fel de misterios ca el. Este vorba despre aceleași lucruri?

— Sunt secretele lui Sebastian, iar el este cel mai în măsură să ți le dezvăluie. Deși cred că, dacă ar fi făcut-o, acum lucrurile nu erau așa cum credea, ci mult mai bune. Dar dacă soarta a luat întorsătura asta, sper ca într-o zi să vă găsiți din nou fericirea.

— El și-a găsit-o în Eva, spun clătinând din cap, neînțelegând un cuvânt din ceea ce îmi spusese Carina.

— Ești încăpățânată.

— Sunt rănită. Am dreptul să fiu așa.

— Te porți ca un copil.

Ridic din umeri nepăsătoare, privind din nou spre grădină.

— E mai bine așa, decât să plâng din nou.

— Maria, zice serioasă, atrăgându-mi din nou atenția. Nu știu care e povestea cu Eva-cea-cântătoare, și nici nu știu ce dracu' a fost în capul lui Sebastian de s-a sărutat cu ea, însă pot să îți spun sigur că omul ăla ține la tine mai mult decât îți imaginezi.

Vorbește cu atâta convingere, încât îmi face pielea de găină și ceva în inima mea tresare ca o sclipire de speranță ce se înfiripă în sufletul meu întunecat.

— Aș vrea să cred asta, însă sunt convinsă că tot ce a făcut a fost din vină.

— Să fim serioase, Maria, spune cu vocea aproape dură. Sebastian nu s-a culcat cu tine din milă și, dacă tu crezi asta și după o lună de zile, atunci ești cu adevărat oarbă sau el chiar a purtat tot timpul masca aia rece în preajma ta, chiar dacă mă îndoiesc că i-a reușit tot timpul.

— Despre ce naiba tot vorbești?

— Despre ceea ce nu trebuie să vorbim noi azi!

Sentimente.

Închid ochii, încercând să opresc valul de speranță pe care ea încearcă să mi-l transmită.

— Singurul sentiment în toată povestea asta este vina. Din ambele părți, pentru un singur om plecat dintre noi.

— Pentru că sună ca scuza perfectă să ne folosim de morți și să ne ascundem în spatele suferinței pe care le-o purtăm.

De data asta, cuvintele ei mă dor, iar ea oftează, trecându-și o palmă peste fața brăzdată de regret.

— Îmi pare rău. Am mers prea departe...

E prietena mea, pe care o iubesc enorm și știu că niciodată nu mi-ar dori răul și nu ar încerca să mă rănească, însă ea crede ceva despre Sebastian, în timp ce eu sunt de altă părere.

— Te iert, doar că avem păreri diferite despre sentimentele lui Sebastian.

— În ziua în care o să își facă curaj să vorbească cu tine despre lucrurile pe care le ascunde, o să îmi dai dreptate.

— Nu mai îmi da speranțe. A plecat.

— Sebastian nu o să plece niciodată de lângă tine, Maria.

Cu aceste cuvinte rămase în aer, udate de ploaia mohorâtă și tristă de afară, închidem acest subiect dureros.

Nu pot să nu mă gândesc la lucrurile despre care ea tot pomenește, despre care amândoi au vorbit și care par făcătoare de minuni și schimbătoare de destine, dar eu nu am de gând să mă mai agăț de astfel de speranțe și intenționez să merg mai departe, fără Sebastian.

Pentru că el se pare că nu are o problemă în a-și vedea de viața lui.

Luni dimineața plec la birou cu motivația că totul va reveni la normal, iar durerea provocată de moartea lui Paul, urmată apoi de durerea dezamăgirii aduse de Sebastian, vor trece mai repede, acum că sunt decisă să depășesc aceste momente dureroase.

Zâmbetul nu își are loc pe chipul meu, sobrietatea devenind masca mea preferată peste ochii care au plâns în ultimele zile și în ultimele luni mai mult decât au făcut-o în tot restul vieții mele.

Duminică, fosta mea soacră m-a anunțat că vine în vizită, însă eu am fost la fel de directă ca și ea, care nici

măcar nu m-a întrebat dacă am alte planuri, și am anunțat-o la rândul meu că sunt plecată. M-a vizitat și cu două săptămâni în urmă, stricându-mi acel weekend pe care voiam să îl petrec liniștită cu Sebastian, dându-mi din nou o stare de rău și de vinovăție de care m-am eliberat cu greu după câteva zile destul de ciudate între mine și el.

Acum nu mai era vorba de Sebastian, ci de mine. Eram singură și voiam să fiu în continuare. Aveam destulă vină pe umerii mei, venită din propriul meu suflet, ca să mai pot duce și vina aruncată din partea altora. A fost surprinsă de refuzul meu de a o vedea, dar pentru prima dată în toate aceste luni, nu mi-a păsat.

Încă în această stare de „nu vă apropiați, că mușc" mă opresc luni dimineața la cafenea pentru a-mi lua elixirul menit să mă trezească după o noapte obositoare și cu puține ore de somn, după ce m-am foit destul de mult prin tot patul, până când tortura epuizantă a ultimelor zile pline de gânduri și durere și-a spus cuvântul, iar eu am adormit.

Cuvintele Carinei au fost otravă dulce pentru sufletul meu însângerat. O rază de lumină într-un întuneric înfricoșător. Cu toate astea, refuz să mă hrănesc cu această speranță otrăvitoare.

Azi-noapte, în orele mele de agitație târzie, chiar mă hotărâsem că tot ce mi s-a întâmplat în acest an este un semn că trebuie să renunț la bărbați și să mă dedic serviciului sau chiar unor proiecte caritabile. Mi se părea o idee bună să rămân văduvă toată viața și să nu

mă mai gândesc la alți bărbați pentru tot restul vieții. Să mă mut înapoi la apartamentul meu și al soțului meu, ca apoi să transform una dintre camere într-un altar dedicat lui, de preferat camera pe care intenționam să o facem dormitorul copilului. Copil care nu a mai venit și care nu mai apare în planurile mele de viitor. Mai ales dacă aleg această cale. Și, desigur, să îmi schimb toată garderoba, în una posacă și neagră.

Eram decisă să urmez acești pași. Apoi am adormit, iar când m-am trezit, din fericire, mi-am dat seama că erau gândurile absurde ale unui suflet obosit.

Acum clar o cafea poate fi considerată picătura care mă va aduce de tot cu picioarele pe pământ și îmi va trezi simțurile amorțite și inima confuză.

— Neața, Mari! mă salută voioasă Oana din spatele tejghelei. Ca de obicei?

— Bună! îi răspund la salut cu un zâmbet forțat. Da, te rog!

În timp ce ea îmi pregătește cafeaua, mă uit fără scop prin cafeneaua aproape goală, fiind prea devreme pentru majoritatea angajaților din clădire. Nu toată lumea decide să vină mai devreme la birou, doar ca să aibă o ocupație menită să le țină mintea în altă direcție decât viața personală. Dar în apărarea mea pot spune că am venit și pentru că trebuie să recuperez cele trei zile lipsă de săptămâna trecută, când m-am dat bolnavă la șeful meu mult prea înțelegător. Chiar sunt cel mai norocos angajat de pe lume...

— L-am văzut pe prietenul tău într-o revistă, îmi întrerupe ea șirul gândurilor în timp ce îmi prepară concentrată cafeaua, vorbind mai tare pentru a acoperi zgomotul expresorului. Doamne, cât de bine arată! exclamă prefăcându-se că se prelinge în jos. Ai zis tu că nu ai treabă cu el, dar parcă tot mai frumoasă ești tu, față de păpușa aia Barbie falsă cu care s-a împăcat.

Respirația mi se oprește, iar un țiuit înfundat îmi sună în urechi. În jurul meu totul se învârte și puterea din picioare mi se risipește, făcându-mă să mă clatin. Mă prind de marginea de lemn a barului.

— Hei, ești bine?

— Da, da, spun repede, străduindu-mă să îmi revin. Chiar am nevoie de cafeaua aia.

Gluma mea nu e gustată, pentru că Oana îmi întinde imediat un pahar cu apă.

— Ești albă ca laptele pe care ți l-am pus în ceașcă. Sigur ești bine?

Nu! Nu sunt deloc!

— Da, sunt bine, reușesc să spun în schimb, îndreptându-mă de spate și reușind să îmi recapăt suflul. Să îmi dai și mie revista aia, că trebuie să-i dau cuiva în cap cu ea.

Ea începe să râdă, dar eu chiar intenționez să îi fac cunoștință revistei cu prietena mea de suflet, care îmi bate constant apropouri legate de sentimentele lui Sebastian. Acum am confirmarea că am avut mereu dreptate în privința lui, mai ales când Oana îmi întinde revista cu știri mondene, unde se regăsește o poză cu

Sebastian alături de iubita lui celebră, în timp ce aceştia părăsesc clubul elegant al rusului. O altă poză îi arată urcând împreună într-o maşină sport foarte elegantă, ce pare destul de nouă judecând după numerele roşii pe care le are.

Dar Oana are dreptate când spune că Sebastian arată bine. Bărbatul cu corp de zeu este îmbrăcat într-o pereche de blugi negri şi o cămaşă de aceeaşi culoare, iar părul ciufulit îmi aminteşte de clipele când îmi treceam degetele prin el şi îl trăgeam uşor, în timp ce el mă făcea să am orgasm după orgasm.

Cu greu reuşesc să îmi dezlipesc ochii de pe pozele întunecate, dar după ce îmi iau cafeaua şi revista Oanei, pe care susţine că a terminat-o de răsfoit dimineaţă în metrou, mă îndrept spre biroul meu, pentru puţină intimitate.

Arunc revista ieftină pe măsuţa mică din colţ şi mă aşez în faţa laptopului, pentru a mă apuca de treabă. Dar privirea îmi fuge din nou spre paginile din hârtie care mă strigă şi îmi cer să citesc articolul. După mai puţin de cinci minute şi douăzeci de încercări de a răspunde la un singur mail, cedez şi iau blestemata de publicaţie.

Este un articol despre viaţa de noapte a Bucureştiului şi, implicit, ultimele ştiri mondene despre cum şi-au petrecut vedetele weekendul, în ciuda vremii urâte de afară.

Chiar dacă imaginile publicate îi prezintă pe amândoi ca formând un cuplu, cuvintele o vizează în principal pe cântăreaţa devenită actriţă în regatul filmelor şi

care, reîntoarsă în țară, preferă să petreacă cât mai mult timp cu iubitul pe care l-a neglijat luni de zile din cauza filmărilor pe un alt continent. Mai jos era o poză cu ea în fața unui salon de înfrumusețare, anunțând deschiderea unui astfel de centru, a cărui inaugurare urma să aibă loc zilele următoare.

Stomacul mi se întoarce pe dos și, cu toate astea în față, am senzația că de data asta chiar o să vomit.

Beau o gură de cafea și îmi liniștesc simțurile obosite și derutate de tot ceea ce mi s-a întâmplat în ultimul timp. Sunt obosită, și suferința, care în loc să se risipească, crește tot mai mult, mă face să mă simt fără vlagă în corp și fără chef de viață.

Dar în aceeași măsură mă simt furioasă pe mine, pe el și pe tot ce am trăit împreună, chiar dacă a fost un gest caritabil, mascat de niște clipe frumoase și o senzație de iubire.

Fac o poză cu telefonul articolului despre cei doi și i-o trimit Carinei, cu mesajul „Să nu mai îmi vorbești niciodată despre așa-zisele sentimente ale lui Sebastian". Apoi mai trimit un mesaj: „De fapt, să nu mai îmi vorbești niciodată despre el!"

Capitolul 14

Confruntări

Sebastian

Mă uit la mesajul de pe telefonul meu și oftez. „TREBUIE SĂ VORBIM!!!!" Nu pot să ignor nici majusculele și nici semnele de exclamare ce îmi dau de înțeles că mesajul transmite și multă furie.

Și o înțeleg.

Nu apuc să răspund, că primesc un nou mesaj, de data asta scris normal „Ești la birou?"

Răspund simplu „Da". Răspunsul vine aproape instant: „Ajung în 15 minute!"

Nu contează dacă aveam o ședință sau dacă trebuia să plec, în fața ei stau cu capul plecat și sunt nevoit să îmi modific orice program aș avea. „Bine!"

Aș fi putut să îi răspund că o aștept, dar adevărul este că... nu sunt pregătit pentru ea și pentru ceea ce o să îmi reproșeze. Pun telefonul pe biroul din fața mea și mă las cu capul pe spătarul scaunului din piele, alunecând cu gândul spre persoana care îmi lipsește cu adevărat.

Retrăiesc clipele petrecute împreună. De câteva zile tot asta fac. Mă hrănesc cu amintiri, ele fiind singurele care mă ajută se respir și să nu mă transform într-o stană de piatră. Amintirile unor clipe false, alimentate la acel moment de o speranță care crescuse în sufletul

meu și mă făcuse să cred că am o șansă reală alături de ea.

Dar trecutul s-a dovedit a fi mult prea dureros și am făcut un pas în spate, intenționând să nu mai apar în calea ei, pentru a nu-i aduce și mai multă suferință.

Un ciocănit în ușă mă trezește din reveria mea. Deja a trecut sfertul de oră, iar eu nici nu am realizat acest lucru.

Secretara mă anunță numele vizitatoarei, iar eu aprob din cap să o poftească, în timp ce mă ridic în picioare și îmi închei nasturele sacoului, luând poziția dreaptă caracteristică ședințelor importante.

Femeia cu părul gri, vulpea argintie, cum o alintă soțul ei, intră furioasă în biroul meu, sub privirea îngrijorată a secretarei.

— Doriți o cafea, ceai sau apă? o întreabă aceasta politicoasă și zâmbitoare.

— Nu, mulțumesc! răspunde Carina scurt.

Îmbrăcată într-o rochie neagră strânsă pe corp și cu tocuri ascuțite, vulpea argintie pare puțin cam înspăimântătoare și periculoasă în clipa asta.

— Dacă aveți nevoie de ceva, mă anunțați, zice secretara, aruncând o privire spre mine.

— Asta e tot, îi spun scurt, dându-i de înțeles că poate să plece. Vrei să iei un loc? mă adresez după aceea Carinei, care scoate din geanta neagră Chanel telefonul, pe care apoi mi-l împinge sub nas.

Îmi arată o poză dintr-o revistă în care apar alături de Eva. Nici nu-l citesc, pentru că știu ce scrie. Același lucru pe care îl spun toate.

— Mai am și eu niște reviste în care am ieșit mult mai bine, îi spun arătând spre câteva publicații de acest gen care zac pe măsuța de cafea.

— Tu îți bați joc de mine acum?

— Nu, Carina. Doar îți dau de înțeles că știu și eu despre ele.

Mă privește șocată, nevenindu-i să creadă, probabil, de ce sunt atât de calm. Își ridică mâinile în semn de predare și clatină din cap.

— Știi ceva? Din momentul ăsta poți să îți iei gândul de la mine ca persoana care o să îți mai ia partea. Pentru că asta fac de luni întregi, te acopăr și îmi mint prietena cea mai bună, crezând că ești bărbatul care o va face din nou să zâmbească. Iar când reușești să faci asta, dai cu piciorul la tot și te împaci cu fosta iubită!

— Sunt doar niște poze și articole ieftine. Nu m-am împăcat cu ea, mă apăr dându-mi ochii peste cap.

— Poate ar trebui să îi spui asta și Mariei, pentru că ea mi-a trimis poza asta la prima oră a dimineții, cu mențiunea să nu îi mai vorbesc niciodată despre tine!

La auzul acestor cuvinte, chiar dacă mă așteptam la o astfel de reacție, inima mea tot bate mai tare, iar corpul îmi este străpuns de mii de ace reci.

— Oricum nu îi pasă, spun cu un calm greu controlat în glas, dar lovind cu degetul un pix de pe birou, trimițându-l în celălalt capăt al încăperii, în timp ce îmi doresc, de fapt, să lovesc tot biroul masiv. Asta o va ajuta să meargă mai departe și să uite că am rănit-o.

— Nu îi pasă? aproape îmi urlă ea. Dacă nu îi păsa, nu îmi cerea să nu îți mai iau apărarea niciodată și să

nu îți mai pronunț numele vreodată! Dacă nu îi păsa, mi-ar fi spus că se bucură pentru tine sau nici măcar nu pomenea despre articolul ăsta. Dar îi pasă mai mult decât îți imaginezi!

Clipesc uimit. Șocat. Aș vrea să cred cuvintele ei, dar se contrazic cu ce mi-a spus Maria ultima dată când am plecat. Clatin din cap, dar nu apuc să vorbesc, pentru că ea se aruncă din nou asupra mea cu vorbe dure.

— Și nu văd cum ar putea să o ajute să meargă mai departe cu viața ei imaginea bărbatului cu care ea s-a culcat timp de o lună, pupându-se cu alta! Și nu cu oricine, ci cu fosta iubită, care e celebră, suplă ca o păpușă Barbie și plină de bani!

— Sunt confuz, spun fără să îmi maschez nelămurirea. Ce legătură au astea cu Maria?

Carina își ridică exasperată mâinile spre cer, apoi se uită la mine cu ochii mari.

— Tu glumești, iar? exagerează ea întrebarea ironică. Știi foarte bine că Maria nu are cea mai bună părere despre ea, mai ales când vine vorba de aspectul fizic. Mereu a considerat că șoldurile ei sunt prea mari, chiar și când era alături de Paul, care, să recunoaștem, nu avea în spate un palmares atât de celebru și de perfect ca al tău.

— Adică?

— Adică el mai avusese o relație mai serioasă cu o tipă, care nu era chiar fotomodel, și, cu toate astea, Maria a crezut mult timp că el ar putea oricând să aleagă una mai frumoasă în defavoarea ei. Dar tu vii cu o listă întreagă de fotomodele și celebrități cu care ai fost și ai

tot apărut prin reviste, că doar ești burlacul mult-râvnit al Bucureștiului!

— Asta e o prostie! spun eu referindu-mă la tot ce aberează ea. Maria este perfectă, iar trecutul meu este irelevant! Maria e prea bună pentru mine, așa cum a fost prea bună și pentru Paul!

Mă opresc imediat, dându-mi seama că am spus cuvinte care nu trebuiau spuse.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă în privința asta, spune printre dinți. Paul și-a pierdut șansa de a dovedi Mariei că este demn de o femeie cu suflet atât de frumos ca ea, dar nu mă așteptam să mă dezamăgești și tu la fel de tare.

Umerii îmi cad greoi și respir adânc, rănit de cuvintele ei. Nu voiam să o dezamăgesc pe Carina, mai ales după tot ajutorul pe care l-am primit din partea ei în toate aceste luni. S-a dovedit a fi o persoană de încredere care ține extrem de mult la prietena ei cea mai bună. Din păcate eu nu am pe cineva atât de sincer și deschis în viața mea, tocmai de aceea am apreciat-o întotdeauna și m-am bucurat de orice opinie aș fi primit din partea ei.

Dar acum mă doare ceea ce spune și îmi pare rău că totul a decurs în așa fel, dezamăgind-o pe Carina și, din ce spune ea, rănind-o și mai tare pe Maria.

— Tot ceea ce fac este pentru că o iubesc, zic încet, lăsându-mi privirea să cadă în jos.

— Vorbești despre Maria sau Eva?

— Maria, desigur! sar ca ars privind-o imediat încruntat.

— Păi nu știu, dragule, despre cine mai este vorba, că eu nu te văd alături de Maria, ci doar alături de starleta ta perfectă!

— Încetează, Carina, cu treaba asta! Nu e perfectă și nici nu e a mea! Ți-am spus de la început că nu suntem împreună.

— Atunci de ce dracu' te afișezi cu ea, rănindu-mi prietena pe care tot susții cu o iubești? Ce faci tu pentru ea mai exact?

Mă privește încruntată, de-a dreptul furioasă, aruncând fulgere printre genele dese.

— Este mai bine să stau departe de ea, Carina. Cu mine în peisaj, lumea trage concluzii, iar ea o să aibă de suferit din cauza bârfelor. Dacă Maria m-ar iubi, am înfrunta împreună vorbele rele, dar ea încă îl iubește pe Paul și suferă că l-a trădat fiind cu mine. Tocmai cu mine, atât de curând.

— Eu îmi pierd mințile cu voi doi, spune ea încet trecându-și o mână prin păr. Mă simt ca o minge de ping pong lovită dintr-o parte în alta... de doi orbi încăpățânați.

Nu am replică la cuvintele ei, decât:

— Îmi pare rău!

— Și mie. Ai dat-o în bară, Sebastian! Rău. Cândva, ea a trebuit să țină un secret pentru mine, dar mărturisirea lui mi-a adus ulterior fericirea. Așa că azi fac și eu același lucru, sperând că rezultatul va fi același pentru ea, chiar dacă asta înseamnă să îmi trădez prietena și sper să fie pentru ultima dată: s-a îndrăgostit de

tine. Dar acum e convinsă că tu te-ai culcat cu ea din milă sau din vinovăție.

Nu pot să cred ce aud. E prietena cea mai bună a Mariei, deci trebuie să știe ea ceva sigur dacă îmi spune un lucru atât de frumos la care am visat ani de zile. Inima îmi bate cu putere de fericire, dorind să lupt pentru ea din nou, dar, în același timp, o parte din creierul meu refuză să creadă și îmi spune că ar putea să fie o greșeală, iar Carina să fi interpretat greșit.

— Ți-a spus ea asta? o întreb pentru a mă asigura.

— Nu cu aceste cuvinte, dar o cunosc prea bine.

Mă dezumflu ca un balon înțepat de zeci de ori.

— Și tocmai pentru că o cunosc, îți spun că ai dat-o în bară atât de tare, încât nici eu nu o să mai reușesc să aduc vorba despre tine și, probabil, ți-ai pierdut orice șansă de a mai fi cu ea, după ce ai umplut internetul și toată presa cu noua ta iubită alături.

Își ia geanta pe care nici nu am observat când a lăsat-o pe un fotoliu și se întoarce cu spatele la mine, îndreptându-se spre ieșire. Dar când pune mâna pe clanță, se răsucește pe jumătate, privindu-mă cu răceală.

— Să nu mă mai suni niciodată să mă întrebi ce face Maria. Vorbește cu ea sau dispari de tot din viața ei.

Iese trântind ușa în urmă și lăsându-mă cu tot corpul încordat ca un arc și respirația oprită.

Mi-am pierdut singurul aliat. Dar din ce spune, am pierdut-o de tot pe Maria.

Acum realizez că în ultima săptămână, contrar acțiunilor mele, eu am sperat totuși că într-o zi, după ce

sufletul ei se va liniști și își va deschide din nou inima, o voi readuce în viața mea, dar cuvintele Carinei mă fac să realizez că bătălia e pierdută și, poate, chiar războiul.

Rămân neclintit minute lungi. Telefonul îmi sună, dar nu îl bag în seamă. Secretara bate la ușă și intră peste mine la un moment dat, îngrijorată că nu i-am răspuns nici ei. Dar nu stau să o ascult, dorind doar să plec mai repede de aici. Îmi iau telefonul și cheile de la mașină, trecând pe lângă ea ca un surd, în timp ce îmi spune ceva de o întâlnire cu un client.

Cobor în parcare, pornesc motorul zgomotos care răsună în tot subteranul și pornesc rapid cu mașina mare și neagră spre singura femeie al cărei miros încă îl simt în interiorul autovehiculului. Trebuie să aflu dacă cele spuse de Carina sunt adevărate sau este doar părerea ei greșită. Trebuie să aflu dacă mai am o șansă la femeia pe care o iubesc.

Ajung în fața clădirii ei de birouri în mai puțin de cincisprezece minute și asta pentru că am încălcat câteva reguli de circulație, forțând vreo două semafoare și câteva treceri de pietoni. Las mașina pe avarii într-un loc nepermis și cobor rapid, intrând ca o furtună pe ușile rotative. Reușesc să trec de prima recepție, să ajung la etajul ei, dar aici alte două secretare mă opresc, cerându-mi detalii despre așa-zisa mea întâlnire cu Maria Coman.

— Doamna Coman este deja într-o întâlnire, spune una dintre ele încurcată, în timp ce cealaltă pare ocupată cu predarea unor colete către un curier. Dați-mi voie să o anunț și revin.

Fata brunetă, îmbrăcată ca și colega ei în sacou și fustă de culoare neagră, dar de croieli diferite, dispare, nu înainte de a-mi arunca o privire confuză cu coada ochiului. Sigur știe cine sunt, mai ales că i-am spus și numele meu, și probabil e foarte curioasă ce caut aici.

Îmi împreunez brațele peste piept și bat nervos din picior în așteptarea unui răspuns.

— Mă tem că doamna Coman nu o să termine prea curând ședința și se pare că după aceea mai are o întâlnire cu un client. Dacă doriți, vă pot ajuta cu o programare?

Mă încrunt atât de urât, încât o fac să tacă instant și să înghită în sec.

— Azi. Acum. Trebuie să vorbesc cu ea, spun cu vocea groasă ca un tunet. Lasă-mă să încerc eu ceva.

Scot telefonul din buzunar și îi dau un singur mesaj Mariei „Dacă nu ieși să vorbim în secunda asta, fac scandal aici în recepție. Ai două minute".

Și mă uit la ceas. Este 12:37. După treizeci de secunde, mesajul este citit. Inima îmi bate cu putere și mă pregătesc de scandal, adică să urlu ca nebunul numele ei, până când o să vină personal să mă facă să tac sau o să mă dea afară cei de la securitate. Oricum ar fi, primește scandalul promis.

Exact când timpul e pe cale să expire, aud pe hol zgomot de tocuri. Ceva îmi spune că este ea. Felul cum merge, sunetul pașilor, deja îmi furnică pielea și îmi fac corpul să reacționeze la apropierea ei.

Se oprește în dreptul recepției, iar eu mă pierd cu ochii pe corpul ei frumos. Cum ar putea ea să se simtă

inferioară când șoldurile ei sunt cele mai sexy pe care le-am văzut, când sânii mari sunt cei mai apetisanți și mai gustoși, când chipul ei este perfect și nici nu folosește machiaj în exces care să îi acopere frumusețea naturală? Pentru mine, ea e perfectă, chiar dacă nu are formele unui fotomodel, și o doresc mai mult ca orice pe lumea asta.

— Vino, spune rece, dar abia procesez comanda, pentru că o urmez ca un cățel, pierdut cu ochii pe trupul acoperit de o rochie gri, strânsă în talie cu o curea subțire, încreștită în partea de jos.

Mă conduce într-un birou în care mirosul suav al parfumului ei se simte imediat. Mereu m-am întrebat cum arată spațiul în care lucrează, dar sunt surprins să văd că este decorat la fel de minimalist și simplu precum biroul meu.

— Spune, te rog, repede, ce vrei, pentru că trebuie să mă întorc la ședința din care m-ai scos.

Nu mă roagă deloc, doar e politicoasă, chiar dacă vocea îi este rece și fără să trădeze vreun sentiment.

— Vreau doar adevărul.

— La ce te referi?

— La tine. La noi. Vreau să știu dacă ai simțit ceva pentru mine sau am fost doar o încercare de a-l uita pe Paul.

Rămâne blocată câteva clipe, apoi se încruntă.

— Și crezi că tu erai persoana potrivită pentru a-l uita pe Paul? Dintre toți oamenii, tu, prietenul lui?

Întrebările ei sunt retorice și chipul îi este vizibil rănit. *La dracu'*... Orice fac, orice zic, ajung la același rezultat, făcând-o să sufere.

— Atunci de ce, Maria? Spune-mi că nu sunt singurul nebun în toată povestea asta și că simți și tu ceva, măcar un pic!

— Cum poți să mă întrebi așa ceva când tu ești cel care se săruta cu iubita la nici zece ore după ce se sărutase cu mine! îmi strigă tare, dar nu destul de tare cât să fim auziți de cei de dincolo de ușă.

— A fost o greșeală, încerc eu să îi explic. Ce ai văzut atunci nu era un sărut amoros...

— Nu mai contează! mă întrerupe imediat. Greșeală a fost ce s-a întâmplat între noi!

— Pentru mine nu a fost o greșeală! îi spun cu hotărâre, lovindu-mă cu pumnul în piept. Eu mi-am dorit cu fiecare celulă ceea ce am trăit cu tine și nu de azi sau de ieri! Nu ai nici cea mai mică idee ce e în sufletul meu, chiar dacă am încercat în fiecare clipă să îți arăt ceea ce simt!

Mărturisirea mea o face să mă privească cu lacrimi în ochi, dar nu spune nimic. O vreau în brațele mele și încerc să mă apropii de ea, dar ridică o palmă între noi, oprindu-mă.

Tăcerea continuă să mă sugrume și să mă lase fără aer.

— Spune ceva, te rog, îi șoptesc, privind-o ca un muribund ce are în față picătura de apă ce îi poate salva viața. Spune-mi că și tu simți.Dar ea clatină încet din cap, refuzând să îmi răspundă, privind în lateral.

— Spune-mi că și tu simți, Marushka! vorbesc de data asta mai apăsat.

— Da! spune într-un final. Simt! Dar e greșit!

— Cum poate fi greșit când se simte atât de frumos? o întreb cu vocea mai blândă, încercând din nou să mă apropii de ea, dar din nou mă oprește după ce fac un pas.

— Am nevoie de timp, spune încet, cu vocea frântă. Am nevoie de timp să înțeleg tot ceea ce se întâmplă.

— Am așteptat mai mult decât îți imaginezi. Pot să o fac în continuare. Dar sper ca în scurt timp să te lămurești cu unele lucruri.

Își coboară privirea spre mâinile ce îi tremură pe mobilul pe care îl ține strâns, iar eu micșorez distanța dintre noi cu ultimul pas care ne mai desparte fizic, decis să fac ceea ce sufletul meu îmi cere acum, fără a depăși prea mult limitele pe care ea simt că mi le impune.

O sărut pe creștet și îi șoptesc „Я люблю тебя”[1] (Ya lyublyu tebya).

Închid ochii și savurez prelung acest moment, mirosul vanilat al părului ei moale, corpul ei mai mic decât al meu pe care doresc să îl protejez toată viața... chiar și de mine.

Mă desprind cu greu de ea și, răsucindu-mă pe călcâie ies din birou, lăsând-o în urmă cu inima mea în mâinile ei micuțe.

---

1 Te iubesc! (în rusă, în original)

Capitolul 15

Îndoieli

Maria

Este a doua oară când îl privesc pe Sebastian cum pleacă de lângă mine, lăsându-mă cu inima sfărâmată de fiecare dată. Nu am înțeles cuvintele spuse în rusă, dar îmi păreau cunoscute. Foarte cunoscute, dându-mi o stare de agitație mai puternică decât confesiunea lui pe care nu am putut să o primesc cu inima deschisă. Este împreună cu Eva acum, dar vine la mine să îmi mărturisească sentimente lui. De cât timp, nu mi-a spus, însă mi-a dat de înțeles că nu știu multe despre acest subiect.

Cu toate astea, nu pot să trec peste relația lui cu Eva Caragea. Nu pot să fiu a doua femeie, cum nu pot să fiu eu cea care intervine în relația lor.

Povestea asta îmi aduce aminte de Carina și ce a trăit ea cu Cătălin, însă acolo lucrurile erau diferite. Eu nu pot să fiu cu bărbatul alteia, chiar dacă acolo nu există iubire, în timp ce eu sunt copleșită de acest sentiment. Merit ceva numai al meu, merit să fiu iubită așa cum a făcut-o Paul, dar să fiu pusă pe primul plan, așa cum nici el nu a făcut-o.

Stomacul mi se strânge din nou, doar că de data asta mâncarea de la micul dejun nu mai vrea să stea în mine, iar eu mă năpustesc asupra coșului de gunoi, go-

lindu-mi resturile nedigerate. Mai mult icnesc, pentru că multă mâncare nu are de unde să fie.

Mă las pe jos cu coșul de gunoi lângă mine, respirând adânc și încercând să-mi liniștesc stomacul agitat. Un ciocănit în ușă mă face să tresar, dar secretara își bagă cu reținere capul în biroul meu.

— Mari, ești bine? mă întreabă venind imediat lângă mine.

— Ziua asta e prea agitată pentru mine, spun încet, încercând să mă ridic de jos.

— Cred că trebuia să mai stai în concediu medical. E clar că nu ți-ai revenit complet.

Dacă ar ști ea...

— Am crezut că sunt pregătită să mă întorc la birou.

— Grețurile astea nu sunt plăcute niciodată și e mai nasol când vin pe nepregătite, spune ea cu compasiune, dându-mi paharul cu apă de pe birou, în timp ce eu mă așez pe scaunul din față. Eu le am de fiecare dată când mănânc prea mult, dar cel mai urât le-am resimțit în sarcină.

Brusc, stomacul mi se strânge din nou, dar nu cu aceeași senzație de greață de mai devreme. Simt cum tot sângele mi se scurge din corp, iar inima începe să îmi bată cu putere.

— Stai aici liniștită și încearcă să îți revii, cât eu mă duc să îi anunț pe cei din sala de conferință să continue fără tine.

— Nu, nu, zic repede, încercând să alung teama care pune tot mai tare stăpânire pe mine. Trebuie doar

să arunc gunoiul și să mă duc până la baie, apoi sunt ca nouă.

— Lasă gunoiul în grija mea și vezi că am gumă de mestecat în geantă.

— Am și eu, îi zâmbesc ridicându-mă în picioare și luându-mi cutia cu pastile mentolate. Îți mulțumesc mult, îi spun cu compasiune, zâmbindu-i colegei mele cu drag.

— Stai liniștită, scumpo. Eu aș zice totuși să te duci acasă și să încerci să te odihnești. E clar că nu ți-ai revenit.

Concediul medical luat săptămâna trecută e scuza perfectă și acum, dar, lăsând la o parte acest aspect, sper din suflet ca bănuiala mea să nu fie confirmată.

După ce ședința se termină, obrajii mei palizi continuă să îngrijoreze pe toată lumea din jur, așa că le urmez sfatul și plec acasă. Însă pe drum mă opresc la o farmacie de unde cumpăr cu mâinile tremurânde un test de sarcină.

Ajung acasă cu inima cât un purice. Tremur toată și mi-e frică de rezultat. Mereu mi-am dorit un copil, însă momentul este cel mai nepotrivit! Să nu mai spun că tatăl copilului este iubitul altei femei, iar eu nu îmi doresc să îl fac responsabil pentru ceva ce nu își dorește.

Încetez cu toate gândurile pentru că, înainte de a lua orice decizie, trebuie să aflu rezultatul acestui test. Intru în baie și închid ușa în spatele meu, de parcă ar avea cine să intre peste mine, să afle ceea ce fac, apoi urmez instrucțiunile scrise pe ambalaj și... aștept.

Cele mai lungi trei minute din viața mea, în care milioane de gânduri îmi taie creierul în bucățele minuscule, ce par că nu se vor mai lipi la loc vreodată. De parcă prevăd rezultatul testului și mă pregătesc pentru ceea ce va urma. Pentru ceea ce trebuie să fac.

E gălăgie în mintea mea, un zgomot infernal, dar totul se oprește și devin surdă în clipa în care văd prima liniuță. Apoi a doua.

* * *

După două săptămâni, starea mea este la fel de rea. Grețurile apar dimineața în general, dar câteodată și după-amiaza, însă reușesc să controlez vărsăturile rontăind toată ziua covrigei sărați. Ăsta îmi e leacul.

Am fost la medic și mi-a confirmat că sunt însărcinată în cinci săptămâni, ceea ce înseamnă că rusul a țintit și a ochit din primele zile, chiar dacă a crezut că are grijă.

Nu a fost suficient. O știam și eu, o știa și el, cu toate astea am riscat amândoi, iar acum în mine crește o ființă mică. Un punct.

După ce am văzut rezultatul testului am fost în stare de șoc câteva ore, apoi m-a cuprins panica. Am făcut urgent o programare la doctor, dar în clipa în care am văzut acel punct, inima mea și-a găsit un nou scop în viață: fericirea acelui punct. Am plâns tot drumul spre casă, simțind cum iubirea mea pentru copilul din mine creștea tot mai mult. Nu mai aveam nevoie de nimeni și de nimic, având acum o nouă prioritate în viață.

Dar când am parcat în fața casei mele, am văzut Mercedesul mare și negru al lui Sebastian în fața vilei acestuia și mi-am dat seama că acolo stă tatăl copilului meu. La câteva case distanță.

Am realizat că nu am cum să îi ascund această sarcină pentru mult timp... Și îşi va da seama că este copilul lui.

Dilema de a-i spune sau nu despre acest copil mă macină și azi, la două săptămâni după aflarea veștii. Și asta pentru că este întărită de ceea ce am văzut la televizor săptămâna trecută. Eva Caragea era invitată la o emisiune mondenă, pentru a vorbi despre planurile ei de viitor ca și actriță, despre saloanele ei de înfrumusețare care aveau lansarea în acel weekend, dar și despre viața personală. Pe monitorul mare din spatele ei se derulau repetitiv câteva poze apărute și prin revistele de scandal, multe dintre ele cu ea și Sebastian. Nu are rost să mai spun că tot corpul meu era înghețat în timp ce priveam acele imagini, printre care şi cele văzute de mine în revista Oanei...

— Eu și Sebastian suntem foarte buni prieteni, spune ea, chicotind fals.

— Din imagini pare că petreceți foarte mult timp împreună și că sunteți chiar mai mult decât prieteni, insistă prezentatorul.

— Relația noastră a avut o pauză în care ne-am dus dorul unul celuilalt destul de mult. Momentan, încercăm să ne dăm seama în ce direcție vor merge lucrurile.

— Să ne așteptăm la o nuntă, poate?

— Oh, Doamne, exclamă ea râzând, ducându-și o mână la inimă ca o adevărată actriță ce vrea să fie. Hai să nu ne grăbim!

— Dar dacă te-ar cere, tu ce ai răspunde, întreabă prezentatorul iscoditor.

— Te-a pus să mă ceri în locul lui? Că dacă este așa, răspunsul meu e „da"!

Audiența începe să aclame și să fluiere, unii aplaudând, dar ea continuă să chicotească.

— Glumesc, glumesc! zice ea râzând. Suntem doar prieteni, cum am spus.

— Cel puțin momentan, completează prezentatorul.

— Cel puțin momentan, aprobă ea misterios.

Prieteni pe naiba! La cum aveau limba unul în gura celuilalt, inelul cred că era pe vârful limbii lor în clipa aia!

Așa că am decis ca Sebastian să nu afle momentan despre sarcina mea. De fapt, nimeni nu știe, nici măcar prietena mea cea mai bună, care în secunda doi s-ar duce la el, așa cum am aflat că a făcut cu poza trimisă de mine.

M-a asigurat că a terminat orice legătură cu el și că i-a spus clar să nu o mai contacteze pentru informații legate de mine, dar încă nu am sută la sută încredere în ea în legătură cu acest subiect, destul de sensibil.

Și pentru că am nevoie de timp pentru a-mi calcula cu atenție următorii pași, știu că locul acesta este o bombă cu ceas, iar eu trebuie să mă țin la distanță față de tot, de toate și, mai ales, de toți.

Așa că le fac o vizită Carinei și lui Cătălin, pentru a le da vestea numărul unu: mutarea mea.

— Mă mut cu serviciul în Londra, le spun celor doi, șocându-i cu știrea mea spusă la un pahar cu suc pentru mine și vin pentru ei, pe terasa lor acoperită și închisă cu geamuri pliabile, ce țin la distanță frigul de afară.

Din fericire, eu nu beau de obicei alcool, iar sucul nu dă de bănuit nimic în legătură cu secretul meu.

— Wow! exclamă uimit Cătălin. O promovare?

— Se poate spune și așa, îi zâmbesc. Birourile noastre din Londra ar avea nevoie de puțin ajutor și m-am gândit că mi-ar prinde bine o schimbare de decor după tot ce s-a întâmplat anul acesta.

Privirea îmi fuge la Carina, care știe mai bine la ce mă refer.

— Fugi din cauza lui Sebastian? vine întrebarea ei, ignorând prezența lui Cătălin, care nu pare surprins, dându-mi de înțeles că știe ceva despre povestea noastră.

Însă el se ridică încet și se scuză zâmbind.

— Mă duc să văd dacă mi-a început meciul. Vă las să vorbiți voi, fetele.

Se apleacă spre Carina, sărutând-o scurt pe buze, apoi se retrage în sufragerie, lăsându-ne pe noi două pe terasă.

Rămase singure, ea își îndreaptă din nou atenția asupra mea.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de o pauză. Am nevoie de timp de gândire ca să înțeleg ceea ce se întâmplă, spun gesticulând fiecare afirmație venită din suflet. Aici nu fac decât să văd peste tot poze cu el și ea, în reviste sau la televizor, iar pe geam să îi văd mașina trecând prin fața casei mele. Și dacă nu o văd, o aud, pentru că e zgomotoasă și o recunosc dintr-o mie, și de fiecare dată îmi face inima să-mi sară din piept!

— I-ai spus că îl iubești?

— Nu!

— De ce nu? mă ceartă Kiki.

— Pentru că are iubită! Pentru că eu nu vreau ca el să știe tot ceea ce simt, chiar dacă i-am mărturisit într-o oarecare măsură acest lucru.

— Dar și el te iubește!

Clatin din cap.

— Poate că este adevărat, dar nu vreau să intervin în relația lor.

— Care se pare că nu e relație.

— Din ce am văzut eu, cred că este.

— Am zis că nu îi mai iau apărarea, dar tot cred că ceea ce faceți voi e greșit.

— A fost greșit din prima clipă... murmur.

— Nu. E greșit acum, când nu sunteți împreună.

— Are pe altcineva, Kiki, spun decisiv. Au o istorie împreună și iubirea față de ea este mai veche decât ce susține că simte pentru mine.

— Aici greșești.

— Ce vrei să spui?

— Voi încă mai aveți lucruri de mărturisit, Maria. Sau cel puțin el. Însă nici tu nu ai fost complet sinceră cu el, altfel el ar fi luptat pentru tine până în pânzele albe.

— Tocmai de aceea am nevoie de timp.

— Pe cuvânt că nu te înțeleg...

Nici eu nu mă înțeleg, dar frica unui refuz din partea lui pălește cu mult în fața dorinței de a-mi proteja copilul de scandalul pe care l-ar aduce vestea că tatăl lui este iubitul celebru al unei vedete, iar eu am avut o aventură cu acesta.

Carina oftează cu tristețe.

— Și cât o să stai în Londra?

— Nu știu, mărturisesc. Câteva luni sau poate chiar un an.

— Un an?! Ai înnebunit? Ce mă fac fără tine atâta timp?

Zâmbesc prietenei mele dragi.

— O să mai vin pe acasă în perioada asta, de aceea aș prefera să vă plătesc chirie în continuare, măcar câteva luni, până aflu exact cât stau acolo și între timp trebuie să mă decid ce fac și cu apartamentul.

— Te gândești să îl vinzi?

— Nu am mai călcat pe acolo de câteva săptămâni, când am fost să îmi mai iau niște haine de toamnă. Nu mai îmi simt locul acolo, fiind plin de amintiri dureroase și acum, mai mult ca oricând, cred că e timpul să merg mai departe cu viața mea.

Se încruntă un pic.

— Pari foarte decisă să faci această schimbare. S-a întâmplat și altceva sau doar s-au adunat foarte multe?

— De toate, răspund zâmbindu-i, evitând să o mint, dar și să îi dau mai multe informații. Să spunem că am găsit un nou scop în viață și în acest moment eu sunt cea mai importantă.

Pentru că port în mine ceva foarte prețios, de care trebuie să am extrem de multă grijă.

Aș vrea să îi împărtășesc secretul meu Carinei, aș vrea din tot sufletul și mă doare atât de tare că sunt singură și nu pot să urlu în gura mare cât sunt de fericită, încât lacrimile îmi umezesc ochii.

— Maria, ce s-a întâmplat? mă întreabă aplecându-se peste masă spre mine. Tu îmi ascunzi ceva...

— Nu, nimic, spun repede, încercând să-mi înăbuș lacrimile. Doar că sunt copleșită de ceea ce se întâmplă în viața mea.

Îmi zâmbește, dar încă încearcă să mă citească.

— Fetele, se aude vocea lui Cătălin din casă, vrea cineva salată de ciuperci cu maioneză și usturoi?

Ciupercile sunt limita mea. Numai cuvântul în sine îmi produce greață de două săptămâni, chiar dacă înainte nu aveam nicio problemă cu ele. Iar acum ele sunt cele care mă fac să icnesc și să îmi duc imediat mâna la gură, pentru a opri senzația de vomă care mă cuprinde imediat. Beau repede două guri de suc, încercând apoi să respir adânc, inspirând pe nas și expirând pe gură de câteva ori.

— Să-mi bag... aud vocea șoptită a Carinei, dar șocul ei este foarte vizibil când mă întreabă încet, dar apăsat. Voi nu ați folosit prezervativ?!

Privirea mea vinovată e răspunsul la întrebarea ei.

Cătălin repetă întrebarea, dar eu nu pot să vorbesc, încercând să îmi liniștesc stomacul, însă Carina e cea care reușește să îi refuze oferta, venind imediat lângă mine pe canapea.

— De când știi? mă întreabă încet, pentru a nu afla nimeni altcineva despre discuția noastră.

— De două săptămâni.

— Și aveai de gând să pleci fără să îmi spui? mă privește îndurerată.

— Crede-mă că nu știu ce fac mâine, și vestea asta momentan este prea importantă să o afle altcineva.

— Adică îți era teamă că o să îi spun și lui...

— Iartă-mă, îi cer scuze vinovată.

— Ai noroc că te iubesc și că te înțeleg, însă, vrei să îmi spui că nici Sebastian nu știe?

— Normal că nu!

— Nu e normal deloc, Maria! E tatăl copilului și ar vrea să facă parte din viața lui!

— Nu vreau să se simtă dator! Și așa o face de luni de zile din cauza lui Paul; vestea asta chiar i-ar schimba viața și l-ar lega de mine!

— Dar el te iubește cu sau fără copil!

— Dar are o relație cu altcineva! Nu vreau să intervin între ei!

— E copilul lui și tu nu o să îi spui că o să fie tată? Tu cum te-ai simți dacă ai fi lăsată la o parte?

Aici are dreptate...

— Încă nu m-am gândit când o să îi spun. Sigur o să afle, însă momentan sunt indecisă asupra momentului.

— Maria, spune-i! Te rog!

— Kiki, nu sunt pregătită!

— Nu tu trebuie să fii pregătită! Ce o să decideți e problema voastră, dar acum trebuie să fie și el implicat în ceea ce se întâmplă! Merită să afle! Copilul tău merită un tată, iar Sebastian o să își dorească să îi fie alături, atât lui cât și ție!

— Tu îți dai seama ce o să spună lumea? La nici jumătate de an după decesul soțului, eu rămân însărcinată cu prietenul acestuia, care deja are o relație! Or să dea cu pietre în mine, strigându-mi că nu l-am iubit pe Paul sau, mai rău, că eu și Sebastian am plănuit moartea lui!

— Este o aberație! pufnește ea. Lumea trebuie să își vadă de treburile ei, iar tu să te gândești la binele tău și al copilului tău!

— Lumea nu o să își vadă de treburile ei, iar copilul meu o să crească într-un cuib de viespi și o să vină acasă plângând după ce alți copii îi vor spune că mami și-a omorât soțul ca să facă copii cu prietenul acestuia!

— Care lume mai exact? Soacra ta? Că în tot peisajul ăsta ea e singură persoană capabilă de astfel de răutăți. Nici nu te gândești la părinții tăi, cum se vor simți când vor afla că tu naști în altă țară, doar ca să fugi de niște acțiuni pe care le vezi tu în viitor, pentru că ești Mama-omidă!

Oftez, știind că are dreptate. Mai ales în legătură cu părinții mei, care mi-au fost mereu alături, indiferent

ce decizie am luat, oferindu-mi suportul de care aveam nevoie, chiar și când o dădeam în bară. M-au lăsat să învăț singură care sunt greutățile vieții, promițându-le că nu am să îi mint și nu am să le ascund niciodată nimic. Iar acum fac exact opusul.

— Oricum trebuie să plec la Londra, spun epuizată. O să mă gândesc acolo ce e de făcut mai departe.

— Nu ai tot timpul din lume, Maria. Mai ai, cât? Opt luni? Șapte luni?

— Șapte luni jumate, răspund încet.

— E timpul să iei niște decizii, scumpa mea, zice cu mai multă blândețe, făcând apel la rațiunea mea. O minune de copil crește în pântecul tău, iar în scurt timp o să trebuiască să te gândești la un loc pentru el, o cameră, o casă, un viitor. Ai de pregătit un drum pentru el și nu o să poți face asta în maternitate.

Aprob din cap știind că are dreptate.

— Orice vei face, îmi doresc să îți fiu alături, mai spune ea. Dacă nu o să fiu fizic, din cauza distanței, am să compensez cu multe telefoane video.

Ne luăm în brațe și ne strângem tare, înainte de a continua discuția despre stările mele și cum mă simt în această perioadă.

Carina îmi promite că secretul meu este în siguranță și o cred. Dar chiar și înainte de a mă duce acasă, mă roagă să nu îi ascund lui Sebastian acest lucru, făcându-mă să am o noapte plină de îndoieli și întrebări.

Capitolul 16

Planul

Sebastian

Orice minciună are picioare scurte. Din fericire, minciuna pe care a trebuit să o împart cu Eva a rămas fără picioare după ce saloanele ei au fost deschise și ea s-a bucurat de publicitatea de care avea nevoie.

Acum că toată povestea asta era încheiată, puteam să îmi continuu planul de a o cuceri pe Maria, fără să mai fiu întrerupt de foste iubite și schemele lor bolnave.

Doar că Maria nu este de găsit. La telefon nu răspunde niciodată, de multe ori fiind închis zile întregi, de parcă uită să îl încarce și în restul timpului îl ține toată ziua într-un sertar. Mesajele mele sunt citite o dată la trei-patru zile, dar nu primesc niciun răspuns.

Și, cel mai grav, pare că nu mai locuiește în casa închiriată în New Moon. Prima cărămidă a fundației mele pică odată cu această revelație.

Am fost la ușa ei aproape în fiecare seară, dar nu răspunde nimeni și de fiecare dată luminile sunt stinse. Bănuiesc că s-a întors la apartament, dar nu știu adresa de acolo. Nu îmi place să o știu în locul acela, însă răbdarea mea a ajuns la limită și nu mai pot să o aștept să se decidă dacă mă vrea în viața ei, sau nu. Sunt hotărât să o aduc alături de mine, dar pentru a face asta trebuie mai întâi să o găsesc.

A doua cărămidă a fundației se dărâmă când fac pasul important de a o căuta la birou, iar secretara mă anunță că doamna Coman este plecată din țară. Ok, nimic nou, însă când o întreb dacă știe când se întoarce, aceasta îmi răspunde că plecarea este făcută pe o perioadă nedeterminată. Încerc să aflu unde, dar respectiva refuză să îmi ofere astfel de informații.

Primesc vestea ca un pumn în stomac și cu greu mă întorc la mașina mea, unde încep să sun în disperare singura persoană care mă poate lămuri.

— Carina, spun direct în clipa în care îmi răspunde. Spune-mi, te rog, unde este.

— Bună și ție, zice ironică, dar serioasă.

Ignor observația ei, știind că nu am timp de salutări politicoase acum, dar nici chef.

— De două săptămâni încerc să dau de ea, iar acum sunt în parcarea firmei unde lucrează și tocmai am aflat că e plecată din țară pentru o perioadă nedeterminată, zic nervos. Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Exact ce ți-au spus, răspund indiferentă. Că s-a mutat din țară.

Simt că toată clădirea s-a dărâmat peste mine. Nu mai am aer și mâinile deja îmi tremură pe volan.

— Unde? întreb dur, vocea mea recăpătându-și timbrul ca un tunet.

— Ți-am spus că nu mă mai bag, Sebastian. Crede-mă că aș face-o, însă de data asta trebuie să îmi țin promisiunea față de prietena mea. Dacă o trădez, o pierd de tot. Aș risca asta dacă aș fi convinsă că prețul

este fericirea ei absolută, însă în clipa asta nici eu nu mai am încredere în tine.

— Știi foarte bine că o iubesc...

— Dar ai trădat-o sărutându-te și afișându-te cu Eva. Și așa ai pierdut și votul meu de încredere.

— Lasă-mă să îți explic ce s-a întâmplat cu Eva, iar dacă după aceea tot crezi că nu sunt demn de Maria, atunci nu mai insist. Dar nu pot să renunț la ea când știu că sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le afle înainte de a mă goni de tot din viața ei.

— Crede-mă că nu e singura în situația asta...

— La ce te referi?

— Nimic, zice încet. Mă pregătesc să iau prânzul cu Cătălin în jumătate de oră. Vrei să ni te alături sau treci pe la mine la birou mai târziu?

Cu cât mai multe persoane află adevărul, cu atât șansele mele ca cineva să îmi spună unde o pot găsi pe Maria sunt mai mari.

— Spune-mi unde să vin.

* * *

Trei ore mai târziu sunt deja înapoi acasă, anulându-mi orice întâlnire ce o mai aveam pentru ziua respectivă. Nu mai vreau să văd pe nimeni în afară de Maria. Însă din păcate, Carina mi-a spus că are nevoie de timp pentru a procesa povestea mea, care pare să nu egaleze cu fidelitatea față de prietena ei.

Ceva, însă, nu se leagă. Carina mereu a militat pentru relația mea cu Maria, chiar înainte ca aceasta din

urmă să simtă ceva, așa cum mi-a mărturisit ultima dată când am văzut-o, iar acum când drumul ar trebui să fie mai lin și fără impedimente, ea refuză să mă ajute. E ca și când încearcă să o țină pe Maria departe de mine, iar eu nu înțeleg de ce.

Stau pe canapeaua din sufragerie cu sacoul aruncat pe unul dintre fotolii, cămașa deschisă la doi nasturi, și capul proptit în mâini, simțind că mi-am pierdut de tot aliatul.

Aștept o minune.

Sunt pierdut și nu știu în ce direcție să pornesc pentru a ajunge la ea. Simt că o pierd cu fiecare clipă care trece.

Telefonul mă anunță că am un mesaj și, fără chef, mai mult mecanic, îl deschid pentru a vedea cine este. Inima îmi sare din piept și mă îndrept brusc de spate când văd că mesajul este de la Maria. Doar că mesajul, unul foarte lung, este ca o scrisoare care îmi schimbă viața complet, chiar dacă ea vrea să mă țină departe.

„Ți-aș fi scris un mail, dar nu am adresa ta, așa că o să încerc să fiu cât mai concisă și să te anunț câteva lucruri. Am plecat din țară în interes de serviciu, dar a fost momentul potrivit pentru că aveam nevoie de timp și liniște. Trebuie să iau niște decizii singură, care nu mă mai privesc doar pe mine ci și pe copilul care crește acum în mine. Iartă-mă că îți dau vestea în felul acesta, dar, sincer, nici nu știu dacă o să te bucure. Eu sunt extrem de fericită și tocmai de aceea nici nu m-am gândit să renunț la sarcină, dar asta nu înseamnă că am așteptări din partea ta. Tu ai o viață, ai o femeie alături

și nu vreau să intervin între voi. Tocmai de aceea vreau să stai departe de noi, pentru că niciunei femei nu îi place să știe că iubitul ei are un copil cu alta, mai ales că acesta este rezultatul unei aventuri de o lună. Nu vreau să te simți obligat în vreun fel. Nu vreau să te simți dator, așa cum ai făcut în tot acest timp în legătură cu Paul. Am vrut doar să afli de la mine, înainte de a ne ciocni pe stradă, iar eu să am burta mare. Repet, nu am nevoie de nimic. Sunt bine și vreau ca și tu să fii la fel. Ai grijă de tine. Marushka."

Nu respir.

O să fiu tată.

Pentru prima dată în viața mea, eu, o namilă de bărbat cu chip dur și sânge rece, sunt pe punctul de a plânge. O fericire imensă îmi cuprinde tot sufletul și îmi face inima să bată cu putere.

O să fiu tată.

Gândul îmi sună constant ca un ecou, dar imediat disperarea mă cuprinde și știu că trebuie să vorbesc cu Maria.

O sun imediat, dar robotul deja îmi spune că telefonul ei este închis. Așa că îi scriu un mesaj.

„Tu ești singura femeie din viața mea! Te iubesc! Trebuie să vorbim urgent!"

Sun din nou, dar mă lovesc de același apel eșuat. Nevoia de a o găsi mă împinge să fac lucruri disperate, așa că mă urc în mașină și mă opresc la ușa Carinei, unde încep să bat insistent.

Cătălin apare în prag, încruntându-se la mine.

— Frate, ești bine?

— Trebuie să vorbesc cu Carina.

— Nu e acasă, îmi spune dându-se într-o parte și invitându-mă înăuntru. Vrei o bere sau... un whisky? Se corectează ridicând o sprânceană la mine, analizându-mă de sus până jos.

Ținuta mea, mereu impecabilă, este complet neglijată în clipa asta, cu părul ciufulit și cei doi nasturi desfăcuți la cămașa mototolită.

— Un pistol cu un glonț pe care să scrie numele meu nu ai? întreb ironic, intrând pentru prima dată în casa lor și pășind cu grijă.

— Tu nu ai pistol?

— Ba da, mărturisesc. Doar că nu e scris numele meu pe niciun glonț.

— Mă tem că nici pe ale mele. Ia un loc și poate Carina ajunge mai devreme de la serviciu. E pe drum.

Îmi frec fața cu palmele, așezându-mă pe canapeaua mare din mijlocul livingului.

— Ce ai pățit? mă întreabă îngrijorat, așezându-se pe un fotoliu mare din apropiere.

— Am primit un mesaj de la Maria în care mi-a dat cea mai frumoasă veste, dar în același timp mi-a spus să stau departe. Nu știu cum să dau de ea.

— Să înțeleg că nu vrei să stai departe de ea.

— Normal că nu!

Zâmbește.

— Ți-a zis de copil?

Fac ochii mari.

— Știai?

— Ele cred că nu știu nimic, dar le-am auzit vorbind înainte ca Maria să plece la Londra, zice calm.

— E în Londra?

— Stă într-un apartament închiriat prin Covent Garden. Nu știu adresa exactă, dar K o are.

Cătălin îmi dezvăluie informații pe care Carina a refuzat să mi le spună, trădându-și astfel soția.

— De ce faci asta?

— Pentru că știu prin ce am trecut eu când a dispărut Carina. Dacă ar fi fost și un copil implicat, cred că aș fi făcut crimă de om ca să o găsesc, continuă serios. Știu că o iubești pe Maria, am văzut asta din prima clipă când te-am văzut alături de ea la spital, nu doar Carina te-a citit ca pe o carte deschisă. Dar nu m-am băgat, zice ridicând dintr-un umăr. Era treaba fetelor, însă de data asta cred că ele greșesc, iar eu o să am o discuție serioasă cu soția mea azi și sper să îți dea adresa aia imediat după aceea.

Nu îmi vine să cred că ajutorul îmi vine din partea lui și nu știu cum să mă revanșez față de el.

— Îți rămân dator.

— Nu e nevoie. Doar fă-o fericită, altfel o să am și eu probleme cu nevastă-mea că m-am băgat.

Îmi zâmbește și îi mulțumesc pentru ceea ce încearcă să facă. Tot ce îmi rămâne acum de făcut este să aștept o veste de la el, de la Carina... de la Maria.

Aștept.

O oră, două ore, timpul trece greu și simt cum firele de păr îmi albesc în cap, iar eu nu pot decât să mă gândesc la Maria și la copilul pe care mi-l poartă. Până

la zece noaptea, deja îmi imaginez și cum o să arate camera copilului dacă e fată sau dacă e băiat, după ce am stat pe internet câteva ore și am căutat poze de acest gen, doar ca să nu mă mai plimb prin casă, ca un leu în cușcă.

Dacă până la miezul nopții nu primesc niciun semn de la unul dintre ei, plec spre Londra și cred că știu unde să dau de ea, atâta timp cât știu numele companiei internaționale unde lucrează.

Oftez. Niciodată nu este ușor, dar cu ea nici nu vreau, pentru că îmi place să îmi câștig dreptul de a o avea în viața mea, cu fiecare secundă în care mă zbat să îmi fie alături.

Pierdut în gânduri, observ cu coada ochiului piscina care acum e acoperită, însă îmi amintesc când am făcut dragoste cu Maria acolo ultima dată.

Apa era caldă, dar de fiecare dată când ieșea la suprafață, sfârcurile îi erau ridicate și mă invitau constant să le gust. Nu am mai rezistat tentației și m-am aruncat în apă, ieșind la suprafață exact în fața ei, luând-o prin surprindere cu apropierea mea bruscă. Apa mi se prelingea pe chip, iar ea a clipit des, citindu-mi intenția în ochii fixați pe trăsăturile ei frumoase. S-a lipit cu spatele de peretele piscinei, iar eu m-am lipit de ea, împingând-o cu pelvisul și făcând-o să îmi simtă scula deja întărită prin pantalonii scurți. I-am lins buza de jos, apoi i-am prins-o cu buzele, înainte de a-i acoperi gura frumoasă și de a o invada cu limba dornică să o devoreze.

Mâinile mele îi explorau pielea fină, trecând de la un sân la altul și strângându-i între degete sfârcurile

sensibile, încă acoperite de cupele subțiri ale costumului de baie. Gemea în gura mea făcându-mă să îmi pierd controlul de dorință, așa că am mârâit și mi-am coborât o mână între picioarele ei, dându-i într-o parte slipul și pătrunzând-o cu un deget. Era udă, nu doar de la apă, iar degetul meu aluneca încet în miezul ei înfierbântat. Ea și-a strecurat degetele fine în slipul meu, dezgolindu-mi membrul tare și l-a cuprins cu mâna mică, făcându-mi sângele să fiarbă și mai tare.

Am ridicat-o în brațe, încolăcindu-i picioarele în jurul taliei mele, făcându-i sânii să ajungă la nivelul gurii mele, așa că i-am desfăcut șiretul sutienului de la spate, dezgolindu-i pielea fină și sfârcurile apetisante. I-am gustat pe fiecare în parte, ca un nesătul, apoi am intrat în ea pe lângă slipul micuț și am început să mă mișc tare și adânc, făcând-o să geamă tot mai tare, lăsându-și capul pe spate, în timp ce unghiile ei se înfigeau în umerii mei.

Nu aveam niciunul nevoie de cuvinte, doar de gemete și atingeri, iar dorința noastră puternică ne-a adus din nou fiecăruia orgasme cutremurătoare.

Uram că nu pot să îmi dau drumul în ea, dar uram mai mult prezervativul care ar fi putut fi între noi. Nu voiam nimic între noi. O voiam pe ea la fel de mult pe cât o vreau acum.

Umflătura din pantalonii mei îmi confirmă faptul că amintirea mi-a trezit corpul neatins de altă femeie din clipa în care am sărutat-o pe Maria.

Sunetul care mă anunță că am un mesaj mă face să tresar, iar speranța renaște brusc în mine. Mesajul e de

la Carina și cuprinde o adresă, iar la final un mesaj scurt și la obiect: „Dacă o dai în bară, ești mort!”.

În secunda următoare dau un telefon scurt.

— Am nevoie de avion.

— Desigur, îmi răspunde prietenul meu cu care împart de jumătate de an avionul privat pe care îl închiriază ocazional. Unde mergi?

— Londra.

— Când?

— Acum.

— Am înțeles. Îl sun acum pe pilot și te anunță el când să te duci la aeroport.

— Mulțumesc, frate!

— Ai grijă de tine!

Între timp îmi fac un bagaj mic și rezerv o cameră la cel mai apropiat hotel de apartamentul ei, dar telefonul îmi sună din nou și sunt împietrit când văd cine mă sună. Cu toate astea, răspund ezitând un pic.

— Salut, tată.

— Sebastian, băiete, ești la noua casă?

Mă încrunt.

— Da, în New Moon.

— Sunt cu mama ta, tocmai am vizitat niște prieteni în zonă, iar ea a zis să trecem rapid și pe la tine că e curioasă să vadă cum ai amenajat. Deranjăm?

— Deloc! spun uitându-mă la bagaj, dar știu că oricum am timp de suficient pentru vizita lor scurtă, fiind oricum destul de târziu. Vă dau acum adresa exactă.

— Perfect.

În mai puțin de zece minute, părinții mei sunt în vila nouă, mama admirând felul cum este decorată, spunându-mi mereu cât de mândră este de mine. Tata preferă să se concentreze pe paharul cu whisky pe care i-l servesc spre nemulțumirea mamei.

— Ești la volan! îl ceartă ea ușor.

— E doar un deget, nu vezi ce zgârcit e fiul tău? se apără el glumind.

Tatăl meu este un om dur, dar față de mama este un mielușel ascultător, dornic să o facă fericită în fiecare clipă. Iubirea lor a fost mereu un model pentru mine, ei învățându-mă să îmi respect femeia pe care o am alături, chiar dacă este vorba de o aventură sau de o relație serioasă.

— Pleci undeva? întreabă mama văzând bagajul lăsat într-un colț al sufrageriei.

— La Londra.

— Nu știam că ai afaceri și pe acolo, spune tata.

— Nu am. E ceva personal.

— Eva? întreabă mama scăpându-i o grimasă pe față.

Niciodată nu a plăcut-o pe Eva, chiar dacă nu mi-a spus-o direct în față, preferând să fie politicoasă de fiecare dată când cele două s-au întâlnit. Am simțit că nu se plac reciproc, însă știu că o va iubi pe Maria.

— Nu, răspund simplu.

— Pentru că v-am văzut prin reviste și bănuiesc că v-ați împăcat, zice cu o urmă de tristețe în glas, așezându-se pe canapea.

Tata rămâne în picioare, în timp ce eu mă așez pe unul dintre fotoliile din fața ei. E momentul să le spun o poveste.

— Nu m-am împăcat cu Eva și nici nu o să se întâmple asta vreodată. Este vorba despre o altă femeie pe care o iubesc foarte mult, dar crede că sunt prea multe lucruri care ne despart, așa că a plecat acolo, iar eu vreau să o aduc înapoi.

Ochii mamei se umezesc imediat ascultându-mi pledoaria, iar tata are sprâncenele ridicate. Nici despre Eva nu am vorbit cu atâta patos, iar ei sigur realizează acest lucru.

— Ce anume crede ea că vă desparte? aud vocea ei îngrijorată.

Oftez, încercând să îmi găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru a descrie aceasta situație delicată.

— Este vorba de Maria, soția lui Paul.

Are nevoie de câteva secunde pentru a face legătura, iar când se întâmplă, ochii i se măresc și își acoperă gura cu mâna.

— Paul, care a avut accidentul cu mașina ta? întreabă șocată, dar mai mult șoptește.

— Da, el.

— Oh, Doamne, asta e chiar complicat... spune încet.

— Sunt îndrăgostit de ea de ani întregi, din seara în care l-a cunoscut pe Paul, doar că el s-a mișcat mai repede ca mine. După accident, împrejurările ne-au făcut să ne apropiem, iar lucrurile s-au schimbat mult în acest timp.

— Oh, băiatul meu, suspină ea. În toți anii ăștia nu ai spus nimic și ai privit-o alături de prietenul tău?

— Nu vrei să știi ce a fost în inima mea când s-au căsătorit, mamă, mărturisesc lăsându-mi ochii în jos. Dar am sperat că o va face fericită, însă soarta a fost prea dură cu ei.

— Dar ea te iubește?

— Tot ce știu este că și ea s-a îndrăgostit de mine, dar nu vrea să accepte asta din cauza celor din jur care ar putea să ne judece.

Privirea îmi fuge la tata, care asistă tăcut, sorbind din când în când din pahar. Tăcerea lui e deranjantă și mă aștept în orice clipă să îmi zică ceva care să mă facă să stau într-un colț până când trece anul.

— Și dacă până acum eram decis să o aduc înapoi pentru că o iubesc, acum am un motiv în plus să fac asta, zic ridicându-mi privirea din nou spre mama, care pare că deja citește în ochii mei fericirea. Îmi poartă copilul, mamă.

Înghite în sec și un zâmbet imens îi apare pe chip, forțând lacrimile să i se prelingă pe obraji. Sare în picioare și vine în brațele mele, făcându-mă să mă ridic pentru a-mi primi îmbrățișarea caldă.

— Sunt atât de fericită, Sebastian! Sunt sigură că este o femeie minunată, altfel nu o iubeai atât de mult!

Se desprinde de mine și mă lovește cu un deget în pieptul tare.

— Tu adu fata înapoi, că mă ocup eu de cine o să îndrăznească să vă vorbească de rău iubirea!

Îi zâmbesc cu toată dragostea mea, știind că mama ar călca pe oricine în picioare când vine vorba de fericirea fiului ei, dar privirea mea fuge spre tata, care își lasă paharul pe colțul barului și mă privește cu seriozitatea lui caracteristică.

Apoi face un pas spre mine, punându-și palma mare, pentru că omul e la fel de masiv ca mine, pe umărul meu.

— Suntem alături de tine, Sebastian. De voi.

Inima mi se umple de bucurie și îi zâmbesc, iar el face ceva ce nu a mai făcut de când eram mic: mă ia în brațe, lovindu-mă pe spate, apoi îmi spune cu entuziasm.

— O să fiu bunic!

Fericirea din glasul lui este evidentă, ca și lacrimile mamei, care ne privește cu palmele împreunate sub bărbie.

În următoarea jumătate de oră, mama îmi cere să îi povestesc despre Maria și să îi arăt poze cu ea. Din fericire, în săptămânile pe care le-am petrecut împreună am avut ocazia de a-i face câteva poze cu telefonul, pe care acum i le arăt bucuros și mândru mamei, iar ea este fascinată de frumusețea naturală a femeii pe care o iubesc.

După plecarea lor, redevin concentrat pe planul meu și pe ceea ce am de făcut. Trebuie să îmi aduc femeia acasă.

Capitolul 17

Mărturisire

Maria

Sunt o lașă, știu asta. Dau cu bâta și fug. Arunc o veste bombă, apoi închid telefonul cu intenția de a nu-l mai porni, probabil niciodată. Cu toate că nu mă pot abține, și o fac la câteva ore după ce îi trimit mesajul lui Sebastian, iar răspunsul lui este aproape la fel de surprinzător.

Mă iubește.

Cel puțin așa spune. Dar ar fi prea frumos să fie adevărat, nu? Adică eu sunt genul de persoană care își pierde soțul într-un accident de mașină și rămâne însărcinată accidental cu prietenul acestuia la câteva luni după aceea... Eu nu sunt genul de persoană care să aibă parte de finalul fericit alături de bărbatul de care e îndrăgostită tot mai tare și căruia îi duce dorul în fiecare clipă, ci doar alături de copilul pe care i-l poartă și pe care îl va iubi din tot sufletul.

Sebastian mă iubește? Sau doar spune asta pentru că este un copil apărut în peisaj? Sunt plină de îndoieli, mai ales că nu mai cred în povești de dragoste cu finaluri fericite, cel puțin nu în cazul meu.

Poate că este îndrăgostit, așa cum susține, dar nu știu dacă iubirea lui o să țină prea mult, mai ales cu un bebeluș în preajmă. Dacă o să dea bir cu fugiții la

primul scutec murdar, ascunzându-se în biroul faimos de la clubul lui, unde va face pe sugarul cu țâțele altor femei?

Aș vrea să am o părere proastă despre el din punctul ăsta de vedere, dar o mare parte din mine știe că greșesc când spun că el va fugi de responsabilități. Sebastian nu mi-a arătat decât că este un om de încredere, loial și cu suflet bun, în ciuda rigidității pe care o afișează constant.

Austeritatea lui este doar o mască sub care se ascunde un bărbat foarte afectuos. Nu pot să nu îmi amintesc de câte ori l-am văzut venind serios, aproape intimidant, spre mine, pentru ca apoi să mă topească cu sărutările și atingerile lui pline de pasiune.

Mi-e dor de el, iar grețurile de dimineață par să treacă mult mai ușor dacă închid ochii și mă gândesc la el, la chipul lui frumos, la buzele groase și ochii lui albaştri, pătrunzători. Ce reacție ciudată are și corpul meu, de parcă mi-l cere aproape în fiecare zi...

După un nou episod de acest gen petrecut la baie, peste care am început să trec din ce în ce mai ușor, îmi fac drum spre birou, unde mă așteaptă o zi plină de ședințe și discuții cu noii colegi.

Lucrez cu o echipă primitoare și tânără, care în fiecare seară mă invită la o bere, însă eu refuz aproape de fiecare dată. Am ieșit de câteva ori, acceptând să beau un suc sau o apă minerală, însă niciodată nu m-am lungit prea mult cu ei la aceste ieșiri. Nu am spus nimănui din cercul profesional despre sarcina mea și nici

nu vreau să fac mare caz în fața lor, dorindu-mi să le ascund acest lucru cât pot de mult.

Înainte de a pleca din țară le-am făcut o vizită părinților mei și le-am dat vestea și lor că sunt însărcinată, povestindu-le cu această ocazie foarte succint și despre ceea ce s-a întâmplat între mine și Sebastian. Nu le-a plăcut prea mult ce au auzit, mai ales că acum urma să am un copil și să fiu o mamă singură, însă mi-au oferit sprijinul lor și, ca întotdeauna, m-au asigurat că ei mă iubesc indiferent de ceea ce voi face.

Mama s-a oferit să vină cu mine în Londra pentru a mă ajuta cu sarcina sau, dacă decid să nasc aici, cu creșterea copilului, însă am liniștit-o spunându-i că încă nu am decis dacă voi rămâne aici definitiv, dar că o voi anunța în următoarele luni unde voi aduce pe lume copilul meu.

Al meu.

Până să îi dau vestea lui Sebastian era doar al meu, dar din clipa în care am trimis mesajul, am început să am un vag sentiment că îl împart și cu altcineva. Chiar dacă sunt încă într-o fază în care refuz să vorbesc cu el sau să vreau să îi accept ajutorul, sunt tot mai înclinată spre a accepta ca Sebastian să facă parte din viața copilului, dacă va dori acest lucru.

Dar mintea mea fuge de fiecare dată la iubita lui, care nu va accepta asta, cât și la lumea care va bârfi constant situația dintre noi.

Pentru a mă rupe de problemele mele, într-una din zile accept ca după program să ies cu colegii la un pub situat lângă birou, însă îi anunț de la început că

nu intenționez să stau prea mult alături de ei. Ritualul acesta de a ieși în fiecare zi după birou este practicat de foarte mulți dintre ei, dar eu nu mă pot acomoda cu acest stil de viață.

Mie îmi place să merg acasă, să mă uit la un film și să mănânc ceva dulce în timpul ăsta. De preferat alături de cineva sau chiar în brațele cuiva drag, însă nu mai am această opțiune în viața mea.

Gândul mă poartă la serile petrecute alături de Sebastian, fiecare cu câte o carte în mână sau uitându-ne la un film, în timp ce eu stăteam în brațele lui pe canapea sau el cu capul în poala mea.

Dar acele vremuri s-au dus, oricât de frumoase sau false au fost, iar eu încerc acum să mă adaptez stilului de viață pe care îl au colegii mei, pentru a nu mă considera antipatică. Însă tot nu simt că îmi găsesc locul în acest peisaj...

Sunt decisă totuși să încerc să mă adaptez, așa că iată-mă stând în picioare la una din măsuțele din interiorul pub-ului aglomerat, blestemându-mi zilele în care am decis să port tocuri. Știu că în curând trebuie să renunț la ele, însă profit de ultimele săptămâni în care corpul meu îmi mai permite acest lucru. Mă doare spatele și, la o oră după ce am ajuns, deja încep să îmi mut greutatea corpului de pe un picior pe altul.

Carol, una dintre colegele mele prietenoase, încearcă să mă antreneze într-o discuție despre vreme. Îmi povestește că în Londra ninge rar și destul de puțin, dar și când o face, e panică în tot orașul. Îmi explică gesticulând cum tot traficul se blochează chiar și

pentru un strat de un centimetru de zăpadă, de parcă ar fi un metru, făcându-mă să râd cu gesturile ei. Este pasionată de schi și adoră zăpada, tocmai de aceea nu o sperie atunci când ninge, visând la nămeți de zăpadă în Piccadily Circus.

Mă amuză felul cum vorbește, stârnind reacții agitate din partea colegilor ei îngroziți de dorințele ei. Aceștia preferă zăpada doar la munte, în defavoarea unui oraș blocat, când ei sunt grăbiți să ajungă în timp util la serviciu. Cerându-mi părerea, le explic că în București e de ajuns să plouă ca traficul să devină la fel de haotic ca la o zăpadă. Dacă același lucru s-ar întâmpla și la ei la fiecare ploaie, nu cred că ar mai locui nimeni în Londra, la cât de des plouă pe aici. Îmi dau dreptate, amuzați de efectul ploii la români, așa cum eu sunt amuzată de reacția lor la zăpadă.

Afară, ploaia s-a oprit chiar înainte de a ajunge noi la pub, dar frigul te face să îți strângi pe lângă tine hainele, doar simțindu-l cum te învăluie pe la picioare, atunci când ușa barului se deschide.

Obișnuită cu ținutele mele de acasă, indiferent de vreme, nu am prevăzut că rochia mea până la genunchi nu va fi suficientă pentru această ieșire, iar o răceală ar fi foarte nepotrivită în acest moment, așa că mă gândesc cum să îmi anunț plecarea, când ușa barului se deschide pentru a zecea oară în ultimul minut și deja mă uit exasperată spre acel loc prin care frigul intră de fiecare dată și pe unde plănuiesc să ies foarte curând.

Dar în acel moment împietresc și tot corpul meu îngheață într-o secundă, dar nu din cauza frigului, ci a

ochilor albaştri care mă fixează prin mulțime, de la o distanță de doar câțiva metri.

Clipesc.

E mai aproape.

Clipesc din nou.

Este în fața mea.

Nu visez.

Inima îmi bate cu putere și buzele îmi sunt întredeschise din cauza șocului. Nu visez! Sebastian m-a găsit!

— Ce cauți aici? e primul lucru pe care îl spun când reușesc să îmi dezmorțesc limba și să clipesc de câteva ori pentru a ieși din starea de confuzie.

Ochii lui sunt fixați cu seriozitate pe chipul meu, dar nu reușesc să îi mențin privirea pentru că încep să îi analizez corpul minunat, îmbrăcat azi într-un sacou albastru-închis din lână, o helancă neagră și o pereche de blugi la fel de închiși. Toate astea creează un contrast perfect cu ochii lui deschiși la culoare, care mă analizează din cap până în picioare, înainte de a se fixa din nou pe chipul meu, făcându-mă să înghit în sec în așteptarea răspunsului care vine destul de târziu.

Chiar dacă nimeni din jur nu ne înțelege discuția, el se apleacă asupra mea, aducând cu el un val de intimitate și căldură, spunându-mi lângă ureche:

— Dacă tu crezi că există loc unde te poți ascunde de mine, Marushka, te înșeli.

— Cum ai aflat unde sunt? întreb încruntându-mă, chiar dacă bănuiesc răspunsul.

Mă dau în același timp în spate pentru a lua puțină distanță față de bărbatul acesta care îmi face tot corpul să vibreze doar vorbindu-mi.

Nu e momentul pentru așa ceva.

— Carina ți-a spus, remarc cu un sentiment de dezamăgire față de prietena mea.

— Ai o prietenă adevărată, Maria, dar nu ea este cea care mi-a spus că te ascunzi în Londra.

— Nu mă ascund, spun ridicându-mi bărbia. Sunt aici cu treabă.

Buzele i se strâng, dar nu răspunde provocării mele.

— Trebuie să vorbim, spune cu hotărâre.

Mă uit în jur la colegii care se uită în direcția mea, neînțelegând cine e tipul cu care eu vorbesc în română, dar nu îmi scapă privirile fetelor care zâmbesc admirativ în direcția lui Sebastian.

— Ce avem noi de discutat este mult mai important decât colegii tăi, nu crezi? zice atrăgându-mi atenția, iar eu aprob din cap.

Nu am unde să fug, iar discuția este inevitabilă. Nu mai pot să fiu lașă, așa cum am făcut cu mesajul trimis, iar acum regret că nu i-am răspuns la unul dintre apelurile primite, astfel încât el nu ar mai fi fost nevoit să vină după mine.

Mă întorc spre Carol, care e cea mai aproape de mine și îi spun afișând un zâmbet ce se dorește a fi relaxat, dar care maschează agitația din sufletul meu.

— Ne vedem mâine la birou. Prietenul meu tocmai a ajuns în Londra și este destul de obosit după drum, iar eu oricum nu mai rezist prea mult în picioare.

— Stai liniștită, îmi spune bătându-mă ușor pe braț și făcându-mi cu ochiul. Și eu aș pleca cu unul ca el dacă aș avea ocazia, dar, după cum vezi, nu e nimic bun prin barul ăsta.

Îi zâmbesc cald și, luându-mi la revedere de la ceilalți, îl las pe Sebastian să mă conducă spre ieșire, simțindu-i palma mare și caldă pe talia mea.

În fața barului se află un Range Rover mare și negru care așteaptă cu motorul pornit, iar Sebastian îmi deschide ușa din spate. Observ că mașina luxoasă are deja șofer, și în aceeași clipă Sebastian se așază pe banchetă lângă mine, intrând pe ușa cealaltă.

— La apartament sau la hotelul meu?

Tonul vocii lui e sobru și rece, dându-mi de înțeles că este supărat pe mine, așa că stau mică pe locul meu.

— La apartament, răspund încet, evitându-i privirea.

Sebastian se adresează în rusă bărbatului de la volan, un munte de om ce pare pregătit să muște pe oricine îl supără din afara mașinii, iar automobilul se pune imediat în mișcare.

Prefer să fiu pe terenul meu, decât pe al lui, chiar dacă o cameră de hotel nu poate fi considerată terenul cuiva.

Rămân cu ochii pe geam, dar îi simt privirea care mă arde cu fiecare secundă ce se scurge în tăcere, în timp ce cuvintele pronunțate de el în rusă îmi sună ca un ecou delicios, ducându-mă cu gândul la seara când mi-a vorbit în această limbă niște cuvinte ce îmi păreau cunoscute.

Și, deodată, mintea mea se luminează, amintindu-mi de clientul care într-una din lecțiile date mi-a spus și aceste cuvinte. Inima îmi bate cu putere, realizând declarația lui de iubire din acea zi. Nu știu cum să reacționez.

El este cel care face primul pas în mașina în care a început să se audă un post de radio în surdină, luându-mi mâna în a lui, făcându-mă să îmi întorc privirea spre el.

— Cum te simți? mă întreabă cu vocea groasă.

— Bine, răspund scurt.

— Și dacă nu ar fi așa, mi-ai spune adevărul?

Îmi las privirea în jos.

— Așa cum bănuiam, își spune mai mult lui, mutându-și privirea spre geam pentru câteva secunde, înainte de a reveni asupra mea. Nu știu dacă să te pedepsesc pentru că ai fugit de mine și că ai vrut să îmi ascunzi ceva atât de important sau să te sărut pentru că îmi porți copilul. Dar mai ales pentru că mi-ai lipsit al dracului de mult, șoptește la final, mutându-și din nou privirea pe geam.

Rămân cu ochii pierduți pe chipul lui frumos, dar îndurerat, până ajungem la complexul de apartamente unde locuiesc. Nu știu de ce mă surprinde că știe și unde stau, dar acum sunt convinsă că adresa o are de la Carina, ea fiind singura care mi-a cerut-o pentru a-mi trimite prin curier niște acte săptămâna trecută.

— Nu mai poți să ai încredere în nimeni în ziua de azi, spun încet, când mașina se oprește în fața blocului meu, iar eu cobor fără să mai aștept să mi se deschidă portiera.

În spatele meu este și Sebastian care, după ce îi spune ceva tot în rusă șoferului, mă urmează îndeaproape. Apartamentul e la etajul unu, așa că urcăm în tăcere scările, el sărind câte două deodată cu picioarele lui lungi. Zgomotul făcut de tocurile mele este tot ce se aude pe holul lung și gol, până când intrăm în apartamentul închiriat și mă întorc cu fața spre el.

Stă cu mâinile în buzunarele blugilor, privindu-mă de sus până jos, neacordând nicio atenție spațiului. Îmi dau jos tocurile pe care nu le mai suport și mă îndrept spre canapeaua micuță din living, în timp ce mă dezbrac de pardesiu, iar el își dă jos sacoul, așezându-l cu grijă pe un scaun.

Apartamentul nu este foarte mare, dar are cele necesare: un living cu un televizor modest și o canapea, un dormitor cu un pat dublu și un dulap încăpător, iar bucătăria micuță este complet utilată, doar că nu prea am eu timp de gătit, preferând de obicei să îmi iau ceva la pachet de pe drum, de la unul dintre numeroasele restaurante din zonă.

— Ai mâncat? vine întrebarea lui care mă face să îmi dau ochii peste cap și să nu observ când se așază pe canapea lângă mine.

— Este întrebarea standard pe care o pune toată lumea? întreb ironică. De parcă sunt renumită pentru curele de slăbire pe care nu le-am ținut niciodată și m-am decis să le urmez tocmai acum.

— După serviciu ai ieșit direct cu colegii și este deja șapte seara. E normal să mă gândesc că nu ai mâncat.

— Tu ai mâncat?

— Nu eu sunt important acum.

— Dar ai mâncat?

— Nu. Nu am mâncat. Cum sunt sigur că nici tu nu ai mâncat, spune cu o undă de reproș în vocea groasă. De unde comandăm?

Oftez și îi arăt un teanc cu pliante de pe măsuță.

— Ce ai poftă?

— Pizza, zic imediat. Cu de toate și dulce. O comanzi de la restaurantul cu pliantul roșu.

Ridică o sprânceană.

— Este în regulă să mănânci pizza?

— Da. Este, spun scurt, strângându-mi nervoasă buzele.

— Ok, răspunde repede, luându-și telefonul și plasând comanda la numărul de pe hârtia respectivă.

Adresa exactă o găsește tot pe masă, pe una dintre facturile venite prin poștă, și, după ce termină convorbirea telefonică, se întoarce spre mine și dintr-o mișcare care mă ia prin surprindere, îmi ridică picioarele la el în poală și începe să îmi maseze tălpile, apăsând cu degetele în cele mai potrivite puncte.

— Nu trebuie să faci asta, zic încet, dar vocea mea e deja copleșită de atingerile lui.

— Când ai aflat de sarcină?

Întrebarea lui serioasă schimbă de tot cursul discuției, dar și atmosfera dintre noi, chiar dacă el continuă să acorde o atenție delicată picioarelor mele obosite.

— În ziua în care ne-am văzut ultima dată.

— Adică știi de o lună, iar eu aflu abia ieri?

Se oprește din masat, iar eu nu pot să răspund la întrebarea lui retorică.

— De ce ai așteptat atâta? Chiar aveai de gând să ții ascuns de mine acest copil?

Închid ochii oftând, dar nu pot să nu mă simt vinovată. Acum, auzindu-l spunând aceste cuvinte, chiar îmi pare rău pentru ceea ce intenționam cândva să fac.

— Nu vreau să te simți responsabil sau dator în vreun fel, Sebastian.

Îmi retrag picioarele din poala lui, chiar dacă îmi făcea plăcere simpla lui atingere, dar în același timp vreau să am o mică distanță, altfel mă arunc în brațele lui puternice și îi mărturisesc sentimentele pe care am refuzat în tot acest timp să le verbalizez.

— Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o. Să nu spun alte cuvinte care te-ar putea supăra, zice printre dinți, nervos. Am tot dreptul să fac parte din viața lui, așa cum și tu o faci, iar responsabilitatea mi-am asumat-o din clipa în care am decis să nu folosesc prezervativ cu tine. Știi că ești singura femeie cu care am făcut așa ceva? Chiar dacă partenera lua anticoncepționale, am preferat și prezervativul, doar pentru că nu am vrut să risc să aduc un copil pe lume cu o femeie pe care nu o iubeam din tot sufletul!

Îl privesc confuză.

— Și de ce ai riscat cu mine?

— Răspunsul îl ai tot în afirmația pe care tocmai am încheiat-o! Ești capabilă să vezi ce e în fața ochilor tăi, Maria, sau trebuie să te ajut eu să deschizi ochii?

Întrebarea dură mă face să îl privesc fără să clipesc.

— Dar nu ai folosit prezervativ de când am fost în mașină, iar atunci motivul era că nu aveam niciunul la îndemână.

— Nu aveam, dar chiar crezi că aș fi riscat dacă eram cu o altă femeie?

Abia respir, uimită de ceea ce îmi spune.

— Tu îți amintești când ne-am văzut noi prima dată? mă întreabă aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi, dar cu capul întors spre mine, în timp ce eu stau cu mâinile în poală, frecându-mi absent degetele într-un gest de agitație.

— În clubul tău, spun încet. Eram la aniversarea unei colege.

— Purtai o rochiță neagră, dreaptă, cu niște pătrățele albe pe marginile mânecilor și a fustei. Aveai niște tocuri criminale cu talpă roșie, care mi-au stârnit fantezii din prima clipă în care te-am văzut.

— Poftim? șoptesc șocată de ceea ce îmi mărturisește.

— De atunci sunt îndrăgostit de tine, Maria. Dar tu nici măcar nu m-ai văzut, fiind deja cucerită de Paul.

Capitolul 18

Țipete

Maria

Cuvintele lui îmi fac inima să bată tot mai tare. De atâta timp el e îndrăgostit de mine, iar eu nu am avut nici cea mai mică idee.

— Dar credeam că nu mă suporți! îi spun clătinând din cap de parcă nu îmi vine să cred ceea ce spune și simt nevoia să iau mai mult aer, așa că mă ridic în picioare. Îmi amintesc privirea ta tăioasă când vorbeam cu Paul în acea seară, de parcă eu nu eram destul de bună pentru el, în timp ce erați înconjurați de tipele alea frumoase, cum era și blonda de la brațul tău!

Clipește, dar este blocat, iar eu respir agitată, realizând ce am spus.

— Îți amintești... spune încet. Și tu m-ai văzut, nu?

— Da, dar erai ocupat.

Se ridică brusc în picioare, venind dintr-un pas în fața mea și punându-și palmele pe brațele mele, pentru a mă face să îl privesc fix în ochi.

— Dacă eu aș fi venit la tine în seara aia, înainte de a-l cunoaște pe Paul, și te-aș fi invitat undeva a doua zi, ai fi acceptat?

— Sebastian, spun, clipind des. Erai ocupat cu iubita ta de atunci, zic strâmbându-mă la cuvântul „iu-

bită", pentru că amândoi știm că nu era decât o aventură tipică lui.

— Răspunde-mi! îmi cere de parcă soarta lumii ar depinde de răspunsul meu. Dacă eu nu eram cu aia și veneam la tine înainte să apară Paul în peisaj, ai fi acceptat să ieși cu mine?

— Da, răspund încet, coborându-mi privirea în jos.

— La dracu'! înjură printre dinți, dezlipindu-se de mine și trecându-și nervos mâinile prin păr. La dracu', ce prost am fost!

— Nu înțeleg...

— M-am uitat urât la el, nu la tine! îmi spune uitându-se rănit spre mine. Intenționam să scap de blonda aia și să vin să vorbesc cu tine, dar el mi-a luat-o înainte și mi-a dat peste cap planul! Mi-ai plăcut din prima clipă în care te-am văzut, știind că nu ești deloc ca alte femei care erau în jurul meu, dar am făcut un pas în spate când Paul a furat startul și mi-am acceptat înfrângerea, mai ales când lucrurile au devenit cu adevărat serioase între voi.

— Tu... spun încet, încurcându-mă în cuvinte. De atunci...

— Da, zice uitându-se la mine cu chipul sincer. De atunci te iubesc. Nu ai idee cât de greu mi-a fost să ascund aceste sentimente față de toți cei din jur, mai ales față de prietenul meu care mereu îmi povestea ce grozavă și minunată ești. Te iubeam tot mai tare cu fiecare poveste pe care o auzeam despre tine, iar când te vedeam, nu știam cum să mă port și să par cât mai indiferent, pentru a nu mă da de gol. Paul a bănuit și

mi-a bătut câteva apropouri legate de grija pe care ți-o purtam când îi spuneam să nu mai conducă imprudent și să se gândească la tine.

Face o pauză clătinând din cap, parcă alungând câteva amintiri cu gestul lui, dar continuă:

— Nu ai idee cât de greu mi-a fost când mi-a cerut să merg cu el să îți aleagă inelul de logodnă, dar am simțit că o face cu scopul de a-mi arăta că ești a lui, iar eu nu mai am nicio șansă. Iar în seara nunții, când am dansat cu tine, mi-a zis să nu te fur, dar ceva îmi spune că mă credea în stare. Aș fi făcut-o dacă știam că te va face să suferi. Dar am avut încredere în prietenul meu că o să te facă fericită, însă m-am înșelat în privința lui. Iar pentru suferința pe care ți-a adus-o nu pot să îl iert niciodată!

Mărturisirea lui îmi aduce lacrimi în ochi. Lacrimi care îmi înceţoşează privirea şi mă fac să înghit cu greu. Îmi acopăr gura cu palmele, neştiind cum să opresc țipătul ce vrea să iasă din piept. Țipăt de durere, țipăt de dezamăgire. Țipăt de iubire.

Vreau să urlu de furie, dar în același timp să mă las cuprinsă de sentimentele puternice pe care mi le transmit cuvintele lui. Palmele calde ale lui Sebastian îmi cuprind chipul, ridicându-l pentru a-i întâlni ochii limpezi.

— Acum înțelegi cât de fericit am fost când tu mi-ai răspuns la primul sărut? Și cât de confuz, pentru că nu îmi venea să cred că mi se îndeplinește visul pe care îl aveam de ani de zile? Acestea sunt lucrurile pe care ți le-am ascuns, dar care te-ar fi speriat dacă le aflai

în acel moment. Am vrut să îți spun că te iubesc din ziua în care te-am luat în brațe în Budapesta și să îți șoptesc că o să fii bine, pentru că eram lângă tine, dar m-ai fi considerat un obsedat nebun și m-ai fi alungat imediat.

— Dar în ochii tăi se vedea asta și femeia care m-a adus la aeroport a văzut, spun înțelegând în sfârșit zâmbetul ei plin de speranță din acea zi.

— Mulți au văzut, mai puțin tu.

Îl privesc confuză, iar el continuă.

— Tu cum crezi că și-a dat seama Carina? A văzut cum te priveam când am venit cu tine la spital. Tot atunci și-a dat seama și Cătălin.

— El ți-a spus unde sunt? întreb cu ochii mari realizând ceea ce s-a întâmplat de fapt.

— Unii bărbații se ajută la nevoie, îmi confirmă zâmbind slab. Însă nu știu cum a făcut-o pe Carina să îmi trimită un mesaj cu adresa de aici, dar nu și numărul apartamentului. Nu am insistat, dându-mi seama că este pedeapsa mea de a sta la pândă ore întregi, dar am fost mai deștept și, după o căutare avansată pe internet, am aflat adresa de la biroul vostru de aici.

— Nimeni nu mi-a spus că m-ai căutat, zic încet.

— Nu am intrat. Am așteptat în fața clădirii, apoi te-am văzut cu colegii mergând spre pub, dar am așteptat să ieși, pentru că riscam să fac o scenă de față cu ei, luându-te de acolo pe un umăr. După o oră mi-am pierdut răbdarea, mai ales că te văzusem prin geam cum îți oboseau picioarele și te mutai de pe unul pe celălalt din cauza tocurilor.

Respir adânc, încă nevenindu-mi să cred tot ceea ce se întâmplă.

— Când ai ajuns în Londra?

— Azi-noapte, spre dimineață. Plănuiam să te aștept în fața casei la prima oră, înainte de a ajunge la birou, dar eram prea obosit să mai leg două cuvinte și am preferat să port discuția asta cu tine când am mintea limpede și odihnită.

Îmi trec mâinile prin păr, încurcându-mi degetele în el și trăgând. Aflu pentru prima dată atâtea lucruri surprinzătoare, încât mintea mea e ametită, iar eu nu știu cum să mai reacționez. Dar el este acum lângă mine, ridicându-mi bărbia cu un deget.

— Simt că mi s-a dat o a doua șansă la viață, Marushka, pe care nu intenționez să o ratez și de data asta. Mai ales când visul de a avea o familie împreună cu tine este pe cale să se realizeze.

— Sebastian, spun încet desprinzându-mă de el și făcând un pas în spate. Să nu uităm că tu ai o relație, spun încercând să maschez durerea din glas, amintindu-mi de sărutul pe care l-am văzut între el și Eva. Știu ce am văzut la tine acasă, dar și ce am citit în presă în legătură cu voi.

Oftează.

— Între mine și Eva nu mai este nimic. Ce ai văzut tu în seara aia a fost un sărut stupid și forțat de firea ei manipulatoare. Mi-a spus că voi primi o informație importantă. Și a avut dreptate, continuă el scoțând din buzunarul blugilor telefonul mobil, pe care îl întoarce cu fața spre mine după câteva secunde.

La început nu înțeleg ce văd, dar încet imaginea prinde sens când îmi recunosc rochia pe care am purtat-o în seara în care m-am culcat prima dată cu Sebastian. Poza este făcută în clubul aglomerat, în timp ce noi doi vorbeam foarte apropiați unul de celălalt, dar corpurile noastre aproape lipite se văd clar din unghiul din care e prins momentul acela în imagine. Apoi schimbă cu o a doua poză făcută în parcare în care el mă ține de mână exact înainte de a intra în mașină, dar și în aceasta chipurile noastre sunt foarte clare.

— Un ziarist a abordat-o pe Eva când a revenit în țară, spunându-i că are nevoie de niște știri mai bune decât ce avea în urma acelor poze. Dar și acelea erau suficiente pentru a crea niște valuri urâte în preajma mea și a ta. Eva i-a promis un interviu în premieră vis-à-vis de saloanele ei, dar plata mea față de ea a fost să mă afișez în prezența ei de câteva ori pentru a stârni niște bârfe care ar atrage astfel atenția presei. Avea nevoie de publicitate, iar ziarele de scandal tânjind după niște imagini cu noi doi o ajutau să își facă astfel reclamă și să anunțe deschiderea saloanelor. Eu aș fi putut să ignor totul, însă dacă pozele astea ar fi apărut, chiar și pe ultima pagină a unei reviste, erau de ajuns să îți aducă supărare. Nu așa voiam să afle lumea despre noi, chiar dacă îmi doream din tot sufletul să spun tuturor că am o relație cu tine. Dar știam că tu nu simți la fel și nu ți-ai fi dorit acest lucru.

— Deci te-ai sărutat cu ea ca să...

Aștept ca el să continue.

— A zis că are o informație care m-ar interesa mult și am simțit că ceva nu este în regulă, pentru că Eva știe când nu trebuie să depășească limitele. A fost o prostie să accept să o sărut, dar altfel nu aflam despre pozele astea, decât când era prea târziu.

— Nu mă aşteptam la asta... zic încet.

— Tu chiar mă credeai capabil să mă sărut cu o altă femeie când te aveam pe tine lângă mine? mă întreabă încruntându-se.

— Nu știam ce părere ai despre mine, zic încurcată. Nu știam ce simțeai... ce simțeam...

— Я люблю тебя (Ya lyublyu tebya). Te iubesc, Marushka! spune lipindu-și fruntea de a mea. Spune-mi ce simți acum.

— Liniște, zic încet, închizându-mi ochii și trăind cu inima deschisă acest moment. Simt că sunt în locul potrivit.

— În Londra sau lângă mine? şopteşte.

Și îmi las inima să îmi conducă corpul mai departe, cuprinzându-i talia cu brațele și lipindu-mi obrazul de pieptul lui.

— În brațele tale, răspund cu sinceritate, ascultându-i bătăile puternice ale inimii. Aici unde de fiecare dată mi-am găsit locul, chiar dacă nu știam că este al meu.

— Mereu a fost al tău, iubire. Al tău și al copilului nostru.

Îmi ridică din nou bărbia, dar de data asta buzele lui moi se lipesc de ale mele, sărutându-mi cu delicatețe buza de jos, apoi pe cea de sus, ca mai apoi limba lui

să se strecoare printre ele, făcându-mă să îi răspund cu aceeași dorință și nevoie.

Din păcate, sunetul interfonului ne întrerupe momentul, reușind cu greu să ne despărțim trupurile înfierbântate.

Sebastian preia comanda de mâncare și o așază pe măsuța mică din bucătărie, invitându-mă să iau loc pe scaunul pe care mi-l trage, ca un adevărat cavaler.

— Continuăm după ce mâncăm, zice încet, dregându-și glasul și așezându-se pe scaunul de lângă mine.

Iau prima felie de pizza și mă bucur că nu văd ciuperci pe ea, cum mi s-a întâmplat acum câteva zile. Arunc o privire și spre pizza lui Sebastian, dar se pare că și-a comandat la fel ca mine.

— Nu îți place? mă întreabă îngrijorat.

— Ba da, răspund repede. Mă uit după ciuperci.

— Vrei ciuperci?

— Nu! am o problemă cu ciupercile în perioada asta.

Clipește de câteva ori, apoi zâmbește, dar este cel mai fericit zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe chipul lui.

— Bebelușului nu îi plac ciupercile?

— Se pare că nu. Dar de ce ești așa fericit?

Ridică din umeri, ducând felia de pizza la nivelul gurii, dar răspunde înainte de a mușca din ea.

— Pentru că nici mie nu îmi plac ciupercile.

Nu am cum să nu zâmbesc la ceea ce îmi spune.

— E prea mic bebe pentru a-și forma o părere despre mâncare momentan.

— Bărbații Mihailov au personalitate încă înainte de a avea ochi.

— Și dacă e fată?

— Atunci așteaptă-te la și mai multă personalitate.

Încep să râd, în timp ce el îmi zâmbește privindu-mă cum mă amuz de ceea ce îmi spune. Poate are dreptate, poate că nu, însă este mai mult fericirea din mine care mă face să mă manifest așa.

După ce îmi termin repriza de râs, continuăm să mâncăm discutând despre sarcina mea.

— Cât de dese sunt stările de greață?

— În ultimul timp nu mai sunt zilnice, dar a fost o perioadă când le aveam și dimineața și seara.

— Trebuia să fiu lângă tine, zice cu regret.

— Erai, mărturisesc încet, făcându-l să mă privească întrebător. Erai în mintea mea, iar gândurile care mă purtau spre tine, amintirile pe care le aveam împreună, mă linișteau şi mă ajutau să trec peste stările acelea.

— Ar fi fost mult mai ușor dacă eram fizic lângă tine.

— Iartă-mă, șoptesc privindu-l cu sinceritate. Dar te rog să mă înțelegi că m-am speriat. Nu numai că simțeam pentru tine ceva care mă înspăimânta, dar îmi făceam griji și pentru copilul meu și cum va fi rănit de vorbele rele ale oamenilor. Am vrut să îl protejez, iar primul instinct pe care l-am avut a fost să fug de toți. Nici Carinei nu intenționam să îi spun, dar niște ciuperci m-au dat de gol. Pe atunci și cuvântul în sine avea efect neplăcut...

— De ce te-au speriat sentimentele tale? Nu vedeai cât de mult țineam la tine și cât îmi doream să fiu cu tine?

— Nu am analizat ceea ce era între noi, până când nu te-am văzut sărutându-te cu Eva. Atunci am fost convinsă că ai fost cu mine din milă sau din vinovăție față de Paul.

— Prostii, șoptește nervos.

— Avea sens pentru mine la acel moment. Sau, mai bine spus, erau scuza perfectă de a sta departe de tine și de a mă ascunde de ceea ce simțeam.

Oftez, lăsându-mi felia de pizza de-o parte, simțindu-mă deja plină.

— Am să spun ceva ce poate o să sune urât, zic ridicându-mă de la masă.

Îmi torn un pahar cu apă, dar și unul pentru el, pe care îl așez cu grijă pe masă, lângă cutia lui de pizza.

— Cu Paul lucrurile au decurs într-un mod liniștit, ca un râu care curge lin. Dar cu tine totul a venit ca o viitură, luându-mă pe sus și făcându-mă să simt că ard în fiecare clipă, atunci când mă atingi, dar mai ales de dor când nu ești lângă mine. E ceva ce nu am mai trăit niciodată, îi mărturisesc privindu-l cum se ridică în picioare și se oprește în fața mea.

— Mă iubești? mă întreabă cercetându-mi privirea.

— Da, Sebastian, te iubesc! declar cu lacrimi în ochi, iar el îmi răspunde sărutându-mă cu acea ardoare de care îi spuneam, făcându-mă să îmi simt corpul aprins într-o secundă de brațele care mă strâng la pieptul lui și de buzele care mă savurează.

Îmi vine să țip de fericire, dar știu că în curând o să țip de plăcere.

Capitolul 19

Fantezii

Sebastian

Nu există cuvinte pe lumea asta care să îmi exprime fericirea ce o simt în aceste clipe, când buzele femeii pe care o iubesc din tot sufletul meu se mulează perfect sub ale mele, când limba ei se împletește flămândă cu a mea, iar mâinile îmi ating pielea, în timp ce eu strâng carnea de pe ea, dorindu-mi parcă să îmi confirm că e reală. E în brațele mele din nou și de data asta nici diavolul nu o va mai lua de lângă mine.

Ochesc dormitorul și o ridic pe brațe ducând-o până acolo, unde o așez încet pe pat, asigurându-mă că nu îmi dezlipesc buzele de ale ei. Nu mă satur să o sărut și știu că nu o voi face niciodată. Am dorit-o pe ascuns atâția ani, iar acum, după atâta timp în care doar am visat la clipa asta, știu sigur că este a mea.

Mă așez cu un genunchi pe marginea patului, poziționat între picioarele ei ușor despărțite, și îi desfac rochia dezgolindu-i umerii spre care îmi fac drum cu buzele. Mă ajută să o scap de rochie și dres, lăsând-o doar în lenjeria intimă neagră, iar eu îmi dau jos helanca, privirea mea căzând imediat peste sânii ei plini și umflați.

— Ăștia sunt doar ai mei până vine bebelușul, spun cu vocea răgușită, lăsându-mă la nivelul lor și luând în

gură un sân, sugându-i tare sfârcul. Apoi îi împart cu el. Abia aștept să te văd alăptând.

Chicotește.

— Și eu, spune încet, pierdută în senzațiile pe care le simte cu ochii închiși și capul lăsat pe spate, trecându-și degetele prin părul meu scurt.

Dar în timp ce eu savurez sânii, una dintre mâinile ei micuțe coboară peste materialul pantalonilor mei, conturându-mi cu podul palmei întăritura.

— Dar eu nu trebuie să împart cu nimeni ce ai tu aici, zice zâmbind cu o posesivitate pe care nu am mai auzit-o la ea, dar care mă excită la nebunie.

— Nu, iubire. E doar a ta, răspund rânjind peste sfârcul sensibil, suflând ușor.

— Atunci lasă-mă să gust.

Cine sunt eu să o refuz, mai ales când privirea ei hotărâtă mă poate pune în genunchi într-o secundă, doar ca să îi fac pe plac? Am un metru nouăzeci înălțime, aproape o sută de kilograme, sânge rece de rus îmi curge prin vene, iar tatuajele de pe corpul meu le confirmă multora că trebuie să păstreze distanța și să nu mă supere, însă ea, femeia asta mică, cu forme pline, dar mai sexy ca orice altă creatură, mă face praf doar când mă privește.

Mă îndrept de spate și o las să facă ce vrea din mine. Sunt al ei, iar ea este a mea.

Îmi desface nasturii blugilor și îi trage în jos, lăsându-mă doar în boxeri. Sunt în picioare, între genunchii ei desfăcuți în timp ce stă pe marginea patului și îmi

freacă încet membrul întărit cu o mână, acesta ieșind deja cu capul umezit din spatele benzii elastice.

— Ești atât de excitat, șoptește privindu-mă de jos pe sub genele dese și, lăsând în jos boxerii, mă cuprinde cu mâna ei micuță.

— Mereu sunt așa în prezența ta.

— Mereu? mă întreabă, însă mă tachinează, privindu-mă de jos în timp ce limba ei trece peste capul rozaliu al penisului.

Este cea mai excitantă imagine, iar inocența falsă pe care o afișează mă înnebunește. Am mai primit orale din partea ei în luna petrecută împreună, însă niciodată nu am lăsat-o mai mult de câteva minute, dorindu-mi să pătrund cât mai repede în miezul ei cald.

— Mereu, îi confirm bucurându-mă de jocul ei și privind-o cum îmi cuprinde cu buzele capul.

— De când? întreabă înainte de a mă linge de la bază la vârf, făcându-mă să mi se oprească respirația și să înghit în sec, pierdut cu ochii pe buzele care mă cuprind din nou.

— De mai bine de trei ani, mărturisesc răgușit.

Își ridică privirea spre mine, dar chiar și cu buzele strânse în jurul meu, pot să îi văd zâmbetul strengar.

— Chiar și în ziua nunții?

— Mai ales atunci, când am dansat.

— Băiat rău ce ești! spune jucăușă, dar mă cuprinde din nou cu buzele și mă adâncește în gura ei cât poate de mult, făcându-mă să înjur printre dinți de plăcere.

— Ți-am mai spus, iubire: orice băiat rău are nevoie de o fată bună.

Geme încet, iar vibrațiile produse le simt pe vârful sensibil ce aproape îi atinge gâtul. Suge și mă freacă cu mâna de sus în jos, ca o prelungire a buzelor ei minunate, iar ochii mă privesc de jos, docilă, dar cu o sclipire perversă care mă excită din ce în ce mai tare.

Este momentul să o opresc, simțindu-mă foarte aproape de orgasm, dar ea nu mă lasă să mă îndepărtez.

— Vreau să îți dai drumul așa, vorbește de parcă mi-ar cere permisiunea.

— Vrei să îmi dau drumul în gura ta? întreb direct, știind că am nevoie de o confirmare a celei mai dese fantezii avute cu ea.

— Nu am mai făcut-o niciodată, dar vreau să încerc cu tine.

Mă încrunt.

— Adică nici cu...

Nu am puterea să îi pronunț numele, mai ales în momentul ăsta mult prea special între mine și ea, dar Maria îmi răspunde.

— Nu era cel mai mare fan al sexului oral, iar partea asta a fost exclusă întotdeauna. Și înainte de el practicam rar, dar la fel, fără finalizare de acest gen.

Rânjesc ca un tâmpit, mândru că am privilegiul de a fi primul care va termina în gura ei frumoasă.

Cuvintele Mariei mă aruncă și mai aproape de climax, așa că îi fixez capul cu palmele mari și o las să mă cuprindă din nou cu buzele înroșite.

— Să fii pregătită, iubire, că nu o să dureze mult, o atenționez în timp ce șoldurile mele încep să se miște

venind în întâmpinarea ei și făcând-o să mă înghită tot mai mult.

Îi simt cerul gurii, gâtul, iar icnetele ei când se îneacă sunt al dracului de excitante, aducându-i lacrimi în ochi când se forțează să mă aducă cât mai adânc în gura caldă.

Continuă să mă privească de jos, iar eu mă simt cel mai norocos om de pe lume având în față o imagine atât de superbă și sexy. Îi țin capul fix, iar ea mă lasă să o pătrund tot mai repede, sugându-mă tare, iar când un geamăt prelung îi face din nou limba să vibreze, simt cum toți mușchii corpului mei se încordează și explodez printre buzele ei moi. Se chinuie să înghită, fără să scape un strop din sămânța mea, iar când termin, îmi trec degetul mare peste buzele ei umezite.

— A fost cel mai intens oral pe care l-am primit vreodată, îi spun cu sinceritate, pentru că nu am mai trăit niciodată o astfel de conexiune cu partenera.

— Și e doar primul.

— Nu am fost prea dur?

Sunt îngrijorat că m-am lăsat prea tare purtat de val și i-am creat disconfort, dar ea clatină din cap, zâmbindu-mi.

— Ai fost exact cum îmi place. Stilul tău mai dur mă înnebunește.

Iar cuvintele ei au același efect asupra mea, făcându-mă să mă arunc cu buzele peste ale ei, sărutând-o apăsat.

— Întinde-te pe spate și lasă-mă să îmi îndeplinesc și restul fanteziilor pe care l-am avut cu tine.

— Când? mă întreabă zâmbind în colțul gurii, jucându-se din nou.

— Mereu, răspund privind-o cum își scoate sutienul și se întinde pe spate, continuând să mă fixeze cu ochii ei de căprioară, dar o căprioară perversă.

— Începând de când? se joacă urmărindu-mă cum îmi scot de tot pantalonii și boxerii, ca apoi să îi trag de-a lungul picioarelor fine ultima ei piesă de lenjerie intimă.

— Din seara în care ai pus piciorul în clubul meu pentru prima dată, răspund așezându-mă în genunchi între picioarele ei desfăcute și lingând direct locul deja umezit de dorință.

Apăs cu limba și sug clitorisul de mai multe ori, provocându-i gemete și făcând-o să își arcuiască spatele, ca apoi să o pătrund cu un deget o dată, și cu două degete a doua oară. E strâmtă și amicul dintre picioarele mele este deja treaz și pregătit să își regăsească locul mult dorit. Dar eu tânjesc după sucul dulce pe care Marushka mea mi-l oferă și, ridicându-mă puțin, îmi las saliva să curgă peste clitorisul umflat, sub privirea ei fixă.

— La naiba, spune dintr-o răsuflare. Asta a fost cel mai excitant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Rânjesc satisfăcut și încep să mă înfrupt ca un nesătul din ea, în timp ce degetele o pătrund și o împing tot mai repede și mai aproape de orgasm. Geme puternic când explodează de plăcere, iar eu sorb fiecare picătură pe care mi-o oferă, până când convulsiile ce îi străbat corpul se liniștesc, iar ea reușește să respire din nou.

O ridic mai sus pe pat, profitând de slăbiciunea ei de moment, şi mă cuibăresc între picioarele ei, rămânând în genunchi. Îmi las o nouă gură de salivă să îmi curgă pe capul penisului, frecându-l apoi pentru a-mi întinde improvizaţia de lubrifiant. Nu că aş avea nevoie, excitaţia ei fiind suficientă pentru a aluneca lin în locul acela fierbinte, dar am simţit-o cât este de strâmtă şi vreau să mă asigur că nu îi provoc nicio durere.

— Mă omori, spune văzându-mi gestul, care pare să îi placă la nebunie.

Colţul gurii mele se ridică din nou puţin şi, fixând-o cu privirea, intru în ea încet, până la jumătate, savurând fiecare milimetru al interiorului strâmt şi cald.

— Dumnezeule, cât de bine e... mârâi printre dinţi, continuând să mă pierd în ochii ei ce cu greu reuşeşte să îi ţină deschişi.

Ies din ea, apoi intru tot, dintr-o mişcare, smulgându-i un geamăt adânc, apoi încă unul şi încă unul, cu fiecare pătrundere dură şi profundă pe care i-o ofer. Mă aplec asupra ei, regăsindu-i buzele pe care i le muşc şi le sug, lăsându-mi apoi limba să danseze alături de a ei în acelaşi ritm cu pătrunderile mele tot mai rapide. Cu mâinile micuţe îmi zgârie spatele, braţele, fesele, încercând să mă adâncească şi mai mult în ea şi să mărească ritmul.

Aşa că o las să conducă dansul nostru fierbinte, răsucind-o deasupra mea şi aşezând-o astfel încât să mă călărească. Începe să îşi mişte şoldurile în faţă şi în spate, împingându-şi palmele în pectoralii mei încordaţi, în timp ce degetele mele se afundă tot mai mult

în șoldurile ei, iar penisul tot mai adânc în ea. Își lasă capul pe spate, oferindu-mi un tablou superb al femeii mele învăluite de plăcere, cu sânii ce se mișcă în ritmul corpurilor noastre, invitându-mă să îi gust. Mă ridic în șezut și îmi iau porția, sugând cu putere și trăgând cu dinții de sfârcurile ei întărite.

Ne frecăm unul de celălalt, ne strângem carnea cu degetele și luăm tot ce putem, lăsându-ne învăluiți de plăcerea imensă care pune stăpânire pe noi și ne aduce la orgasm. O simt când se strânge în jurul meu, strângându-mă la fel de tare cum o făceau buzele ei mai devreme și îmi strigă numele când atinge culmea extazului, atrăgându-mă în același timp după ea. Îmi dau drumul tare, cum nu cred că am mai făcut-o vreodată, înfigându-mă de câteva ori, atât de adânc, încât cred că mă pierd cu totul în ea, conștient fiind că este prima dată când termin în felul acesta, nefiind nevoit să mai mă retrag în ultima clipă și să ratez plăcerea acestui moment minunat.

Rămâne în brațele mele, strângându-mă tare, la fel cum fac și eu, incapabili să ne dezlipim corpurile minute lungi.

— Te iubesc, îmi șoptește cu vocea slăbită.

— Eu te iubesc mai mult.

— De când?

Zâmbesc intuindu-i jocul.

— De când am aflat că exiști.

Îmi sărută umărul, ridicându-și capul și privindu-mi cu atenție trăsăturile chipului. Îmi atinge cu buricele degetelor fruntea, apoi nasul, coborând pe obraji și bărbie.

— Ești atât de frumos, șoptește, lungindu-se lângă mine, iar acum stăm unul în fața celuilalt, foarte aproape.

— Înseamnă că tu nu știi ce am eu în fața ochilor, spun la fel de cald ca ea.

— Mereu mi-a fost teamă de tine, mărturisește continuând să îmi atingă chipul. Din prima clipă când te-am văzut am avut impresia că ești un om dur, pentru că erai foarte serios.

— În general așa sunt, dar în seara aia nu îmi plăcea ce vedeam.

— Pe mine lângă altcineva?

— Pe tine cum îmi scapi printre degete.

— Este trecut.

— Acum avem doar viitorul, spun punându-mi palma pe abdomenul ei. O să înfruntăm toate problemele împreună, de dragul copilului nostru.

— Împreună, spune venind în brațele mele care o cuprind fără ezitare, punându-și obrazul în scobitura gâtului.

Stăm așa minute lungi, până când o simt tot mai moale, amintindu-mi de ora târzie și de nevoia ei de odihnă.

— Un duș rapid și somn, spun încet, luând-o în brațe și ducând-o la baie, unde dau imediat drumul la apa caldă.

— În ultima perioadă am avut zile când am adormit și la zece, îmi povestește zâmbind. Mai e și fusul orar care m-a dat peste cap mai tare, dar mă bucur că pot să dorm mai mult dimineața.

O ajut să intre sub jetul de apă caldă, dar având grijă să nu i se ude părul.

— Nu te culci cu părul ud și ești prea obosită să mai stai să îl usuci.

— Știu, aprobă zâmbindu-mi.

— Spune-mi, te rog, că în ultimul timp ai lăsat-o mai moale cu serviciul, o rog în timp ce îi spăl pielea moale cu gelul de duș vanilat.

— Sunt în oraș de două săptămâni, cu un colectiv nou și sarcini puțin diferite decât ce am avut până acum. Nu prea îmi este ușor, zice strâmbându-se un pic la mine.

— Trebuie să găsim o cale de a-ți ușura de acest volum de muncă, iubire, îi spun încercând să o fac să înțeleagă acest lucru. Și tu, dar și eu, pentru că vreau să petrec cât mai mult timp cu tine și cât mai puțin timp la birou. Iar când tu o să stai acasă, intenționez să fac același lucru.

— Nu este nevoie, Sebastian. Tu ai mult mai multe responsabilități decât mine.

— Dar este timpul să schimb prioritățile și să deleg și pe alții legat de problemele de muncă, mai ales în ceea ce privește clubul.

— Dar iubești clubul ăla! zice privindu-mă uimită. Erai acolo în fiecare weekend...

— Te iubesc pe tine mai mult, spun serios. Și trebuia să îți dai seama de asta din luna pe care am petrecut-o împreună, când am stat cu tine aproape în fiecare weekend.

— Ce oarbă am fost... zice zâmbind vinovată, lăsându-mă să îi limpezesc corpul, apoi pe al meu.

— Nu erai pregătită să vezi.

— Acum văd, zice punându-şi palmele pe obrajii mei, pentru a-i putea vedea ochii sinceri.

— Ți-a luat cam mult timp, glumesc, strângând amuzat din buze, iar ea mă loveşte peste umăr, râzând.

O sărut apăsat şi o scot din duş, învelind-o într-un prosop, în timp ce îmi prind unul în talie.

Ne băgăm în pat dezbrăcați, aşa cum făceam şi înainte, iar sub pătura subțire, dar călduroasă, o lipesc de pieptul meu şi îi şoptesc în rusă cât de mult o iubesc.

— Acum ştiu ce înseamnă cuvintele tale, spune aproape adormită. Nu am ştiut când mi-ai spus prima dată.

— Eşti singura femeie căreia i-am vorbit aceste cuvinte în limba pe care o vorbeam doar cu bunicul meu.

— Mi-ar fi plăcut să îl cunosc, spune tot mai încet.

— Sunt sigur că i-ar fi plăcut de tine mult.

Simt cum respirația îi este mai liniştită şi mai profundă, iar corpul se lasă greoi în brațele mele, acolo unde mereu i-a fost locul.

Adorm la fel de repede, liniştit că în sfârşit mi-am câştigat a doua şansă cu această femeie minunată, pe care o iubesc enorm şi care îmi poartă copilul. Pe care deja îl iubesc cu fiecare por al meu.

O să distrug pe oricine va încerca să aducă nori asupra fericirii noastre.

Capitolul 20

Înfruntări

Maria

Mă trezesc la auzul alarmei în fiecare dimineață la ora șapte, dar corpul îmi îngheață când simt că locul de lângă mine este gol. Ating cu palma perna rece și pentru o secundă mă gândesc că totul a fost un vis, dar urma corpului lui încă persistă acolo unde a dormit. Mă ridic în capul oaselor, amintindu-mi de o altă zi în care am crezut că a plecat, însă el era acolo lângă mine. Dar dacă azi chiar nu mai este?

— Sebastian? îl strig încet, cu vocea tremurând.

Cobor din pat, trăgând în jurul meu prosopul lăsat lângă pat după dușul de azi-noapte. Nu aud niciun sunet, iar asta face ca stomacul meu să se strângă și senzația de vomă să apară imediat. Atât de puternic mă ia, încă trebuie să fug spre baie, trecând în viteză prin living.

Cred că observ o formă cu coada ochiului, vag, dar nu pot să deslușesc ce anume, pentru că vasul de toaletă este țelul meu în acest moment.

Dar imediat mâna lui caldă îmi mângâie spatele, în timp ce cealaltă îmi înlătură câteva șuvițe de păr de pe frunte.

— Sunt aici, iubire, respiră, îmi șoptește cu blândețe.

— Te-am strigat, zic încet după ce stomacul meu îmi permite, recăpătându-mi suflul și așezându-mă cu fundul pe prețul pufos din fața toaletei.

— Aveam căștile pe urechi, se scuză el, cerându-mi iertare din priviri. Urmăream interviul unui colaborator dat aseară la post de știri și nu am vrut să te trezesc.

Îmi așez capul pe pieptul lui, căutându-mi locul liniștit pe care corpul meu mereu l-a căutat, iar Sebastian mă sărută pe creștet, învăluindu-mă cu brațele primitoare.

— Nu poți să îți iei liber azi? mă întreabă cu speranță în glas.

— E prea curând să îmi iau liber.

Mă ajută să mă ridic și se reazemă cu spatele de perete, împreunându-și brațele peste pieptul frumos conturat. Este doar în boxeri, iar ochii mei îl privesc din cap până în picioare, în timp ce mă spăl pe dinți sub supravegherea lui atentă.

— O să am nevoie să îmi oferi puțină intimitate, spun zâmbindu-i. Sau ai fetișuri din astea?

— Ți-e rușine să faci pipi de față cu mine? întreabă arogant, ridicând o sprânceană, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Da, zic scurt. Asta chiar nu o să permit.

— Ar trebui să ne permitem orice între noi.

— Aici trag linie, zic tot mai amuzată, iar el ridică palmele în semn de predare, ieșind din baie mustăcind.

— Dar nici ușa nu o vrei deschisă?

Nu îmi scapă amuzamentul lui, așa că trântesc ușa în urma lui cu putere, dar îl aud râzând de cealaltă parte.

Când ies îl găsesc pe canapea în living, sorbind dintr-un pahar de cafea de la Starbucks, în timp ce pe măsuță observ alte două pahare.

— Nu am știut dacă mai bei cafea sau dacă mai ai voie, așa că am luat una normală, dar și una fără cofeină.

— Ai intuit bine, spun așezându-mă lângă el și sorbind din cafeaua fără cofeină.

— Cum te simți? mă întreabă întorcându-se mai mult spre mine.

— Acum nu mai am nimic. De obicei nu sunt așa matinală, dar azi cred că mai mult m-am speriat.

— De ce anume? întreabă îngrijorat.

— Nu erai lângă mine și mintea mi-a luat-o razna.

— Nu mai plec de lângă tine, Marushka, zice serios. Dar nici tu să nu o mai faci.

— Promit, spun zâmbindu-i cald.

— Trebuie să ne gândim bine ce urmează să facem mai departe, continuă calm și la fel de serios. Pentru mine lucrurile ar fi simple: te iau înapoi acasă, te prezint părinților care abia așteaptă să o cunoască pe mama viitorului meu copil și trăim fericiți până la adânci bătrânețe.

— Părinții tău știu despre mine?

Sunt surprinsă de acest lucru.

— Am primit o vizită din partea lor chiar înainte de a veni după tine. Sunt extrem de fericiți și chiar și ei mi-au cerut să te aduc înapoi.

Zâmbește cu căldură, dându-mi de înțeles că este fericit să aibă binecuvântarea părinților.

— Părinții mei au fost cam șocați la început, și cred că încă sunt, dar m-au asigurat că mă vor susține în orice alegere aș face, chiar și când s-a adus în discuție posibilitatea de a naște aici.

Oftează trecându-și o mână prin părul scurt, dar ciufulit.

— Știu că aici lumea nu ne știe trecutul, iar copilul nostru ar crește ferit de vorbe rele, însă acasă avem familiile care ne susțin și prietenii care ne sunt alături. Nu crezi că e suficient să ne facem copilul fericit? Sau, continuă calm, crezi că lumea o să ne judece ani de zile? O să fie un șoc pentru câțiva, o să îndepărtăm acele persoane din viața noastră complet, oricât de dureros o să fie și pentru noi, dar o să ne creștem copilul învăluit de dragostea celor care ne sunt cu adevărat alături.

Zâmbesc cu lacrimi în ochi, înțelegând ceea ce îmi spune.

— Ai dreptate, îi recunosc aprobând din cap. Viața noastră privată va fi departe de ochii celor răi. Știu că o să mă doară să mă desprind de unele persoane, care nu mi-au greșit cu nimic, și o să mă simt vinovată față de ele, spun gândindu-mă la socrii mei care încă suferă enorm pierderea copilului lor, dar e timpul să mă gândesc și eu la copilul meu.

— Al nostru, mă corectează. Nu ești singură, iar eu o să îți fiu alături în orice moment, chiar și când le vei da vestea, zice dându-mi de înțeles că știe la cine mă refer.

Mă sărută scurt pe buze, încercând să îmi alunge tristețea, apoi spune cu mai multă blândețe în glas, dar la fel de impunător.

— Chiar am nevoie de tine câteva ore, așa că sună la birou și anunță-i că întârzii.

— Sebastian, mă plâng eu, nu sunt în București unde pot să fac ce vreau pentru că am o poziție bună. Aici sunt invitata lor și trebuie să mă port exemplar.

— Marushka, zice cu vocea groasă. Am nevoie să mergi cu mine undeva.

— Unde?

— La Tiffany pe Old Bond.

Fac ochii mari.

— Dacă tu îți imaginezi că te mai las o clipă fără să arăt lumii că ești a mea, te înșeli amarnic.

— Sebastian! șoptesc uimită.

— Te iubesc prea mult, Marushka mea! Știu că s-au întâmplat multe lucruri dureroase anul acesta și crezi că este prea curând să renunți la inelul pe care deja îl ai pe acel deget, dar o cununie civilă pentru a-i putea da copilului nostru numele meu înainte de a se naște, trebuie să facem. Este un copil făcut din iubire, chiar dacă la acel moment nu știai asta, și vreau să fie recunoscut ca atare. O să facem și nunta pe care ne-o dorim când o să fii pregătită, iar eu o să aștept cât timp vrei, așa cum am făcut-o mereu.

— Mai întâi trebuie să mă ceri, spun chicotind, chiar dacă lacrimile de fericire îmi invadează ochii.

— Nu te cer, spune uimindu-mă cu replica lui. Ai acceptat din ziua în care mi-ai răspuns la sărut.

— Nu știam atunci în ce mă bag! mă apăr în timp ce el mă trage în poala lui și îmi atinge încet buzele cu ale lui.

— Atunci aștept un nou răspuns acum, șoptește tachinându-mă cu buzele, dar așteptând ca eu să îmi dau acordul. Sărutul meu este cererea mea în căsătorie. Ce o să fie, Marushka?

Răspunsul meu este clar. Îmi trec degetele prin părul lui și îl trag spre mine, lipindu-mi buzele de ale lui. Îl sărut cu pasiune, dându-i răspunsul mult dorit, iar el îmi vine în întâmpinare cu aceeași dorință.

— Te iubesc! ne șoptim la unison, de parcă cineva ne-ar fi dat semnalul.

Îmi trec picioarele de-o parte și de alta a corpului lui, iar Sebastian îmi aruncă într-o parte prosopul, dezgolindu-mi trupul cald. Îi permit să scape de boxeri și mă las în jos de-a lungul membrului tare și gros care mă pătrunde încet și adânc.

Fac dragoste cu viitorul meu soț pe canapea, apoi ne mutăm la duș unde ne savurăm fără grabă, uitând complet de întârzierea mea la birou, știind că azi nu voi mai avea ocazia de a da ochii cu colegii mei.

* * *

Sebastian a stat cu mine timp de două săptămâni, atât cât a fost nevoie ca eu să îmi termin sarcinile pe care le aveam inițial la biroul din Londra, refuzând de data asta propunerea primită când am acceptat să vin aici, de a-mi prelungi ședera.

Și-a ținut toate ședințele pe laptopul pe care îl avea cu el și a stat aproape mereu cu telefonul în mână. Vedeam cât de greu îi este să își conducă afacerile lui, cât și ale familiei de la distanță și știam că întoarcerea noastră trebuia să aibă loc cât mai curând.

În plus, în București era doctorița mea ginecolog de încredere, care mă aștepta să îmi supravegheze sarcina pe tot parcursul ei, amintindu-mi de analizele și vitaminele pe care trebuie să le iau.

Carina a fost cea mai fericită de întoarcerea mea, dar mai ales de inelul care strălucea pe degetul meu. O serie de diamante micuțe ce înconjurau unul mai mare făcea ca inelul să atragă atenția mai mult decât mi-aș fi dorit, dar eleganța lui și cuvintele convingătoare ale lui Sebastian m-au făcut să simt că este inelul potrivit pentru a descrie relația noastră: pare un inel încărcat și complicat, dar de fapt este simplu, elegant și strălucitor.

A fost un moment ciudat pentru mine să îmi scot vechiul inel de logodnă și verigheta, dar m-am gândit la copilul meu și la bărbatul pe care îl iubeam acum. Sebastian respectă iubirea mea pentru Paul, chiar dacă acum are o altă formă față de cea pe care i-o port viitorului meu soț. Mi-a spus că Paul va fi mereu în viața noastră ca o amintire frumoasă, un om bun și iubitor, iar noi nu îl vom transforma într-un subiect tabu niciodată. Am așezat vechile bijuterii într-o cutiuță frumoasă din catifea neagră, pe care o prețuiesc cu drag, alături de celelalte.

Părinții mei s-au bucurat de noile vești, mai ales că Sebastian era acum omul care le adusese fata înapoi

acasă, iar după ce i-am asigurat de sentimentele mele sincere, am știut că ne vor susține cu tot sufletul.

Singura umbră venea din partea părinților lui Paul, iar eu căutam zilnic motiv să nu îi văd, mai ales că au aflat de întoarcerea mea și doreau să îmi facă o vizită.

Însă eu nu mai locuiam în casa lui Cătălin, toate lucrurile mele fiind mutate la Sebastian până când noi ne-am întors din Londra. Nu neg că am fost surprinsă când mi-am găsit toate hainele în dressing-ul lui, dar m-am și simțit ușurată că nu mai era nevoie să fac eu toate aceste aranjamente.

Dar acum trebuia să găsesc un loc potrivit pentru înfruntarea foștilor socri, iar Carina a sugerat să le dăm vestea în casa unde ei încă știau că locuiesc, prietena mea și soțul ei punându-mi astfel vila din nou la dispoziție.

Stăteam în living, pe canapea, cu mâinile în poală, frământându-mi degetele. Casa se simțea goală, mai ales acum că nu mai era niciun lucru personal de-al meu aici.

O mână mare mi se așază pe umăr, făcându-mă să îmi ridic privirea spre Sebastian.

— Relaxează-te. După ziua de azi, chiar o să se termine furtuna asta din sufletul tău.

Mă citește ca pe o carte deschisă, ca de fiecare dată.

— Încă suferă după copilul lor, iar eu le aduc și mai multă suferință, spun încet.

— Nu poți să faci pe toată lumea fericită, Marushka, zice așezându-se lângă mine și îmi ia mâinile reci în ale lui, frecându-le încet, ca și când încearcă să le încăl-

zească. Nimeni nu se bucură pentru decesul lui Paul, chiar dacă ei o să ne reproșeze asta. La naiba, mă aștept să îmi strige că eu am făcut ceva la mașină ca să le ucid copilul și să rămân cu tine... spune agitat și oftând. Dar viitorul copilului meu contează mai mult decât acuzațiile nedrepte și pline de durere și venin ce vor veni din partea celor care vor face parte din trecutul nostru. Va fi greu, dar trecem împreună prin asta.

Aprob din cap, exact în clipa în care se aude soneria de la ușă, moment în care inima să îmi sare din piept. Sebastian se ridică în picioare și îmi dau seama că este la fel de agitat ca și mine, chiar dacă cuvintele lui au încercat să mă liniștească. Mă ridic de pe canapea și mă duc să îi primesc pe invitați, care îmi zâmbesc atunci când mă văd.

— Nu pot să mă obișnuiesc cu noul tău look, spune doamna Coman. Îmi plăcea mai mult cum erai înainte, cu părul tău natural.

— Mie îmi place, spune și soțul ei cu mai multă blândețe în glas, de parcă înțelege nevoia mea de schimbare pe care am avut-o la acel moment.

Intrăm în living, dar într-o secundă doamna Coman se oprește în loc, încremenind și aruncând fulgere prin ochi.

— El ce caută aici?

— Bună ziua, îi salută politicos Sebastian, care vine pentru a-i strânge mâna domnului Coman.

Spre surprinderea mea bărbatul răspunde strângerii de mână spre nemulțumirea evidentă a soției, care se uită la el tăioasă, mustrându-l cu ochii îngroziți.

— Vă rog să luați loc, încerc să vorbesc cu calm.

— Nu pot să stau în aceeași cameră cu omul ăsta! Cum poți să îl primești în casa ta pe cel care este vinovat de moartea soțului tău?

— Pentru că știu că nu este vinovat de moartea lui Paul, spun cu vocea rece.

— El i-a dat mașina lui ucigașă copilului meu!

— Era bărbat în toată firea! aproape îi strig acesteia, ridicând pentru prima dată în viața mea tonul la ea și reducând-o instant la tăcere, surprinsă de gestul meu. Avea o soție la care trebuia să se gândească înainte de a apăsa pe accelerație la maxim!

Și e momentul ca ei să cunoască cu adevărat cine era copilul lor, așa cum și eu am aflat la scurt timp după decesul acestuia. Scot din geanta mea lăsată pe canapea un pumn de hârtii pe care le trântesc pe masa de lângă ea.

— Pasiunea lui Paul nu se manifesta doar în mașinile lui Sebastian sau ale celorlalți prieteni, ci și în mașina pe care o conducea în fiecare zi, dovada fiind amenzile pe care le-a ascuns de mine în toți acești ani! zic arătând spre hârtiile mototolite. Toate pentru viteză! Era dependent și i se putea întâmpla oricând! Paul este singurul vinovat pentru ce s-a întâmplat, nu Sebastian!

Și privirea mea fuge spre bărbatul îmbrăcat într-o pereche de blugi negri și cămașă gri-închis care privește la fel de șocat ca restul, mormanul de amenzi găsite de mine într-un sertar din apartament, cu câteva luni în urmă, când mi-am făcut bagajele pentru a mă muta de acolo.

Tăcerea este apăsătoare, iar lacrimile doamnei Coman stăpânite cu greu.

— Ceea ce o să vă anunț azi o să vă facă să mă urâți, știu asta, dar sunt pregătită să accept acest lucru. L-am iubit pe Paul din toată inima, iar dacă vreo secundă veți pune la îndoială acest lucru, atunci chiar că nu mai aveți loc în viața mea, spun cu vocea rece. Dar cu toată suferința mea am reușit să văd o lumină în tot întunericul meu, iar viața mi-a dat o a doua șansă. M-am reîndrăgostit de un om care mi-a înțeles suferința și care m-a învățat să iubesc din nou.

Amândoi își mută privirile șocate spre Sebastian, care vine lângă mine, cuprinzându-mi talia și lipindu-se de mine. Stă drept ca un uriaș, pregătit să atace pe oricine aruncă o privire nepotrivită în direcția mea.

— El? întreabă femeia îngrozită.

— Da, eu, intervine Sebastian. Maria este o femeie minunată ce merită să trăiască o viață frumoasă înconjurată de iubire, iar eu intenționez să îi ofer asta în fiecare clipă, tocmai de aceea am cerut-o în căsătorie.

— Soțul tău nici nu s-a răcit în mormânt, iar tu deja te recăsătorești? urlă îngrozită. Nici măcar anul de doliu nu a trecut!

— Doliul se ține în suflet, nu în hainele negre, o întrerupe dur Sebastian. Nimeni nu și-a dorit ca Paul să aibă o astfel de soartă, iar Dumnezeu știe foarte bine cât ne doare pierderea lui. Nu este zi în care să nu ne amintim la el, însă acum avem altceva mult mai important la care să ne gândim.

Își coboară privirea spre mine, cerându-mi aprobarea de a continua, însă eu preiau inițiativa, așezându-mi mâna cu inelul strălucitor pe abdomen.

— O să avem un copil, spun cu vocea clară, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

O văd cum se dezechilibrează, dar se prinde repede de masa pe care sunt amenzile, refuzând ajutorul soțului ei, când acesta sare să îi fie alături.

— Nu pot să cred că i-ai făcut așa ceva lui Paul.

Inițial am impresia că nu aud bine.

— Eu lui? întreb șocată. Dar cum rămân cu ce mi-a făcut el mie!

— A fost un accident ce s-a întâmplat! Nu a vrut să moară, însă tu te-au culcat cu ăsta intenționat! aruncă cuvintele scârbită, arătând spre Sebastian.

— Și nu regret nicio secundă! spun cuvintele mult prea dureroase pentru ea. Așa cum nu regret nicio zi petrecută alături de Paul. Dar viața mi-a dat o nouă șansă la fericire, iar eu nu am de gând să o ratez.

— Așadar asta e alegerea ta? Să faci un copil cu prietenul soțului tău?

Nu pot să nu observ tonul zeflemitor cu care îmi vorbește, de parcă copilul meu este un obiect ce trebuie aruncat.

— Este un copil făcut din iubire.

Vocea aceasta sună serioasă și nici nu îmi dau seama de unde vine, decât când doamna Coman se uită amenințător spre soțul ei.

— Iar noi nu avem niciun drept să judecăm viața lor, continuă acesta, mai mult adresându-se femeii de lângă el.

— Dar...

— Paul a iubit adrenalina mai mult decât și-a iubit soția, vorbește acesta cu vocea îndurerată, dar hotărâtă, oprind acuzațiile urâte ale soției lui, și asta i-am zis-o chiar și eu în glumă în ziua nunții, când nu știa cum să se urce mai repede în mașina lui Sebastian. Orice i-aș fi zis, părea surd la cuvintele propriului său tată. A fost un accident nefericit și sunt sigur că nimeni nu și-a dorit să se întâmple asta, adaugă uitându-se la mine și la Sebastian. Dar Maria este încă tânără, are toată viața înainte și merită să fie fericită alături de un bărbat care o iubește din tot sufletul și care o va prețui așa cum se cuvine, pe ea și pe copilul lor.

Soția lui își mută privirea, dar nu spune nimic.

Cuvintele domnului Coman mă fac să cred că este unul dintre cei care au văzut pe chipul lui Sebastian iubirea pe care mi-o purta pe ascuns.

Soția acestuia face cale întoarsă și iese grăbită din casă, trântind ușa după ea, dar lăsându-și bărbatul cu noi. Acesta își freacă fruntea cu două degete, stânjenit de reacția dură a nevestei, dar oftează și revine cu privirea asupra noastră.

— La câteva zile după nuntă i-am spus lui Paul că e momentul să lase joaca cu mașinile și să aibă mai multă grijă de soția lui, altfel i-o va fura altul de sub nas. Mi-a zis că are încredere în tine, dar știe și el că meriți pe

cineva mai bun. Ceva îmi spune că se aştepta ca o astfel de zi să vină, iar tu vei rămâne pe mâini bune.

Îşi mută privirea pe Sebastian, adresându-i-se lui acum.

— Fiul meu a fost un om bun şi te-a iubit ca pe un frate. Tocmai de aceea sunt sigur că se bucură că tu eşti cel are grijă acum de femeia pe care a iubit-o şi că o să duci la bun sfârşit misiunea pe care el nu a reuşit să o îndeplinească.

Se apropie de noi, punându-şi palma pe braţul lui Sebastian, părinteşte.

— Aveţi grijă unul de celălalt şi, mai ales, de copilul pe care îl veţi aduce pe lume.

Ne zâmbeşte cu căldură, chiar dacă i se citeşte durerea în ochi. A fost o vreme când a sperat ca o astfel de veste să o primească de la unicul său băiat, dar viaţa i-a furat aceasta şansă, iar acum regretul i se citeşte pe chip.

Însă zâmbetul lui îmi dă speranţa că, aşa cum am trecut peste furtuna de azi, vom trece şi peste altele.

După ce acesta pleacă, Sebastian mă cuprinde în braţe şi mă strânge cu putere la pieptul lui.

— Ăsta a fost doar începutul, spun încet, cuibărindu-mă în braţele lui.

— Restul chiar nu mai contează, mă linişteşte el, dar după câteva clipe se desprinde de mine, privindu-mă cu dragoste. Hai să mergem acasă!

Aprob din cap zâmbindu-i şi o luăm la pas spre vila lui, ţinându-ne de mână.

Prolog

Maria

Viața lui Sebastian nu a fost subiectul favorit al tabloidelor în perioada care a urmat, mai ales că el a reușit mereu să țină presa la distanță, în special de viața personală. I-a tratat cu indiferență mereu, făcându-i pe aceştia să renunțe în scurt timp. Lucrurile au devenit și mai relaxate după ce Eva a început să se afișeze cu un celebru actor de la Hollywood, în timp ce Sebastian venea cu o poveste simplă că s-a căsătorit cu o necunoscută și că urmează să aducă pe lume un copil. Era o diferență mare pentru cititorii care preferau faima și intrigile, în defavoarea unei familii liniștite.

Noi nu puteam să fim decât extrem de fericiți că povestea noastră nu atrăgea pe nimeni, oferindu-ne liniștea pe care ne-o doream.

A fost însă destul de inconfortabilă perioada când zvonurile au început să iasă la iveală, iar sarcina mea să fie vizibilă. La birou auzeam șușotelile oamenilor, dar făceam tot posibilul să le ignor și să îmi văd de treabă.

Îmi amintesc că într-o zi eram epuizată și cu hormonii dați peste cap, iar vorbele răutăcioase ale unor fete la baie m-au făcut să îmi scurtez ziua și să mă întorc acasă mai devreme de ora stabilită.

Casa era goală, dar în sinea mea îmi doream să fie așa, dându-mi ocazia să mă liniștesc înainte de întoarcerea lui Sebastian, pentru că nu voiam ca el să se îngrijoreze văzându-mi starea.

Soarta a făcut ca prietena mea Carina să mă sune în acel moment pentru a mă invita seara la cină, dar și-a dat seama de supărarea mea și în cinci minute era la ușa casei mele.

— Ce noroc pe tine că am fost liberă azi, îmi zice când ne așezăm amândouă pe canapea. Ce s-a întâmplat?

— Bârfe, spun scurt, trăgându-mi nasul după repriza de plâns dinainte de a ajunge ea. Și hormonii.

Își dă ochi peste cap, zâmbind.

— Știu cum e, zice zâmbind cu subînțeles, făcându-mă să mă luminez toată și brusc să uit de toate grijile mele.

— Ești însărcinată?

— Intenționam să vă dăm vestea la cină, dar aveai nevoie de ceva acum care să îți ridice moralul.

— Mă bucur așa de mult pentru voi! exclam cu sufletul plin de fericire și ochii plini de lacrimi, luând-o în brațe. Cât ai?

— O lună jumătate. Momentan nu simt mare diferență, dar mă aștept la orice.

— Nu ai grețuri?

— Nu, rânjește cu toți dinții, vinovată, știind prin ce am trecut eu.

— Norocoaso! râd amuzată.

— Cătălin spune că o să fie fată și că singurul bărbat care o să pună mâna pe ea este fiul vostru, adaugă râzând.

Îmi duc mâna la abdomenul umflat, atingând locul unde băiețelul nostru crește și se mișcă de fiecare dată când vorbim despre el.

— Vor fi niște copii foarte iubiți.

— Așa este, zice ea visătoare. Chiar dacă poveștile noastre au avut un început tumultuos, finalul este unul fericit.

— Doar că aș vrea ca lumea să nu își mai bage nasul în treburile noastre, zic cu tristețe în glas.

Carina oftează, așezându-se mai bine pe canapea, întoarsă cu corpul spre mine.

— Greul nu a trecut de tot. O să fiți judecați de unii, renegați de alții, dar împreună trebuie să treceți peste toate, pentru că aveți ceva unic pe lumea asta.

— Și dacă nu o să rezistăm presiunilor?

— Atunci povestea voastră o să aibă un final mai trist decât a fost începutul.

— Nu am să las să se întâmple așa ceva, spun cu severitate.

— Știu. Și nici Sebastian nu va permite acest lucru. Iar copilul vostru va fi unul dintre cei mai fericiți copii de pe lume, pentru că va fi înconjurat de iubire pură.

— La fel ca al vostru, spun cu compasiune.

— Exact, îmi zâmbește ea. Întotdeauna este întuneric înainte de răsărit.

— Iar soarele s-a ridicat și pe cerul nostru, completez zâmbindu-i fericită.

Ne îmbrățișăm din nou, moment în care ușa casei se deschide, iar Sebastian își face intrarea ca o furtună cu o privire îngrijorată pe chip, mai ales când ne vede ochii plânși.

— Ce s-a întâmplat? Zi-mi cine te-a supărat că îl omor!

Încep să râd de tonul lui grav, chiar dacă mai devreme avea motive să fie așa.

— Sunt lacrimi de fericire, spun în timp ce se așază într-un genunchi în fața mea și mă cuprinde cu brațele, strângându-mă la pieptul său puternic.

— Din cauza asta ai venit mai devreme acasă? întreabă iscoditor, cerându-mi să îi spun adevărul.

— Nu. Am venit acasă din cauza hormonilor care mă fac mai sensibilă decât sunt de obicei.

— Puțin probabil, zice mijindu-și ochii spre mine, sărutându-mă pe buze, apoi pe frunte.

Apoi, așa cum face de fiecare dată, îmi sărută abdomenul și îl mângâie cu o mână.

— Ce face băiatul meu?

— Dansează.

— Acum?

— Da.

— De fericire că a venit tati acasă, rânjește el. Și voi de ce plângeți de fericire? ne întreabă uitându-se de la mine la Carina.

— Kiki mi-a dat o veste frumoasă.

— O să avem un bebe! zice aceasta arătând cu degetele arătătoare spre abdomenul ei încă plat.

— Ce tare! exclamă Sebastian fericit.

— Cătălin spune că o să fie fată.

— Haha! începe să râdă în hohote, ridicându-se în picioare și, după ce scoate telefonul din buzunar, apelează un număr, iar vocea lui Cătălin pusă pe difuzor, răsună în toată încăperea.

— Felicitări, frate! Tocmai am aflat vestea mare!

— Mulțumesc, mulțumesc! răspunde Cătălin fericit.

— Am venit mai devreme acasă să îi fac soției mele o surpriză, dar le-am găsit pe canapea, și mi-au dat ele o veste și mai frumoasă.

Mă bucur și mai mult când văd cât de apropiați au devenit cei doi în aceste luni după întoarcerea noastră din Londra, făcând astfel ca prietenia noastră să fie mult mai stabilă, iar timpul petrecut toți patru împreună cu adevărat o plăcere.

— I-am zis Carinei că sper să fie fată și să îi fure inima lu' fiu-tău, râde Cătălin în hohote, însă Sebastian nu se lasă mai prejos.

— Ai grijă ce îți dorești, frate! Dacă o să fie așa, îți dai seama ce o să îi mai spargă cireașa al meu băiat lu' fie-ta?

— Sebastian! se aude vocea mea șocată, dar amuzată, printre hohotele puternice ale rusului, în timp ce Carina râde lângă mine.

Însă Cătălin e singurul care înjură de zor în difuzor.

* * *

După șapte luni și jumătate, Kiki și Cătălin au adus pe lume o minunăție de fetiță cu părul blond ca al tatălui ei, și ochi mari ca ai mamei. Băiețelul cu păr galben și ochii tot mai albaştri care stătea în brațele lui Sebastian zâmbea de fiecare dată când o vedea, amuzându-ne copios de reacția lui la vederea nou-născutei, de fiecare dată când ne întâlneam.

Acum, tații stăteau cu copiii lor la soare lângă piscina mare din curtea noastră, în timp ce eu și Carina ne relaxam câteva minute sub o umbrelă, admirând peisajul cu cei doi bărbați în prim-plan, oferindu-ne doze infinite de fericire în fiecare clipă.

După luni de zile grele sau complicate, viața noastră este perfectă, iar liniștea și-a făcut cuib în casele

noastre. Nu mai sunt bârfe, nu mai sunt oameni răutăcioși, doar multă iubire și liniște sufletească.

Până când auzim vocea lui Cătălin, răstindu-se răspicat la Sebastian care râde atât de tare, încât țopăie și copilul din brațele lui.

— Îi pun centură de castitate lu' fie-mea, ca să nu mai viseze al tău la cireașa ei!

— Nimic nu o să stea în calea fiului meu! râde acesta și mai tare. Doar are sânge de rus în vene!

Mă uit la Kiki, ea se uită la mine, apoi ne reașezăm ochelarii de soare pe nas calme și ne reluăm pozițiile relaxate pe șezlonguri, ignorând scena care are loc la câțiva metri distanță. Nu e nimic nou în ceea ce se întâmplă între cei doi soți ai noștri, astfel de tachinări fiind destul de dese în ultimele luni, dar mereu amuzante.

Buzele lui Sebastian mă trezesc din visare atunci când se apleacă asupra mea, atingându-și buzele de ale mele și gustându-le încet.

— Cred că îi este foame, spune încet, arătându-mi cum micul Sasha își îndeasă pumnul în guriță.

— Atunci să hrănim ursul, zic ridicându-mă în picioare.

— Cred că și noi avem această situație, zice Cătălin uitându-se la micuța din brațele lui, iar Carina se ridică imediat de pe șezlong.

— Oricum e timpul să mergem și noi acasă, adaugă Kiki, care mă pupă zgomotos pe obraz.

După ce bărbații noștri își strâng mâinile, plănuind o după-amiază cu bere pe marginea piscinei, cei trei pleacă.

Îl urmez pe Sebastian spre dormitorul copilului amenajat în camera unde am dormit prima dată când am venit în casa aceasta. Acum este colorată în nuanțe pale

de albastru, având pictat pe unul dintre pereți un peisaj colorat rupt dintr-o pădure cu flori și copaci verzi, cu pitici și animale drăguțe.

Din clipa în care îl așez pe micul Sasha la sân, acesta începe să tragă cu poftă, făcându-mă să zâmbesc ca de fiecare dată.

— Un pofticios, spun cu drag, mândră de apetitul fiului meu, asemănător cu al tatălui său.

— Știe de mic ce este bun, zice Sebastian, privindu-mă cu ochii lui pătrunzători, ce imediat îmi transmit fiori în tot corpul.

— Seb, alăptez, spun încet, dar nu îmi pot ascunde zâmbetul.

— Dar după ce termini, iar Sasha adoarme, ești a mea, iubire.

Vocea lui e serioasă, chiar dacă ochii îi sunt jucăuși.

— A ta, iubire, îmi dau acordul șoptind cuvintele, în timp ce el mă privește rezemat de tocul ușii, iar colțul gurii i se ridică încet.

— Sunt cel mai norocos om de pe lume!

— De când? întreb în stilul jocului nostru vechi.

— De când viața mi-a dat a doua șansă.

~ Sfârșit ~

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Corectură: Cartea Ta (e-carteata.ro)

Tipar: Artprint București